

Univerzita Karlova
Pedagogická fakulta
Katedra psychologie

BAKALÁRSKA PRÁCA

Sociálne vzťahy umelecky nadaných adolescentov a ich rovesníkov
Social relationships of artistically talented adolescents and their peers

Matej Borovský

Vedoucí práce: Doc. PhDr. Lenka Hříbková, CSc.
Studijní program: Psychologie
Studijní obor: Psychologie a speciální pedagogika

2017

9 Zoznam príloh

Príloha č.1 - Informovaný súhlas zákonného zástupce

Príloha č.2 - Prepisy rozhovorov

Príloha č.3 - Tabuľky triedenia výskumného materiálu

Prílohy

Príloha č.1 Informovaný souhlas zákonného zástupce

Jméno a příjmení dítěte: Datum narození:
.....

Jméno a příjmení rodiče/zákonného zástupce dítěte:
.....

Prosíme, parafrázuje.

- ✓ *Dávám tímto souhlas s realizací rozhovoru s dítětem (dospívajícím) o jeho zájmech, vrstevnických, sourozeneckých vztazích i vztazích s dospělými autoritami.*
- ✓ *Souhlasím, aby v rámci rozhovoru byla pozornost zaměřena také na vývoj zájmů, plány dítěte do budoucna a anamnestické údaje.*
- ✓ *Veškeré informace budou anonymizovány a sloužit pro účely zpracování bakalářské práce, která je zaměřena na problematiku umělecky talentovaných dětí a dospívajících.*

V dne
.....

Podpis
rodiče/zákonného zástupce

Pozn. Můžete zanechat na sebe mailové či telefonické spojení, pokud byste si přáli být průběžně informováni.

Telefon: Mail:..... Jiné:
.....

Príloha č.2 Prepisy rozhovorov

O.R. 16 rokov 26.6.2015, 1. ročník Gymnázium, Praha 4

O „Prosím?“

M „Akože gumujete knihy a podobne?“

O „No knihy mám ako kúpené, takže to, to nie, ale lavice budeme musieť vyčistiť a skrinky si vypratáť tak.“

M „Jasne, hej. Lebo ja som pozeral, vieš, na internete proste tie suplovania, vieš, a nevedel som, že čo sa tam vlastne bude diať, lebo tam písali, že tam máte nejakú...“

O „Oni to tam majú nejakú divne nejakú popísané, že máme exkurziu alebo niečo také dnes.“

M „No no. Presne presne to je ono. Som volal aj tej vašej pani učiteľke a že... nevedel som sa dovolať, lebo som nevedel že... som zabudol, že čo mi včera hovorila, tak som nevedel, že či mám prísť dneska alebo zajtra alebo kedy. Ej, tak dobre no. A ty si odkiaľ?“

O „Z Košíc.“

M „Z Košíc. A chodíš tam, chodíš tam niekedy?“

O „Eh... hej hej, za otcom. Moji rodičia sa vlastne rozviedli, no a mama si našla priateľa v Česku a presťahovali sme sa sem.“

M „Hej, hej. A často chodíš na Slovensko?“

O „No každé prázdniny v podstate.“

M „Každé prázdniny? Takže ideš aj teraz teda.“

O „No hej. Teraz jak skončí škola, tak hneď na ďalší deň idem za otcom.“

M „Ty kokos, to je dlhá cesta, čo?“

O „No, jedenásť hodín autobusom.“

M „Čo? Ježiš... Ale Košice sú pekné, nie? Som tam raz...“

O „Hej hej. A ty si odkiaľ vlastne?“

M „Ja som z Dubnice nad Váhom. Ja to mám celkom, relatívne blízko, no sem... Hm. A čo tak zaujalo na tom, podelať sa na rozhovore?“

O „Neviem.“

M „Nemáš čo robiť?“ (Smiech)

O „Hej. Určite teraz pustí ta... učiteľka nejaký blbý film jak ju poznám. Ona je trochu... divná.“

M „Divná? A v čom? Ja som... mal som troška problém s tým jak som sem prišiel, lebo to bolo také podozrivé, tak...“

O „No proste je svojská, tak by som to povedal.“

M „Svojská. To je veľmi diplomatické. A sú tu aj normálni učitelia?“ (Smiech)

O „Hej, hej, sú.“

M „Takže a... čo ja viem, väčšina, väčšina je normálnych, alebo...?“

O „Hej, väčšina hej, ale ona do tej väčšiny nepatrí.“ (Smiech)

M „Uhum, lebo pamätám sa, neviem, či si pamätáš, ale my sme tu ešte kedysi s kamarátom pred pol rokom asi dávali také dotazníky o ...o obľúbených osobnostiach.“

O „Možno hej. Asi hej, niečo také...“

M „My sme boli aj vo vašej triede priamo a proste sme sa predtým dohadovali cez nejakých iných učiteľov, vieš, a to bolo také akože to bolo úplne v pohode, že boli takí, takí ústretoví, vieš, že chceli nám pomôcť a nerobili nejaké problémy, vieš, a teraz... teraz to bolo troška iné, tak som bol taký šoknutý, vieš, že... čo sa to deje. Inak som strašne rád, že sa, že si sa na to vlastne podujal, lebo mne strašne veľa ľudí vypadlo, vieš, mal som dohodnuté nejaké kontakty, lenže tí mi vypadli, a teraz vlastne som nevedel, že čo mám... hm... no dobre. Tak asi nejak začneme, vlastne ono je... ten rozhovor je o tom, že aké, aké vlastne majú mladí ľudia s... kamarátske vzťahy, vieš, že čo znamená proste kamarát a tak, čo radi robia vo voľnom čase a takto, vieš a to potom budem spracovávať a potom... keby si mal záujem, tak ti môžem aj ten rozhovor poslať a môžem ti poslať potom aj tú prácu. Že to je také, akože... hm, pre mňa všetko nové, vieš, že som to ešte nikdy takto nerobil.“

O „A ty si teraz v ktorom ročníku?“

M „Ja som v druhom.“

O „V druhom?“

M „No no no. Akože ono sa tá bakalárka rieši v tretom, ale akosi strašila ma moja vedúca, vieš, že: Musíš začať skôr, vieš, lebo to je veľa roboty. A tak vravím že: Noo asi hej, no. A tak som začal skorej. A ty by si chcel čo potom?“

O „Na medicínu by som chcel skúsiť.“

M „Na medicínu, áno? A čo, akým, akým smerom?“

O „Neviem, mama je zubárka, ale neviem ešte fakt vôbec. Možno nejaký chirurg.“

M „Chirurg, hej? To je dosť taká náročná robota. A čo ťa na tom zaujíma?“

O „Neviem, no však to je zaujímavé proste byť doktor ako. Aj možno kvôli rodičom, aj kvôli mame, neviem.“

M „A aj akože sa bavíte s mamou o tom, čo ona robí a tak?“

O „Hej, hej.“

M „Áno? Aj sa rozumieš tomu?“

O „To ešte nie zatiaľ. Až tak hlboko nie som.“

M „No jasne. A nemáš problém akože s krvou a s...“

O „Nie nie nie.“

M „Aj ste už niekedy pitvali tuto niečo?“

O „Nie, tu sme nič nepitvali, iba proste teraz sme mali prvý rok tej biológie a tam boli rastliny v podstate, takže nič zaujímavé.“

M „Uhum.“ (Smiech) „Ale lepšie ako nerasty, čo?“

O „No hej. Tie šutre.“

M „Ty kokos, to som neznášal, ale tak čo už.“

O „Ale to ma napríklad na základke obišlo lebo sme mali učiteľku a tá bola chorá, alebo neviem čo s ňou bolo, a vtedy sme mali asi tak dva mesiace suplovanie a vtedy sme to mali brať, takže ja vôbec neviem, čo sú to tie šutre, ako vôbec nemám šajnu keby som nejaký videl.“ (Smiech)

M „Tak to ani ja a to som to mal, neviem, jeden celý rok to bolo na základke. A ty si chodil na základku na Slovensko alebo sem už?“

O „Na Slovensku som chodil prvé štyri roky a potom som od piateho ročníku nastúpil sem na základku.“

M „Hm, a nebol ten prechod pre teba taký...?“

O „Ee...“

M „Nie? V pohode?“

O „Ešte aj, ako známky boli celkom v pohode, až v teraz keď som prišiel sem, tak už je to docela zlé.“

M „A čo je ťažká tá škola?“

O „No nie, ale ja som... prvý polrok mi docela vyšiel, tam som mal jednu trojku s tým, že som chcel ako keby si to opraviť do konca školského roku aby som nemal žiadnu, no ibaže ja som myslel, že zase ako, že vtedy som sa učil priebežne celý rok, ale že tento rok by som si to mohol skúsiť iba opraviť na konci roku, aby som to mal všetko na dvojky. No a mne jaksi to nevyšlo a mám ich päť.“ (Smiech)

M „Uhm, no tak čo... a máš také ambície akože sa dobre učiť, ale to aj kvôli škole alebo?“

O „To kvôli tej vysokej, že by som, aby som sa dostal na dobrú vysokú hlavne, kvôli tomu. Ale tam treba zrobiť hlavne tie skúšky dobre, či?“

M „Ako prijímačky myslíš?“

O „No prijímačky na vysokú.“

M „U nás to bolo tak, že... ale tak to je... ja som sa hlásil na dve školy. Na pedagogickú a filozofickú fakultu. A na filozofickej fakulte, tam sa hlásilo... no na obidve sa hlási tak tisíc ľudí, a filozofická má čo ja viem, tri kolá. A vieš, že prvé je písomné, to píšeš test, taký fakt na čas vieš, že potrebuješ strašne rýchlo tam také tie číselné rady, vieš, potom orientácia v priestore, vieš to otáčanie kociek a tak, to musíš strašne rýchlo napísať. Potom tam máš test zo psychológie a potom tam máš test z občianskej náuky alebo z biológie, podľa toho čo si vyberieš. No a keď to spravíš na nejaký počet bodov, tak postupuješ do ďalšieho kola. A tam potrebuješ mať nejakú prax a potrebuješ mať nejakú literatúru načítanú a nejaké práve spravené, napísané. A ja som samozrejme toho moc nemal, však po strednej škole čo chceš, vieš, a... ale na tej našej škole to bolo tak, že proste naučíš sa tri knihy, jedna je taká veľká učebnica psychológie a dve sú špeciálne pedagogiky, lebo ja to mám v takej, v takom dvojodbove, a to keď sa naučíš, tak to proste dáš. No že to sa dá fakt... takže keby si chcel na psychológiu ísť, tak... a myslím, že tá naša škola je aj celkom dobrá, no a... ako sú tam dobrí učitelia, vieš, že... Ale tak medicína, to je zas niečo úplne iné ty brd'ó. To je... mám bratranca čo študuje v Brne na medicíne a to je, hovoril, že to je taký záhul, vieš, že proste anatómia a fyziológia, ty kokšo... Mal z toho normálne také stavy, že tak strašne sa to učil, že mal proste, zabúdal veci, úplne bezprostredne. Vieš, že čo ja viem, odložil si okuliare, otočil sa a zrazu nevedel kde má okuliare, vieš? A to tá škola taký tlak na teba vyvíja, že... no ale tak... s tým nemáš problém, hej?“

O „Nie. Aspoň to skúsím. Keď to nepôjde tak prinajhoršom skončím, čo sa dá robiť?“

M „Dobré... vyzeraš tak flegmaticky akože, že si nejak nelámeš s tým hlavu. To je dobré. Počkaj, ja sa musím napiť lebo...“ (pijem)

„Takže medicína. A jak sa eh... aj sa na to nejak pripravuješ?“

O „Ešte nie zatiaľ. Potom možno tak tretí ročník sa začnem pripravovať postupne na tú maturitu, aj keď, bojím sa toho, že jak sa poznám, tak sa na tú maturitu budem učiť večer pred maturitou...“ (Smiech)

M „Tak aspoň to budeš mať čerstvo v pamäti.“ (Smiech) „No ty kokšo... a z čoho vlastne budeš maturovať?“

O „No z chémie a z biológie chcem, a z češtiny a z angličtiny.“

M „Aha. A inak čeština ti nerobila problém?“

O „No prvý polrok som mal dvojku, no a teraz jak už som sa neučil, na... proste na tú... na literatúru ako keby tie... neviem, literát... históriu tej literatúry, tak som dostal trojku.“

M „Ale nemal si problém s gramatikou.“

O „Nie, s gramatikou... ja som chodil prvý rok na doučovanie, no a potom ma to tu učili ako celkovo, ako česky hovoriť a všetko, tak...“

M „To je dobré. No a literatúra ťa akože...“

O „No mňa to nezaujima popravde. Ja nerád čítam ako nejaké knihy, romány, mňa to nejak moc nebaví ako...“

M „A nejaké kratšie útvary ako, čo ja viem, poviedky alebo... básničky?“

O „No to už si keď tak prečítam, ale tie dlhé romány, to ma nebaví lebo ja skončím tak na päťdesiatej stránke a už tú knižku odložím proste.“

M „Prečo? Akože ťa to nezaujme ako... hej? Nevydrž- nevydrž- nevydržíš pri tom dlho sedieť.“

O „Hej.“

M „A čo ťa teda baví?“

O „No hlavne športujem teraz.“

M „Áno?“

O „Lebo vlastne... ja som hral futbal na Slovensku. Potom keď sme sa odsťahovali, tak som s tým skončil, dva roky som nič nerobil a potom som začal chodiť na brazílske Jiu-Jitsu, to je také ako keby, neviem, poznáš MMA-čko? Také... takých ako keby zápasníkov v takých kliečkach...“

M „Aha.“

O „... no tak oni to čo robia na zemi, tak to robíme iba čisto. Ako nerobím to v kliečke, ale iba na zemi proste bojujeme. To je niečo jak Judo v podstate.“

M „Niečo jak Judo. A to Jiu-Jitsu aké je? Brazílske?“

O „Brazílske.“

M „V čom?“

O „Ono rozdiel je medzi tým klasickým Jiu-Jitsu, to je čisto sebaobrana...“

M „To je Japonsko alebo tak...“

O „Uhum, to je Japonsko. No a to brazílske, tam vlastne zápasíš. Tam máš normálne zápas proste na body a môžeš vyhrať ešte na škrtenie alebo na páku.“

M „Aha. A to sa ako, jak prebiehajú tie zápasy? Ty si hovoril, že to je na zemi, že to sa začína na zemi?“

O „Nie, začína sa hore, vlastne v postoji a jeden druhého buď zhodí, alebo proste jeden skočí druhému do gardu, to je taká neutrálna pozícia.“

M „Hej. A to je, je to teda asi celkom akčné, nie?“

O „Hej hej. No a...“

M „A potom aký akože...“

O „Ono priebeh je taký, že sú tam bodované pozície a keď sa na nejakú dostaneš, dostaneš aj za to body. Ale keď ťa niekto napríklad, ja neviem, uškrtí, že proste sa vzdáš, alebo keď ti niekto dá páku, no tak vyhraje ten kto proste toho druhého donúti sa vzdať.“

M „Jasne. A aký je rozdiel medzi Judom a Jiu-Jitsu?“

O „No Judo je v podstate iba na hody. Že tam, väčšinou hádžeš tých ľudí iba a potom sa vrátite do postoja, alebo tak. Ale tam dopadneš na zem a pokračuješ ďalej na zemi.“

M „Aha, jasne. Hm... a to chodíš na súťaže s týmto?“

O „No bol som práveže na súťažiach teraz minulý polrok ich bolo docela veľa, som... väčšinou som skončil prvý.“

M „Fakt?“

O „No, ale potom eh... som mal ísť na súťaž do Rakúska, ale tam ma mama nepustila, no a tam bola ako keby tam bol, ako keby syn, alebo vnuk alebo niečo také proste zakladateľ a toho brazílskeho Jiu-Jitsu. Tam bol seminár a potom ako keby tam bol turnaj. No a tam som hlavne chcel ísť, a vlastne to celé brazílske Jiu-Jitsu je tiež rozdelené na pásky a váhové kategórie. No a ja som mal dostať ten ďalší pásik no a práve od neho, ale mama ma tam nepustila, no tak mi ho musel dať tréner.“

M „Joj. A jak si to znášal?“

O „No tak bol som docela našťvaný, no ale to odôvodnila, že mám zlé známky, takže musím zostať tuná.“

M „Jaj. Hm...tie známky sú dosť akože také...“

O „Hm. Ona chce aby som mal dobré známky no. Ale je docela našťvaná na toto vysvedčenie.“ (Smiech)

M „Hej? Kokšo, taká možnosť. Si tam mohol všetkých pomlútiť a...“

O „No to zase nie. To už je ako, to už bola ako v Rakúsku, tam by bolo aj viac známejších ľudí. Alebo nie známejších, ale ako silnejších. Ako tuná v Česku to moc ľudí nerobí ako, tuná robia skôr MMA-čko, alebo Girakling. Girakling, to je to isté čo brazílske Jiu-Jitsu, akurát, že tam nie si v kimone, ale máš taký ako keby priliehavé tričko a kraťasy, alebo také legíny alebo jak to nazvať.“

M „No jasne. A ty si teda ty si vyhrával iba tie české, to boli české, alebo československé?“

O „No české, ale môže tam prísť Slováčok, Poliak, čokoľvek.“

M „A bolo to v...“

O „V Česku. Na jedných pretekoch bolo dosť veľa ľudí ako. Z Rakúska tam prišli nejakí ľudia, z Nemecka a z Česka. Aj zo Slovenska tam niekto bol.“

M „Uhum. Ono je to nejaké staré ten, ten, ten štýl akože?“

O „No ako neviem, no. Niekde som čítal, že je to staré, a niekde som čítal, že je to mladé, neviem. Boh vie aké to je.“

M „Hej. Aj sa nejak zaujímaš o tú histo... o tú históriu, alebo má to aj nejakú filozofiu alebo?“

O „No v podstate filozofiu no, tak aspoň sa naučiť seba ovládať, lebo aj keď som sa, raz sa mi proste podarilo, že som sa dostal do potyčky tuná a bili sme sa, no a v podstate ja som nepoužil... lebo tam máš zakázané používať päste. Tam nemôžeš ani kopat' ani biť sa. A ja som si proste všimol, že som, behom toho nátlaku, som proste, jak som sa bál aby sa mi nič nestalo, tak som ho ani raz neudrel. Iba som ho zhodil na zem a tam som mu dal páku iba, no.“

M „Hm, to je perfektné. A čo sa stalo? Čo to bol za konflikt?“

O „No v podstate išlo o to, že prišiel taký chlapec no a začal do mňa vyrývať, že som, neviem, proste hovoril mi, že vyzerám jak buzerant a také a začal do mňa strkať, tak som ho strčil a išli sme von a tam som ho zhodil a dal som mu páku.“

M „A to bolo ako v škole?“

O „Nie to nebolo v škole. To bolo keď sme boli na bowlingu s kamarátmi.“

M „Jaj. A bol opitý alebo...?“

O „Bol bol.“

M „A odvtedy sa ti niečo také nestalo?“

O „Nie nie. To už, iba vtedy raz sa mi stalo.“

M „A aké to je keď si v tom zápale, že sa proste hádaš s ním a že sa aj nejak bijete a ty zrazu vieš akože čo máš použiť za chmat...“

O „Nie nie. Vždycky ho chcem zhodiť iba na zem. A na zemi keď už som, tak tam už sa nebijem, lebo...“

(Prichádza učiteľ: „Dobrý den, prosím vás pani třídní o vás ví, že jste tady?“)

M „Áno vie. Ďakujem.“

učiteľ „Nashle. Já se omlouvám že jsem...“

M „Jasne. Uhum, takže, takže vieš vždycky čo máš robiť. Vieš, že ho chceš zhodiť a... uhum. A jak dlho to trvalo?“

O „No minútu max?“

M „Áno?“

O „Uhum. Ono to väčšinou dlho netrvá. Ono aj keď zápasíme, tak ten zápas má mať päť minút, ale potom sa stáva, že keď vlastne máš napríklad jak keby zápasy, dva zápasy, na dva vyhnané zápasy, no tak prvý zápasíš, druhý keď vyhraje, keď vyhraješ jeden ty, keď vyhraje druhý on, tak potom je posledný a ako keby na tu páku, že už nejde na tie body, takže ten zápas trvá do tej doby, dokým jeden druhého neutlačí alebo neuškrtní. No a obvykle to končí tak, že to trvá deväť – desať minút no a to už si strašne unavený, pretože deväť – desať minút využívať fakt silu naplno, to už...“

M „A tých päť minút ako...“

O „Päť minút je to docela dosť tiež to už potom som dosť jako zadýchaný keď, keď to ide na body. Ako keď to ide obvykle na body, no tak ja sa snažím... keď idem zápasit', tak sa snažím nabodovať si hlavne a...“

M „Takže vydržať v tom čo najdlhšie.“

O „No v tých pozíciách akoby. Aby som mal čo najviac bodov no a ono aj v tých pozíciách je docela ľahké vydržať, pretože keď niekoho dobre zaľahneš a vieš proste jak, čo on na teba môže skúšať, jak sa z toho dostať, tak ty sa mu ubrániš jednoducho.“

M „Uhum. Ale on to vlastne môže ukončiť tým, že sa vzdá ako keby, či?“

O „No ako to sa často nestáva, že by sa vzdal v tej, v tej pozícii ako keby, ale obvykle sa vzdáva keď mu dáš páku alebo škrtíš ho.“

M „Uhum jasne. A inak ten konflikt ako bol, ty si tam bol... jak to bolo, ty si tam bol s kamarátmi hej?“

O „No s kamarátmi som bol, no a proste prišiel za nami, začal do mňa vyrývať...“

M „Iba do teba?“

O „Prosím?“

M „Iba do teba?“

O „Hej hej, do mňa. Nevieš z akého dôvodu, asi som mu nesadol.“

M „Uhum.“ (Smiech) „No a čo tí tvoji kamaráti, čo robili?“

O „Oni? Ta... jeden ma kľudnil, aby som sa s ním nešiel biť, eh... druhý mi hovoril, aby som mu naložil...“ (môj výbuch smiechu) „... a a ten tretí, tomu to bolo tak nejak jedno. Ten mal trochu vypité.“

M „Aha, jasne. A čo to je za kamarátov?“

O „Eh... z bývalej školy, zo základnej, ale... jeden je zo základnej, druhý tiež a jeden je kamarát toho zo základnej čo teraz... lebo oni, ono to na základnej bolo tak, že v podstate my sme do siedmej triedy bola jedna trieda, no a potom nás zjednotili, lebo nás bolo málo. A behom toho odišli obidvaja. Jeden odišiel na anglickú školu English College, nejaká, to je pre tých bohatých ako keby. Tam stojí školné na jeden rok asi štyristo tisíc, no a oni sú Vietnamci, tak oni majú peniaze, no a ten druhý, tak ten odišiel iba sem, tuná je taká základná škola Bytovská, kúsok odtiaľto myslím. No a eh... on sa, on išiel tiež potom na gymnázium, ale na Ohradní.“

M „Ohradní... aha, to je na Žižkove, nie?“

O „Nie, to je, to je blízko Slávie, by som povedal, jak máš Eden.“

M „Hej. Jasne, jasne.“

O „Ideš akoby smerom na Eden a tam máš cestou...“

M „Hej hej. A to sú tvoji dobrí kamaráti teda.“

O „Hej hej.“

M „Aj sa stále stretávate?“

O „No hej, stále. S jedným chodím do posilovne často, aj na tie preteky, sme boli aj zápasit' a tak.“

M „Tak to je dobré. A vy sa poznáte od toho jak si prestúpil sem?“

O „Uhum, od tej piatej triedy.“

M „Od piatej triedy? A oni po tej siedmej triedy odišli každý inde?“

O „Hej, s jedným som sa nebavil, s tým čo teraz chodíme do posilovne a zápasíme, to robíme teraz posledný rok iba, a ešte na konci deviatej triedy sme... som ho vlastne kontaktoval a začali sme sa znova stretávať, no a s tým Vietnamcom, s tým som bol ako keby vo vzťahu stále.“

M „Stále. A s tým predtým si sa prečo nebavil?“

O „Eh... s, lebo odišiel no a, neviem, som vtedy nepoužíval ani facebook, ani mobil, takže to bolo také, že. On aj býval ďaleko, lebo on býva v Březovej. To je ako je taká dedina alebo niečo také na okraji Prahy no, takže, a nikdy som ho nestretol ani nič, iba jak bola škola (nezrozumiteľný názov), taká jak na výber povolania alebo na výber školy, tak vtedy som ho... vtedy sme sa tam stretli, vtedy som ho vlastne kontaktoval.“

M „Aha, jasné. A tuto na škole máš akože, to je ako s tým?“

O „To tiež v pohode sú kamaráti. Niektorí sú divní, hej... neľakni sa toho Michala keď s ním budeš hovoriť, on si ťa... bude robiť trocha srandu.“

M „Hej? ON vyzeral tak akože samá irónia a tak...“

O „Hej hej.“

M „No som zvedavý. Teším sa na to. No a divní akože... vy spolu nejak nevyhádzate, alebo?“

O „Nie, vychádzame. Práveže my sme v pohode, ale niektorí ešte... vybraní spolužiaci sú trochu proste... trochu divní.“

M „Ako v akom smere?“

O „No proste arogantní trochu moc a proste chovajú sa proste jak keby ich rodičia nevychovali. Napríklad sú sprostí k učiteľom a tak.“

M „Áno? Takže...“

O „Alebo drží, no. No proste... raz si pamätám že vykrikol počas matiky, že tomu kurva nerozumí, tak to bolo zaujímavé.“

M „A jak sa to riešilo potom?“

O „To neviem. Iba učiteľka ho napomenula a to bolo celé, ale nemala ho rada beztak, tak... na ňom bola trochu zasadanú možná, neviem, ale ako môže si za to sám, lebo je sprostý.“

M „Jasne. A ty nemáš takéto problémy.“

O „Nie nie, ja sa snažím chovať slušne.“

M „Aj keď sa, čo ja viem, keď si našťvaný?“

O „No našťvaný, našťvaný ako, nie som nejak obvykle. Keď tak si poviem v duchu dačo, že je to debil, alebo tak.“

M „Uhum, jasne. Takže konflikty nemáte akože...“

O „Nie nie.“

M „... v pohode. A ste tam ako nejaká partia, alebo...?“

O „No hej hej, sme.“

M „...a ako fungujú vzťahy?“

O „No... ako keby, ono to je také divné. Ešte ako nie sme takí, taká jedna veľká partia ako by sme asi mali byť.“

M „Uhum. A jak dlho ste vlastne spolu? To je...“

O „Rok teraz. My sme to štvorročné gymnázium.“
M „Štvorročné, uhum. Takže ešte nie ste takí akože zotmelení.“
O „Hmm.“
M „A tak tá partia ako... ste teda nejaká partia, nejaká skupinka?“
O „Hej hej hej.“
M „A jak ste sa dali dohromady?“
O „Behom roku to proste prebiehalo. To nebolo z ničoho nič. Sme boli na tom adaptačnom kurze a vtedy sa, sme sa nejak začali baviť. Ten prvý deň si pamätám, že v škole proste nikto nehovoril. Proste tam bolo celú prestávku ticho. Teraz už robia hukot proste v kuse. Tam sa nedá vydržať v tej triede.“ (môj smiech)
M „Tak si rád, že si tu, hej?“ (Smiech)
O „Hej.“
M „Hm a ako sa tam akože cítiš? Lebo hovoríš ako o tej triede, že sú takí hluční, že ti to vadí...“
O „Ako mne to je tak nejak ako... v podstate aj jedno. Nech si robia čo chcú.“
M „Jasne. A cítiš sa tam ako...“
O „V pohode sa cítim.“
M „V pohode. A nejakých dobrých kamarátov tam máš, takých, že dobrých?“
O „No hej. Napríklad ten čo s tebou bude hovoriť, ten je celkom dobrý.“
M „A ako sa volá? Michal?“
O „Michal (nezrozumiteľné priezvisko).“
M „Uhum.“
O „Potom Jebavý... on sa tak vážne volá. Ján Jebavý.“
M „Jebavý?“
O „Zaujímavé meno.“ (Smiech)
M „Každý sa nejak volá, hej?“
O „No a ešte zopár ich tam je bude... Menšík Jonáš. Ja som so všetkými tak nejak kamarát ako.“
M „Áno? No a takto keď sme pri tých kamarátoch, vieš tak ako, ako... čo pre teba znamená kamarát, ako taký dobrý kamarát?“
O „Neviem. Že spolu vychádzame a keď tak mi pomôže on, ja jemu pomôžem.“
M „Uhum. A tá pomoc čo znamená?“
O „Neviem, keď dačo potrebujem, napríklad poradiť v niečom, alebo keď potrebujem aby niekam so mnou zašiel a tak.“
M „Hej hej. Tak ako taká celková podpora, hej?“
O „Uhum. A hlavne aj zábava aby s ním bola a tak.“
M „A taká emocionálna podpora akože keď ťa niečo trápi, že si smutný alebo...?“
O „No to som, to sa tak často nestáva ako.“
M „Nie si často smutný.“
O „Nie nie.“
M „A keď sa stane tak za kým ideš?“
O „Obvykle to nechám tak.“
M „Hej? Nepotrebuješ to s nikým preberať?“
O „Nie.“
M „Nie? A kamarát a blízka osoba, vieš to nejak, vidíš tam nejaký rozdiel akože, v týchto pojmoch?“
O „Ani nie.“
M „Proste kamarát dobrý je blízka osoba. Hm, no a... a to je, ako si hovoril o tých kamarátoch, tak oni sú vlastne, to sú tvoji rovesníci však?“
O „Hej.“
M „A máš aj nejakých kamarátov ktorí sú... inak vekovo odlišní?“
O „No tak on zrovna ten Vietnamec není rovesník. On má už sedemnášť rokov, ale ako na základnej škole sme chodili na rovnakú, do rovnakej triedy, lebo nevedel pôvodne ešte dobre česky, takže ho dali vlastne k nám. Teraz jak išiel na tú angličt- na tú anglickú školu tak tam to je vraj nejaké zložité, ale musel ako keby nestúpiť rovno do druhého ročníka na, jak keby na strednej, to je, takže teraz je vlastne o rok vyššie.“
M „Uhum, jasne. Takže to je všetko. Nemáš nikoho takého ďalšieho, že by bol čo ja viem starší od teba?“
O „Z tréningu? Maximálne keď tak sa bavím s nejakými staršími ale nejak, nejak...“
M „A to je čo, ako to nie sú nejakí kamaráti, len to sú nejakí známi?“
O „No to sú skôr takí známi ako... ešte keď tak s trénerom, ten je docela dobrý kamarát. Hej, ale on už je tiež starší ako... nikde sme nejak ako neboli, alebo tak.“
M „Uhum a aký je akože, on je aký starý ten tréner?“
O „Dvadsať môže mať?“
M „Áno?“
O „Hm.“
M „To je mladý.“
O „On, on to, on teraz išiel ako keby na brigádu do Ameriky robiť plavčíka.“
M „Aha. Hm, to je dobré. No a vy spolu vychádzate dobre s tým trénerom?“
O „Uhum.“
M „Ako jak, jak...“
O „Akože je s ním sranda. On je v pohode.“
M „Hej. Akože nerobí nejaké tlaky alebo...“

O „Nie nie nie, to nie. To vôbec. To je individuálne. Keď chceš závodíť, tak ideš na vlastnú päsť proste a keď tak sa môžeš popýtať toho trénera na dačo.“

M „Uhum. A vie ti poradiť teda.“

O „Hej hej, vie.“

M „Takže je taký ako, taký ľudský.“

O „Uhum. On to neberie vôbec vážne ten šport ako. Nie, zase že by do toho bol neviem jak zapálený ako...“

M „To si neviem predstaviť pri bojovom športe. To je také...“

O „No to ako čo môžeš byť zapálený do toho, že niekoho chceš byť? Proste to není jak futbal, že chodíš každý týždeň, neviem, kopat' si loptu alebo také...“

M „Uhum. Takže vlastne ste, ste proste aj ako nastavení akože na sebaobranu ako keby, že keby toto bolo náhodou treba využiť...“

O „No ako ja v-v-vyslovene nevyvolávam žiadne boje alebo niečo také.“

M „Uhum, jasne. A ten tréner, on pôsobí tak ako autorita?“

O „No určite.“ (Smiech)

M „Hej ale akým spôsobom? Akože je...“

O „No je silný ako...“ (Smiech)

M „Uhum, hej. A to je... autorita predstavuje pre teba čo akože?“

O „Autorita, no obvykle tí dospelí sú pre mňa autorita...“

M „Uhum, tak celkovo...“

O „No celkovo, proste nedovolím si k nim proste také veci jak si dovolím k rovesníkom.“

M „Uhum.“

O „Ako možno k cudzím by som si niečo dovolil no, keby, keby sa do mňa ako nejak pustili alebo tak.“

M „Uhum. Takže autorita je niekto proste, kto je starší od teba.“

O „Uhum.“

M „A má mať nejaké vlastnosti, čo ja viem, že...?“

O „No ako nesmie byť ako blbý vyslovene.“

M „Uhum. Takže vlastne ako keby tá blbosť je, proste degraduje toho, toho, to postavenie v tvojich očiach?“

O „Uhum.“

M „Uhum. A sa môže stať teda že sa, že si nejakého dospelého, čo ja viem, preto jako, jaký je, že si ho nevážiš, hej, že nemá vôbec žiadny rešpekt u teba.“

O „Uhum, hej.“

M „A sú takí nejakí učitelia?“

O „No... neviem ako, zrovna tú triednu moc nemusím no, a ešte potom, neviem, teraz sa nám budú meniť všetci učitelia tento rok, lebo väčšina odchádza alebo ich ako vyhodili kvôli znižovaniu stavov.“

M „Jaj, hm.“

O „Takže budeme mať vlastne na dejepis nového učiteľa, toho sa bojím, lebo on... celá škola hovorí, že je to blbec. Potom matiku máme novú, fyziku máme novú... ešte spoločenské vedy a ... odchádza ešte rodený mluvčí ako keby, lebo my máme hodiny španielštiny, no a tam máme jednu hodinu zo štyroch máme ako keby s roditelým mluvčím ako keby, čo sa narodil v Španielsku a je Španiel pôvodom. No tak ten odchádza tiež a potom... to je asi vše... a ešte na biológiu budeme mať nového, novú učiteľku.“

M „To je celkom dosť veľa zmien.“

O „Hm.“

M „A nemáš problém s týmito zmenami?“

O „Ja, jediné čoho sa bojím je ten dejepis.“

M „Aha. On je akože v akom, v akom smere má divnú, divnú povest’?“

O „Ehm, počkaj... učiteľka...“ (učiteľka prechádzala okolo)

M „Učiteľka?“

O „No tak ehm... vlastne že to on nenechá prejsť ľuď s lepšou známku jak s trojkou, keď proste sa tomu nechceš venovať, že si od neho budeš čítať knihy alebo také hlúposti. A ja zrovna do dejepisu moc zapálený nie som ako. Dejepis je mi celkom ukradnutý, čo bolo, bolo.“ (môj smiech)

M „Hm... no jasne. To chápem. A pre čo si teda zapálený, keď pre dejepis nie?“

O „No napríklad tá biológia, chémia ma baví.“

M „Uhum. No, to je dobré. Takže takto... veľa nových učiteľov. No a... a ty máš aj nejakých súrodencov?“

O „Nemám, som jedináčik.“

M „Hej a vzťahy s rodičmi máš aké?“

O „No s... radšej mám oca jak mamu, ako keď to mám tak povedať, lebo mne vadí to, že ma proste sem odviezla a ja som vtedy nechcel odísť z toho Slovenska. Ako ona mi hov... mi tvrdí, že to je pre moje dobro, ale ja si myslím, že by som sa mal ako dieťa stále dobre aj na tom Slovensku ako.“

M „Uhum, takže len pre to, pre ten, pre to rozhodnutie, hej, že ťa...“

O „Hej.“

M „Uhum. A inak máte akože dobrý vzťah s mamou?“

O „No... v poslednej dobe mi nejak lezie na nervy proste, neviem, tlačí na mňa vkuse, aby som sa lepšie učil a tak.“

M „Hej. No je to nepríjemné asi, čo? A s otcom je to aké?“

O „S otcom? No tak on ako tiež na mňa tlačí aby som sa učil, ale on príde jak taká prirodzená autorita, že sa ho bojím proste.“

M „Hej? Prirodzená autorita...“

O „A je s ním aj ako zábava proste. Keď k nemu idem, tak vždycky máme čo robiť a s mamou si v podstate ani nemám čo povedať, lebo s ňou nemám žiadne spoločné záujmy, takže nič.“

M „A nie je to napríklad aj tým, že ste spolu tak dlho? Že vlastne spolu trávite viac času?“

O „To by som ani nepovedal, pretože ona mi stále vyčíta, že chodím na každé prázdniny za otcom ale... v podstate ona, jediné čo by chcela robiť je maximálne sa prejsť po lese alebo ísť na chatu. Ibaže mňa chaty nelákajú proste. Mňa to vôbec ako... keď ideme na tú chatu čo máme tuná, tak tam nič nejde robiť, lebo to je stará dedina, nikde v okolí nič není. Takže jediné čo tam môžeš robiť je sedieť na zadku v miestnosti.“

M „Hm... to neznie veľmi lákavo.“

O „No nie.“

M „A s otcom teda robíte čo keď ste v Košiciach?“

O „No v Košiciach... neviem. Chodíme... často chodíme športovať, no a tam máme tiež chatu, ale u tej chaty je veľa ako... to je Smolník, neviem, to asi nepoznáš takú dedinu.“

M „Smolník? Kde to je? Mi to niečo hovorí.“

O „To je blízko Gelnice. A Rož... od Rožňavy je to tiež trochu, cez Pačanský kopec jak keby, do Rožňavy.“

M „Jasne.“

O „No a vlastne tam máš jazero, máš tam všetko, môžeš tam robiť veľa vecí ako, ale v tej dedine, to sa nedá nič robiť ani. A napríklad to mi tiež vyčíta, že s otcom chodím na chatu a s ňou nie.“

M „Hm. Takže si taký prírodný typ, že proste jazero a hory a...“

O „No to zase nejako... ja sa okúpem aj na bazén- v bazéne radšej jak v tom jazere. Jako ja tam chodím lebo ma baví plávať a...“

M „Hm, jasné. Super. No na východe je strašne pekne. Tam, jazerá, ty kokšo. No... a aj sa potom tešíš naspäť do školy keď skončia prázdniny?“

O „Do školy sa nikdy neteším.“

M „Nie?“ (Smiech)

O „Ako proste spomeniem si na učenie a poviem si: Nemôže byť ešte mesiac prázdniny ako?“ (Smiech)

M „To som mal úplne tak isto no. Vlastne stále mám. No... A myslíš si, že tí, akože tých kamarátov čo máš teraz tuto, že, že nejak o pretrvávajú aj do budúcnosti?“

O „Asi hej. Lebo s tými čo sa bavím od základky, tak pravdepodobne hej. Ja ešte v Košiciach mám stále tých kamarátov čo som tam mal, takže...“

M „A tí sú, teraz, stále s nimi udržiavaš kontakt? Aj keď si tam, tak sa stretávate?“

O „Hej hej.“

M „Perfektné. Takže cítiš také zázemie, hej, že proste vieš, že máš nejakých blízkych proste. Necítiš sa sám alebo tak.“

O „Nie.“

M „To je dobré. Hm. No, tak myslím, že je to všetko.“

S.A. 15 rokov, 16.11.2015 1.ročník stredná škola Dubnica nad Váhom

M: „To prepísané budem čítať ja, bude to čítať moja vedúca bakalárky, no a potom... potom to bude pravdepodobne čítať môj oponent a komisia. Možno, neviem, pretože ten, tie...“

S: „Ehm, jasne... hm, noo, hovor...“

M „Tieto rozhovory sa dávajú ako príloha. K celej tej práci.“

S: „A koľko bude tento rozhovor trvať?“

M „No záleží od nás.“ (Smiech) „Od toho jak sa ty moc rozkecaš a od toho jak si...“

S „No ja neviem, mne sa chce spať.“

M „Tebe sa chce spať...“

S „A nevyzerá to taká nejaká téma pre mňa, taká záživná...“

M „Nezáživná téma...“

S „Keby bol Liverpool, tak to by bolo iné...“

M (smiech) „Tak to máš záujmy.“

S „To tam napíš. Liverpool.“

M „Liverpool, dobre.“ (Smiech)

S „A počuť to?“

M „Všetko počuť, no, určite. Už som to nahrával aj v krčme a tam... boli kadejaké ruchy.“

S (Smiech) „Bolo tam počuť ako také, ako pohár dáš dole, alebo pepsi keď otvoríš...“

M „No no no.“

S „... také ako (napodobňoval zvuk otvárania plechovky)“

M „No, to som musel všetko písať, vieš? Prišla čašníčka, a v zátvorke A čašníčka povedala že: 'Už jste si objednali?'“

S „Čo si dáte?'“

M „Čo si dáte?' No. A my sme si povedali, čo sme si dali. Všetko som tam napísal. Vieš, musel.“

S „To fakt?“

M „No, tak a čo? Všetko to...“

S „Hej, aj toto tam budeš písať, že čo si tam musel napísať?“

M „Áno, áno. Toto všetko budem písať.“

S „To fakt?“

M „No.“

S „Takže keď ťa mám rád, tak by som mohol toho čo najmenej rozprávať, nie?“

M (Smiech) „Skôr by si sa mal čo najviac držať témy.“ (Smiech) „Ak budeš tak zlatý, jo?“

S „Tak začni niečo.“

M „No, takže moja bakalárka sa bude venovať hm... ľuďom, ktorí sú v tvojom veku, tvojim rovesníkom a ja sa potom zamerám na umelecky nadaných a budem to porovnávať s tým, že, že či tí umelecky nadaní majú kamarátske vzťahy v niečom iné než normálni, nejakí rovesníci, ktorí sa tomu umeniu nevenujú a nemajú k tomu taký vzťah.“

S „Ja neviem, ale mne sa chce hrozne smiať.“

M „Smiať?“

S „Uhum.“ (Smiech)

M „Keď sa ti bude chcieť smiať, tak sa smej a niečo s tým...“

S (Smiech) „Také vážne zrazu...“

M „Nie tak, zas chápeš, zas dôležité je tam, aby si odpovedal proste pravdivo.“

S „Pravdivo?“

M (Smiech) „Pravdu a nič len pravdu. Jo?“

S „Čiže nemôžem si vymýšľať, že Liverpool vyhral nejakú veľa titulov?“

M „Nie, tak ako, keď máš ty pocit, že vyhral veľa titulov, tak to povedz, ale... ak sa ťa na to opýtam. Tak, tak ako čo ťa baví, keď sme pri tom Liverpoole, tak...?“

S „Floorball ma baví.“

M „Floorball?“

S „Uhum.“

M „A to, kde to hrávaš ten floorball?“

S „No, hrávam to za klub ŠK Viktory Stars Nová Dubnica...“

M „Uhum.“

S „...ale halu máme v Dubnici, tak hrávame v Dubnici.“

M „Prečo máte halu v Dubnici? Na Novej nie je žiadna?“

S „No není taká nejaká veľká. Jediná je tam nad plavárňou.“

M „Nad plavárňou... jaj, to je malá?“

S „A no, asi, podľa mňa je malá, ale je naprd.“

M „Prečo?“

S „Nanič, tak.“ (Smiech)

M „To je jedno. Nemusíš sa krotiť.“ (Smiech) „No, a v čom, akože v čom je naprd? Všetka ja som tam bol a, a normálne...“

S „Ale nie, lebo z toho bolia nohy keď je to, není to proste na zemi a ešte pod tým je vzduch a nič. Ono je to na poschodí.“

M „A to cítiš?“

S „To cítiť. Keď tam beháš veľakrát, tak to cítiš.“

M „To vážne? Ty brďo... To by som nepovedal teda. Celkom haluz. A ak dlho už to robíš?“

S „No teraz druhú sezónu hrávam.“

M „Druhú sezónu?“

S „Ako, tak aktívne. Predtým som tak, tak rekreačne.“

M „Rekreačne?“

S „S našimi.“

M „S vašimi?“

S „A ich rovesníkmi... no, rovesníkmi...“

M „Uhum, jaj. A to ťa bavilo tam?“

S „No bavilo, lebo však oni... oni toľko moc nevládali, tak som stíhal medzi nimi pobehovať.“

M „Takže to boli akože schopnosti... si mal lepšie než oni?“

S „No tak najskôr nie, ale potom už... potom neskôr hej.“

M „Jaj.“

S „Teda aspoň ja si myslím, že hej.“

M „Takže cítiš akože, že si sa zlepšil v tom.“

S „Uhum.“

M „A potom prečo si šiel... ako čo ťa viedlo k tomu, aby si šiel na tú, do toho klubu?“

S „Lebo však ja som hrával futbal, čiže tam som vlastne nebehal, tam som sa hýbal a potom, ja neviem, v nejakom... na konci siedmej triedy som s tým prestal v škole...“

M „S futbalom...“

S „No s futbalom... ja som najskôr hrával za Dubnicu, potom za Novú, potom som prestal, celú ôsmu triedu a v deviatu ma naši zaveli, aby som sa hýbal, tak som začal s týmto.“

M „Uhum. A medzitým si stále chodil na ten florbal s vašimi?“

S „No to som stále chodil.“

M „Hej hej. Jaj, aj počas toho futbalu vlastne.“

S „Aj počas toho futbalu.“

M „No vidíš... hm. A... haluz... a chodíte aj na nejaké súťaže, však? Si pamätám... si hovoril, že ste boli v tom Trenčíne.“

S „No to nie sú súťaže, to je ako jedna celá súťaž. Liga.“

M „Jaj, vlastne liga, no.“

S „Ehm. Aj zajtra ideme.“

M „Aj zajtra? Kde?“

S „Do Hlohovca.“

M „Hlohovec? Tam býva kamoška.“

S „Dva zápasy...“

M „Dva zápasy...“

S „...hráme tam.“
M „Hm...“
S „Bolo by dobré, keby sme vyhrali, lebo...“
M „S kým hráte?“
S „S Hlohovcom a toho druhého súpera neviem.“
M „A prečo musíte vyhrať?“
S „No aby sme mali čo najviac bodov v tabuľke.“
M „A tí čo s nimi hráte sú pred vami, či ako?“
S „No nie, ale tak aby sme dobehli aj ostatných.“
M „Uhum, no jasne.“
S „Lebo sme toho už aj dosť prehrali a málo vyhrali. No päť zápasov sme vyhrali, štyri prehrali.“
M „Hej? Päť zápasov vyhrali, štyri prehrali?“
S „No.“
M „Uhum to je...“
S „To neni bohviečo.“
M (Smiech) „No, to není.“
S „A hlavne nejaké zápasy sme prehrali aj so slabším súperom.“
M „A jak je to možné?“
S „No nám chýbali takí tí rozdieloví hráči, takí čo vedia len vystrelit' a dať gól.“
M „Aha. Nejak, akože vedia vystrelit' a dať gól, to znamená, že dajú gól vždy keď vystrelia?“
S „No tak väčšinou hej. Proste čo vedia nahrat' vedia, ale brániť nič.“
M „Uhum. Jasne.“
S „My sme sa teraz na- na... čo sme hrali proti Skalici a tam my sme vedeli si nahrávať a všetci sme si chceli nahrat' na ten gól, len ten gól nikto nevedel dať.“
M „Jaj tak. Takže ten koncový hráč, ktorý to proste zakončí.“
S „No taký.“
M „Uhum. Jak to hovoríš, rozdielový?“
S „Rozdielový.“
M „To čo znamená?“
S „No že taký rozdielny. Že dokáže rozhodovať zápasy.“
M „Jaj tak, jasne. A kdeže boli, že vám chýbali?“
S „No boli aj zranení aj chorí aj niekde išli preč nejakí.“
M „Hej? Akože jak preč?“
S „No proste niekde išli inde.“
M „Ako len tak preč? Preč z tímu? Alebo iba nejaký výlet?“
S „No-no... taký výlet.“
M (Smiech) „A inak ste tam akože... ten tím je dobrý myslíš?“
S „No ja si myslím, že sme dobrí, len technicky by sa to chcelo ešte zlepšiť.“
M „Hej? V čom? Ako v tom zakončovaní a tak?“
S „No aj ako nahrávky, lepšie to spracovávať, alebo to spracovávať a nenahrávať to hneď do súboja a tak.“
M „Jaj. Takže ako rozumnejšie nakladať s tou loptou.“
S „No.“
M „A ako ty to vidíš pri tréningu, že sa deje niečo, ako že sa to, čo ja viem ink... že sa to smeruje nejakým iným smerom, alebo, že to vedenie, že ten tréner je zlý, alebo čo myslíš?“
S „Tak my na tréningu keď niečo robíme, tak si chalani z toho robia srandu...“
M „Jaj.“
S „... že to robíme naplno jednu minútu a potom to už ide dole vodou.“
M „A je to tak?“
S (Povzdych) „Je to tak.“
M „Aaaa... aký máš z toho pocit, akože...?“
S „No tak keď sa mi akože fest že chce, že makať, tak vtedy som úplne naštvatý na nich, ale keď sa mi nejako nechce, že som unavený...“
M „Hej.“
S „...tak to niekedy aj ocením.“ (Smiech)
M „Ale ono to je vždycky tak, hej? Nezávisle od toho či proste ty si unavený, alebo či si...“
S „Tak väčšinou to tak začne, že najskôr makáme a potom to ide dole vodou. A potom už tréner na nás nemá nervy...“
M „Uhum.“
S „...no na všetkých, tak už potom ideme hrať a potom koniec.“
M „Jaj. Aj sa nejak posúvate?“
S „Ako kde?“
M „Ako v úrovni svojej?“
S „Tak isto sa posúvame. Ale či nejak moc, tak to neviem.“
M „Hm.“
S „Podľa tých výsledkov ani nie. Tak ale isto hráme lepšie ako na začiatku sezóny.“
M „Uhum. Aj ste sa nejak vyšvihli v tom rebríčku?“
S „Ako...?“

M „Však nie, vtedy keď ste... je proste tabuľka, nie? Je tabuľkový systém. A jak ste na tom v tabuľke?“

S „Ja neviem. Nejakí tretí sme boli keď som naposledy pozeral.“

M „Veď to je super. Hm, ale by ste mohli byť aj prví, nie? Keby ste makali...“

S „No mohli. Však ja to môžem pozrieť, koľkí sme.“

M „Noo, to... potom.“ (Smiech) „Ale oné... a tí- tí chalani to čo sú tam v tíme sú, to sú akože tvoji rovesníci?“

S „No tak niektorí hej, ale niektorí... vlastne ja trénujem aj s mužmi, lebo není nás toľko, tak sme muži a U sedemnásť...“

M „Počkaj, muži od sedemnásť?“

S „Nie, muži a U-sedemnásť.“

M „To čo znamená?“

S „Ako dorastenci.“

M „U-sedemnásť?“

S „No tak sa to píše: U – sedemnásť.“

M „A čo to znamená?“

S „No, že dorastenci.“

M „Under sedemnásť?“ (Smiech)

S „Áno, tak.“

M „Hej? Takže do sedemnásť rokov ste dorastenci.“

S „Áno, ale hrávajú s nami aj tí čo akože majú, môžu hrať aj za U pätnásť, a sú ako dobrí, takže s tými mladšími by na tréningu nič nerobili, tak sú... hrávajú s nami.“

M „A ty hráš aj za mužov? To znamená...“

S „No za mužov... no mohol by som, ale nejako sa mi... sa necítim na to.“

M „Jaj. Prečo?“

S „Tak technicky neviem, či by som s nimi...“

M „Jaj. Tak neviem. Keď sa ti zdá v tom tvojom tíme, že si... že tvoj potenciál...“

S „Tak niekedy hej, ale niekedy mi to nejde.“

M „Jaj, takže aj ten tvoj výkon je premenlivý.“

S „No, taký sínusoid.“ (Smiech)

M (Smiech) „Pravidelný, hej, teda...?“

S „No tak dúfam...“

M „... pravidelná sínusoida.“

S „No, môže byť.“

M „Haluz. Akože a ten tím keď ste tam tí chalani rovesníci, teda väčšinou, tak ste ako kolektív dobrý?“

S „No áno. Robíme blbosti.“

M „Blbosti. Ale ako-akože súdržne, alebo...?“

S „Súdržne...“ (Smiech) „...tak, že súdržne. Tréner povie ako aj pri nejakých zápasoch: „Rozcvičte sa!“, tak nikto sa nerozcvičí.“

M „Tak ale všetci...“

S „Ale všetci...“

M (Smiech) „Ale všetci držia...“

S „Všetci držia.“

M „Fajn, tak to ste dobrý kolektív.“

S „Taký negatívny, ale dobrý.“ (Smiech)

M „Ťažko sa s tým pracuje, ale...“ (Smiech) „Sranda. To je haluz. Aj sa ako... takže je tam asi celkom sranda, nie, potom?“

S „Uhum.“

M „Hej? A ste akože... tam máš nejakých kamarátov?“

S „No mám, však spoluhráčov.“

M „Hej? A tých po... ty ich poznáš ako iba z toho florbalu, alebo ste sa poznali predtým už?“

S „No ako veľa som ich spoznal tam na florbale.“

M „Uhum. A oni sú odkiaľ?“

S „Však tuto z okolia. Dubnica, Nemšová, Nová Dubnica...“

M „A ste dobrí kamaráti, že sa stretávate aj...?“

S „Takto pomimo nie.“

M „Nie? Takže sa stretávate len na tom florbale?“

S „No a na zápasoch.“

M „Uhum.“

S „Na tréningoch, na zápasoch.“

M „A myslíš ako že, že to ste ako kamaráti, že to ako pomáha tomu... tej hre?“

S „No isto to pomáha.“

M „Áno? Takže ste...?“

S „Lebo tak keď napríklad by hrali v útoku nejakí dvaja čo sa nemajú radi, tak si nenahrajú.“

M „Jaj. Fakt? Myslíš, že tieto osobné vzťahy do toho vstupujú, do tej hry?“

S „Isto hej.“

M „Hej? A ty to cítiš na sebe, že čo ja viem niekto ti neseď, tak mu nenahráš alebo...?“

S „Tak mne tam väčšinou všetci sedia.“

M „Áno? Nemáš tam problém s nikým?“

S „Ee.“

M „A ten tréner, s tým nemáš problém?“

S „Ee.“

M „A jako ako ho vnímaš?“

S „Tak v pohode, len... jeho sa tak rýchlo... ako on sa rýchlo naštve keď vidí, že nám niečo nejde, tak...“

M „Takže je taký...“

S „Taký afektný...“

M „Uhum, afektný... impulzívny, hej, že rýchlo... vznieti.“

S „No taký... nízka teplota zapalovania, či jako to je.“ (Smiech)

M „Hm, u nás sa hovorí nízka frustračná tolerancia.“ (Smiech) „Nie, sa smeješ, ale to je sranda.“ (Smiech) „To nie je sranda. To som sa pomýlil, sorry. Vieš jak to... že vy ho frustrujete tým, že... teda ten tím ho frustruje tým, že nerobí čo chce a...“

S „Však aj muži to robia naprd. Teda nanič, tak.“

M (Smiech) „Nie, to prd je v pohode. Ja som hovoril horšie veci.“

S „Aké?“

M „No... nahovno a... to je v riti a tak... Noo, tak teraz to tam mám.“ (Smiech) „Hej, takže... ale inak ten tréner sa ti zdá byť ako, okrem toho, že povahovo je vznietlivý, tak...“

S „No, ale ako vie ako... on to vidí, keď nejaký iný tím pozerá, jak úplne, nejakú extraligu mužskú, tak vie, že podľa...že to robia dobre, tak sa snaží aj s nami.“

M „Jaj. Takže je schopný, že vidí čo sa tam deje proste a vie to vniesť aj do vašej hry.“

S „Áno. No neviem, či to dokáže úplne preniesť do našej hry, ale...“

M „No tak zál-záleží aj od vás, no teda asi hlavne od vás. To je... a on má ako dobrú takú, čo ja viem, strategickú...“

S „Ja si myslím, že áno.“

M „Hej? Že je proste na správnom mieste ten človek.“

S „Uhum. Je to... áno.“

M „Nie, tak povedz čo si myslíš.“

S „Ale však v pohode. V pohode.“

M „V pohode?“ (Smiech) „No a oné...ehm... on ako myslíš, že pôsobí tak autoritatívne na teba alebo... ani nie?“

S „Už ani tak nie...“

M „Prečo už ani tak nie?“

S „Tak už som si zvykol na to.“

M „To čo zamená?“

S „No, že už naňho, zvykol. Ako tí muži, tí ho úplne neberú už niekedy vážne.“

M „Jaj, takže keď si začínal tam hrať, v tom tíme...“

S „No...“

M „... tak sa ti zdal byť ako, že ho treba rešpektovať, že je fakt autorita a teraz jak si si naňho už zvykol, tak...“

S „Tak už postupne sa vyrovná.“

M „Fakt? A on je aký starý?“

S „Ja neviem.“

M „Odhadni približne.“

S „No mladší ako naši. No síce ani by som nepovedal... tak by som povedal... štyridsať päť.“

M „Štyridsať päť...“

S „Rokov.“

M „Uhum, hm... takže už nepôsobí tak... autoritatívne? Alebo...?“

S „Tak ale poslúchame ho, tak musíme ako...“

M „Fakt? Však si hovoril, že ho neposlúchate. Keď povie, že sa máte rozcvičiť...“

S „No tak ale tak celkovo ho ako poslúchame alebo tak.“

M „Tak pretože je tréner?“

S „No logicky hej.“

M „Ale ako nemá takú silnú autoritu, že by povedal niečo a tak ho proste...“

S „No má, ale niekedy nie.“

M „Niekedy nie. A to od čoho závisí? Od toho jak ste nastavení? Alebo akú máte náladu, alebo...?“

S „No tak podľa tej nálady skôr.“

M „Hej? Hm. A baví ťa to tam teda?“

S „No baví.“

M „Hej? A čo ešte také robíš pomimo to?“

S (Smiech) „Teraz ma napadlo niečo z Dana Dreva, ale to sa asi nehodí.“

M „Čo?“

S „Niečo z Dana Dreva.“

M „Jaj.“ (Smiech)

S (Smiech) „Že 'Uhum, no celkom rád odpisujem vodomery.'“ (Smiech)

M (Smiech)

S „To tam nemusíš použiť.“

M „Nie, to bude použité.“

S „Fakt?“

M (Smiech) „Takže Dano Drevo ťa baví... či tie vodomery fakt?“

S „Nie, ako na počítači som a ešte ma baví pozeráť Liverpool.“

M „Uhum. Tak akože Luvrpool...“

S „Klub Liverpool. Futbalový klub.“

M „Uhum a jak si sa k tomu dostal? K tomu Liverpoolu?“
S „Ja ani neviem vlastne.“
M „Nevieš.“
S „Rozmýšľam nad tým niekedy, že ako ale... neviem.“
M „Sa mi zdá, že dlho, dost dlho fandiš.“
S „No však to bude tým.“
M „Asi odkedy ťa poznám. Asi.“
S „No áno.“
M „To je taký tvoj vysnívaný klub?“
S „Áno. No však Liverpool je pekné mesto.“
M „Áno? Si tam bol teda. Koľkokrát si tam bol?“
S „Dvakrát.“
M „Dvakrát? Som si myslel, že viac.“
S „Tak to si si myslel zle.“
M „Uhum, tiež sa mi tak zdá. Niečo na tom bude.“ (Smiech) „Takže to sú také tvoje idoly? Aj keď si hral na futbale, tak ako... sa to nejako tak ako...“
S „To sa stane. To si už ani nepamätám...“
M „Nemalo to vplyv na tvoje...tvoj výkon?“
S „Vtedy som tomu až tak nefandil. Teraz tieto posledné sezóny.“
M „Posledné sezóny? Prečo... čo to tak prišlo zrazu?“
S „No lebo oni sezónu 2013-14 hrali o titul a boli druhí. Tak vtedy som sa toho tak chytil a čo bolo... potom ďalšiu, tak to boli dolu vodou a terazšiu to nehrajú nejak najlepšie ale tak stále fandím.“
M „Uhum, takže si začal fandiť tak viac keď sa im začalo dariť?“
S „Áno.“
M „Uhum, to je pekné.“
S „No však to tak väčšinou býva.“
M „Aj túto záľubu s niekým zdieľaš?“
S „Tak túto nepoznám nikoho takého, že kto by bol fakt, že Liverpool...“
M „Jaj.“
S „Ani v škole. To až Štefán musel dať...“ (Smiech)
M „Jak si hovoril tú príhodu?“ (Smiech) „Že ti dal inzerát?“
S „Ale tak mám tam hm... spolužiaka, ktorý ale jako má rád Barcelonu. Tak s ním sa dá pokecať o futbale celkom. Lebo ako druhý taký môj obľúbený klub je Barcelona.“
M „Fakt?“
S „Z tých španielskych... a ešte mám taký tretí a to je Borussia Dortmund, z Nemecka.“
M „Uhum. Borussia Dortmund? To si podľa čoho vyberáš tie tímy ako...“
S „Tak na Barcelone tam sa mi páčilo jako... ten ich štýl hrania. Taký víťazný.“
M „Uhum.“
S „Vieš ako, tak vyhrávali, tak tiež. A na Borussia, oni mali super trénera. Teraz vlastne trénuje Liverpool.“
M „Jaj, fakt?“
S „Fakt.“
M „Prestúpil z Borussia do Liverpoolu...“
S „Nooo skončil. On tam bol v Borussia sedem rokov, vyhrali titul, boli druhí v Lige majstrov a vlastne na konci minulej sezóny skončil... a teraz je... kedy to bolo... v októbri išiel do Liverpoolu.“
M „Jaj.“
S „Lebo Liverpoolu sa nedarilo. Remízovali doma.“
M „Uhum. A to bola chyba trénera? Tiež asi dost.“
S „No áno.“
M „A to tak vidíš akože? Tú, tú hernú... ten herný charakter, že sa mení s trénerom?“
S „No tak na tomto to bolo vidno, lebo napríklad keď tam bol ešte Brendan Rodgers, predchádzajúci tréner... keď dal Liverpool gól, tak sa stiahli a bránili. Ale teraz keď dal, keď je tam už Klopp terazší, dali gól a ešte útočia a chcú dať ako ten ďalší.“
M „Jaj. Haluz.“
S „A úplne ako ináč hrajú. Napádajú. Tak v poslednom zápase ani moc nenapádali, ale proti silným súperom ako hrali fakt že dobre.“
M „Proti silným súperom...“
S „Keď sa tak ako vyhecujú.“
M „Hej. Dost' sa... akože dost' sa zameriavaš na tých rozhodcov, ehm... tých trénerov.“
S „Tak na týchto dvoch.“
M „Týchto dvoch. Týchto dvoch... to znamená ten z Liverpoolu a ten predtým... z Liverpoolu. Ten nový a ten predtým.“
S „Však asi hej.“
M „Tých dvoch si tak sledoval.“
S „Ako nie, ja ich akože ak nesledujem, ale tak týchto poznám. Tak asi najlepšie zo všetkých tých trénerov.“
M „Jasne. A také ako Alex Ferguson alebo tak...?“
S „No to je Manchester, to nie.“
M „To je...“ (Smiech)
S „To je fuj. To je choroba, Manchester.“
M „Môže byť no. Ešte sme sa o nej neučili, ale...ono to príde.“

S (Smiech) „To Manchester, to nie...“
M „Však jasné, nebudeš fandit' každému, že?“
S „Hm.“
M „Hm.“
S „Hm.“
M „No a ten chalan čo je ten barcelončan, tak to je tvoj spolužiak?“
S „Uhum.“
M „A som... aj, aj sa o tom futbale bavíte, alebo ani moc nie?“
S „No bavíme sa v škole, počas hodiny...“
M „Hej, počas hodiny?“
S „Uhum.“
M „Čo, spolu sedíte?“
S „Tak nie, tak ehm... však na gympli tam nedá... tam nie sú také, že pre dvoch, ale väčšinou tak po jednom... ale tak bavíme sa, však aj väčšinou... my chalani si sedávame tak pokope dopredu, aby sme čo najviac počuli...“
M „Hej, dopredu?“
S „No... najlepšie miesto.“
M „Však ja viem. Ale tak väčšinou si ľudia sadajú dozadu, aby boli ďalej od učiteľa.“
S „To my si sadáme dopredu.“
M „Tak to sa mi pozdáva. Takže ste partia chalanov?“
S „Desiati sme.“
M „Všetci chalani?“
S „Čo?“
M „Ako všetci chalani ste tá partia.“
S „No.“
M „Hej? Ako vieš čo myslím?“
S „Nie.“
M „Ako si povedal: 'My chalani si sadáme dopredu...‘“
S „To som tak ako... chalani z triedy... to je proste tabuľa, chalani, zvyšok baby v triede.“
M „Fakt?“
S „Áno. A učiteľ.“
M „Uhum. Ale vy ste ako, tí chalani siedmi čo ste tam, tak vy ste sa... všetci navzájom bavíte so sebou?“
S „No bavíme sa, ako tu to není tak ako to bolo, no na základnej, čo bolo ako veľa skupiniek po triede, tak tu sme všetci taký jeden celý kolektív.“
M „A jak to myslíš, že to, má ako... hm... že v čom spočíva ten rozdiel medzi základnou školou a... predsa len, na základke ste boli spolu deväť rokov.“
S „No tak tam to bolo najviac v siedmej triede vidno, že ako boli ako také dve líderky triedy, najlepšie kam... no buď boli najlepšie kamarátky alebo najväčšie nepriateľky.“
M „Uhum. To sa tak striedalo, hej?“
S „No, taký... sínusoid.“
M (Smiech) „Taký univerzálny model. Super. No a čo...“ (brat otvoril dvere: „Čo rob... jaj...“ a zatvoril dvere)
S „Aj to tam bude?“
M „Hej.“
(Smiech)
S „Čo?“
M „No, že čo to znamenalo, že tam boli dve líderky, že čo to spravilo s tou triedou?“
S „No že sa všetky baby a všetci rozdelili tam tak na polovicu. Jedny k nej, jedny k nej.“
M „Jaj, keď boli... keď boli od seba, tak sa nebavili.“
S „A ja som sa chytal za hlavu.“
M „Ty si bol mimo toho?“
S „No snažil som sa byť.“
M „Čo, jak si sa snažil?“
S „No lebo to je hrozné. To bolo hrozné. A teraz počúvať tie ich reči...“
M „Že sa ľudia navzájom ohovárali, alebo...tak?“
S „No, áno.“
M „A ty si sa snažil od toho dištančovať. Akože ty si sa snažil akože na každú stranu byť kamarát...?“
S „No s... áno, dá sa to tak povedať.“
M „Alebo skôr, ako nekonfliktný a tak?“
S „Uhum.“
M „A tie konflikty sa tam nejako proste objavovali, alebo boli tam?“
S „No tak medzi... väčšinou medzi tými dvoma áno.“
M „Uhum. A čo to znamená tie konflikty? Ako to prebiehalo? Alebo ako, jaký to malo...?“
S „No tak kričanie na seba a také.“
M „Akože sa normálne ľudia...“
S „Ako raz na technike neviem či aj raz niekoho motykou netreskli...“
M „To vážne?“
S „No.“

M „Takže aj fyzický kontak... fyz- fyzický konflikt...“
S „Asi, ja neviem či som tam vtedy bol, ale myslím, že asi hej. Si nepamätám. Už bolo dávno. Také, komické.“
M „Hej?“
S (Smiech) „Také tragické a komické zároveň.“
M „No však také sú najlepšie. Tak ako ty si sa nezúčastnil konfliktu žiadneho, akurát si všetko pozoroval tak...“
S „Tak, z tribúny.“
M (Smiech)
S „Spoza telky. Spreď telky.“
M „Spreď telky. Haluz. A ty si nemal žiadne konflikty tam, alebo ako?“
S „No nemal som.“
M „Nemal.“
S „S nikým. Iba s učiteľkou.“
M „Učiteľkou?“
S „No to som mával.“
M „Prečo?“
S „No... s mojou triednou som si ako nesedel moc.“
M (Smiech) „Prečo?“
S „Tak ona ma učila nemčinu a ja som toho názoru, že ona nevie učiť, tak... a mňa ešte nemčina k tomu nebavi...“
M „K tomu, alebo kvôli tomu?“
S „Tak aj predtým aj kvôli tomu.“
M „Uhum. Takže ona ťa vôbec nemotivovala ťa učiť sa nemčinu?“
S „No asi tak.“
M „Si, si videl, že ona na to akože nemá a, čo to znamená, že nevie učiť?“
S „No tak porovnam angličtinu... učiteľku angličtiny v devine, ale na základke... tak na angličtine keď sme mali nejaké cvičenie, tak sme si ho najskôr spravili a potom skontrolovali. Na nemčine nám nadiktovala presne čo tam má byť.“
M „Fakt?“ (smiech)
S „Uhum.“
M „To je divné, nie?“
S „No je to dosť divné.“ (Smiech)
M „Aj si jej to dával nejak najavo, že sa ti nezdá jak...“
S „No tak na mne to bolo asi vidno.“
M „Hej, si sa tváril znechutene, alebo...?“
S „No tak unudene.“
M „Fakt? Si si... si s ňou prichádzal do konfliktu, alebo...?“
S „Ale potom aj kvôli úplne nejakým blbostiam. Nejaké porušenie školského poriadku...“
M „Jak moc?“
S „Tak neviem, tak v priemere raz za dva – tri mesiace za dva mesiace, bol nejaký zápis.“
M „Áno? A čo, akým spôsobom si to porušoval?“
S „No vždycky nejaká blbosť, nejaké kecanie na omši alebo také.“
M „Jaj, takto... aha.“
S (Smiech) „Spolužiačka mala zápis, že hrala sa so škrečkom na omši.“
M „Fakt? Kokos...“
S „Tak pomimo...“
M „Však treba aj tak, no... My sme mali tiež poznámku, na základke sme vraj preskakovali záchody.“
S (Smiech) „A na gympli ešte nemám žiadnu poznámku.“
M „Nemáš? Fakt sa držíš?“
S „No jasné, tak prečo budem?“
M „Hm, to je divné.“
S „To je také nevídané.“
M „Však si tam ešte len pol roka.“
S „Ani to nie. Ale keď bude polrok tak už budem mať osminu štúdia za sebou.“
M „To počítaš, jo?“
S „No.“
M „Uhum, takže už začneš nejaké blbosti robiť.“
S „Ale nie, načo?“
M „Nie? Nemá to zmysel?“
S „Asi tak. Nie sú tam takí, ako takí učители, že... no síce... sú... ale nie sú takí konfliktní.“
M „Akože sú divní?“ (Smiech)
S „Sú divní a nekonfliktní.“
M „A jak divní? Ako nieže by som si nevedel predstaviť...“ (Smiech)
S „No tak tam máme takého učiteľa...“
M „No povedz...“
S „... takého mimo...“
M „Jak sa volá?“
S „Pán K. s tvrdým y, tak ho máme na občianskej a to je... no ja z tej hodiny nemám nič.“
M „Nič? Ani srandu?“

S „No tak okrem toho samozrejme. Ale podľa mňa ani tú srandu, lebo tam neviem či mám smiať sa, alebo plakať.“

M „No, uhm, to poznám. Všetok fakt nedávalo zmysel, čo tam rozprával. Tak vidím, že pri tom zostal, pri svojej stratégii. No ale toto... ty keď ti takto nejaký učiteľ už teraz teda, tak keď si bol na tej základke a keď ti niekto nesedel tak si sa nejak proste nejak nesnažil... hmm...“

S „Tak som to dal najavo, keď mi niekto nesedel.“

M „Si dal najavo. A teraz keď ti niekto nesedí, akože sú tam ľudia, ktorí nie sú až tak...“

S „No sú.“

M „A akože dávaš im to nejak najavo, alebo...?“

S „No nedávam práveže. Ani neviem prečo, ale...“

M „Nevieš prečo... fakt nevieš prečo?“

S „Neviem. Hm, to neviem. A tak není to až také, že...“

M „Není to až také. Dá sa to vydržať?“

S „Dá sa to vydržať.“

M „A vtedy na základke sa to nedalo?“

S „Nedalo. Najmä tú nemčinu.“

M „Uhm, to bol asi celkom prúser keď to bola tvoja triedna, že?“

S „Uhm.“

M „Hm.“

S „Všetok teraz máme triedneho a ten je v pohode. Síce baby ho nemajú rady, ale...“

M „To je ten K., čo?“

S „Uhm.“

M „Hm... ale vy ho, akože... vy s ním nemáte problém.“

S „Ja s ním nemám problém.“

M „Čo tým babám vadí?“

S „Oni... no nevedia matiku ani ve... budú mať horšie známky z toho, tak nevedia to prekúsnuť.“

M „Jaj. To je akože... to nejak zvažujú na toho učiteľa?“

S „No, že si myslia, že nevie učiť.“

M „A ty si myslíš, že vie učiť?“

S „No tak ako v niektorých veciach ako s ním súhlasím a v niektorých nie ako, v nejakom ako štýle vysvetľovania. Tak ale ja tomu chápem a to je pre mňa najdôležitejšie.“

M „Hm. A ostatní chalani s tým nemajú problém?“

S „Ako nemajú ani oni, tiež sú ako v pohode.“

M „Hej?“

S „Chápu všetkému.“

M „Takže vy ste chalani takí bezproblémoví. A ste tam ako... ste dobrá partia teda?“

S „Uhm.“

M „To ste si ako tak sadli, alebo s... máte nejaké aktivity spoločné, alebo...?“

S „Tak sadli sme, no...“

M „Už od začiatku to tak bolo, že ste...?“

S „No, že sme mali od začiatku nie adaptačný pobyt, tam sme sa všetci dali do jednej chatky.“

M „Všetci chalani?“

S „Uhm. Chatka pre šiestich, sme tam boli siedmi. Jeden spolužiak neviem kde spal jednu noc, tak...“

M „Ako čo, išiel do lesov?“

S „Neviem, niekto si ho prichýlil.“

M „Jaj.“

S „Ale on mal so sebou aj spacák, tak v pohode.“ (Smiech) „Bol pripravený.“

M „Hej, takže vy ste vedeli už dopredu jak to bude?“

S „Nie, nevedeli sme.“

M „Takže každý mal spacák so sebou?“

S „Nie.“

M „Iba on?“

S „No.“

M „Fakt? Takže naňho to padlo, že bude ten siedmy v chatke pre šiestich?“

S „No, asi.“

M „Hm. Takže to vás tak posilnilo, hej?“

S „Tak zzzocelilo.“

M „Zocelilo, hej? A v tej triede teda nemáte konflikty?“

S „Ee.“

M „A nejaké aktivity spoločné? Robíte dačo, alebo...?“

S „No však chodím na Odyseu...“

M „Chodíš... áno? Chodíš na odyseu?“

S „Áno, a už ma to nebaví.“

M „Prečo?“

S „Neviem, lebo teraz už to začína byť... ako teraz sa tvorí, teraz sa akože čosi robí, ale už potom začne hrať to divadlo, tak to...“ (tleskol rukami)

M „Aké divadlo?“

S „No lebo to je odyssey mysle. Ako je to taká súťaž, že má nejaký dlhodobý problém a máš čosi vyrobiť aby... a máš to ako hrať k tomu.“

M „Jaj. Jasne. Takže je to spojené jednak s tou vynalezavosťou a zároveň musíš hrať nejaké divadlo?“

S „No.“

M „A to divadlo kto vymýšľa?“

S „No my.“

M „Vy? Hej?“

S „Sme tam siedmi, šiesti sme z našej, prvá A a jedna je z kvinty.“

M „Fakt? Vy ste tam šiesti z triedy?“

S „Uhum.“

M „A jedna je... iba jedna z inej triedy? Počkaj, a to znamená... a vy ste z triedy ako samí chalani, či aj baby sú tam?“

S „My sme tam dvaja chalani.“

M „Iba dvaja chalani, jaj... haluz. A to kto spravil taký úspešný nábor?“

S „Čo?“

M „Že kto spravil taký úspešný...“

S „Ale to nie, ako my sme na začiatku roka, keď ako boli tie krúžky, tak sa tam veľa od nás poprihlasovalo.“

M „Hej? Akože každý mal o to záujem?“

S „Veľa od nás. Nie každý...“

M „No tak no, jasne...“

S „No len jedným ako nám sa podarilo ako vo vhodný čas ako keď sme mohli viacerí, tak sa nám takto zostavil tím a ostatní to, nedokázali sa dohodnúť.“

M „Jaj.“

S „A potom sa im už nechcelo. Každý má veľa krúžkov a nesedelo im to.“

M „Jaj. Takže vy šiesti ste sa tak zhodli aj s tou babou jednou čo tam...“

S „No ona tam neskôr prišla.“

M „Inak by ste boli sam... ako celá trieda... ako celý kolektív zaplnený jednou...“

S „S M. ako trénerka.“

M „Jaj to je tá krátkovlasá?“

S „No oranžovo...“

M „Oranžovovlasá... s okuliarmi?“

S „Áno. Geografia.“

M „Áno. Ona sa volala predtým ináč. To je... uhum... a čo som chcel? O čom sme sa bavili?“

S „No o tej odyssei.“

M „O tej odyssei. Jaj, máte tú spoločnú aktivitu.“

S „No, to je...“

M „A to jak funguje, že jak... ono to má nejak rozdelené úlohy, že niekto robí divadlo, alebo niekto robí...“

S „Nie. Teraz ako ono sa robí, že znak, akože taký náš znak, ktorý keď sa pred tým divadlom sa tam postaví znak kde je názov tímu, kde je také registračné číslo a tak.“

M „Uhum. A to keď ste vmysleli, tak to ste sa všetci na tom podieľali? Každý?“

S „No kto bol vtedy prítomný.“

M „Uhum, jaj tak.“

S „Ale však to stále tvoríme, tak...“

M „uhum. Takže každý tam má ako keby rovnocenné slovo.“

S „No to by som zase nepovedal...“

M „Prečo?“

S „Lebo tak ja s tým mojim kamošom, tak my tam väčšinou robíme také ťažšie veci, ktoré baby nedokážu pochopiť. Napríklad včera jedna, tá kvintánka, chcela odstrihnúť drôt nejakou blbosťou, pritom sa to dalo kliešťami, takže...“ (tlesol rukami) „...čiže dobre.“

(Smiech)

M „Aha. Hm, takže vy ste manuálne zruční, hej, technickí... máte, máte taký vhl'ad. Baby nemajú... baby sú na čo potom teda? Ako no...“ (smiech)

S „Na nápady.“

M „Nápady. Baby majú nápady a vy to realizujete?“

S „Aj oni to realizujú, ale my tomu dávame, ako keď chce niečo spraviť, tak nad tým porozmýšľam, že či je to celkom vhodný nápad...“

M „Akože ony majú tie nápady a vy to dávate tak k zemi, aby to, aby to...“

S „Áno.“

M „...aby to malo nejakú reálnu, no... možnosť vzniknúť a tak.“

S „No.“

M „Tak to je zaujímavé. A myslíš, že to takto funguje v pohode, keď ste len dvaja chalani a väčšina báb?“

S „Však zatiaľ to funguje.“

M „Zatiaľ to funguje, takže ne, nejakou nemáš pocit, že by bol nejaký problém s tým jak ste zložení a...“

S „Tam nie je problém.“

M „Hej, hm... a jak často sa stretávate takto kvôli tomu?“

S „No máme to raz za týždeň.“

M „Raz za týždeň...“

S „V piatok.“

M „A jak dlho to trvá?“

S „Hodinu a pol.“
M „Hodinu a pol? A stačí vám?“
S „Nooo stačí, ale to nie... rýchlo to ubehne.“
M „Rýchlo to ubehne, hej?“
S „Nesvieti žiarovka...“
M „Myslíš, že je len zle potočená?“
S „Ee, neriešme to...“ (Smiech)
M „No však keby bola vypálená, tak je to tam celé... celé... jak sa to povie...“
S „Ja sa idem napiť, tak to zastav...“
M „Jo...“
Druhá časť.
S „Ježiš, to ani na diskusii nie som taký zhovorčivý.“
M „No... poriadne si sa rozbehol.“
S „To keď máme diskusiu Ježiš... To je pre mňa utrpenie.“
M „Kde? Ako myslíš na...“
S „Ako na slovenčine a literatúre. No prečítame nejaké dielo a potom je o tom diskusia, a to je...“
M „Hm, tak keď máš diskutovať o niečom čo ťa ani moc nebaví, tak to je... tak tie knihy ťa moc neberú, čo?“
S „Tak ja neviem. Ja som zistil, že nejako neviem pochopiť niekedy tomu...no niekedy, ale teraz v poslednej dobe tak vždy, nejakej, nejakej poviedke.“
M „Jaj. Jak nevieš pochopiť? Čo to znamená? Akože ti ujde pointa alebo...“
S „No raz som, sme mali naposlady od Tajovského Maco Mlieč a ja ako, ja neviem z toho odseku, že čo tým chcel autor povedať. Jednak je tam tá slovenčina veľmi zlá... jako napríklad slovesá v minulom čase, množné číslo, tretia osoba... mali, s tvrdým 'y', ako typické pre to bolo všade tvrdé namiesto mäkkého...“
M „Uhum, však to je dobové, nie? Dobová slovenčina.“
S „No ale to mi tak ako bije do očí.“
M „Uhum. Tak sprav oné... zredigovanú verziu.“
S (Smiech)
M „Update 2015, S. A.“ (Smiech) „Maco MLIEČ!“ (Smiech)
S „Už len ten názov je hrozný.“
M „Čo si jaký? Čo si taký negatívny?“
S „Hm, no nebaví ma to.“
M „Nebaví ťa to. No však...“
S „Jako ja musím v tej diskusii do toho vstupovať...“
M „No, musíš.“
S „Nooo ak chcem mať dobrú známku, tak musím.“
M „Vy máte koho na slovenčine?“
S „G.“
M „G, uhum.“
S „Ona mi dala minule dvojku.“
M „Ty vole...“
S „A som to, s mamou som to čítal, ona ako rozprávala o čom to bolo, ja som to postupne chápal.“
M „Jaj, to mama ti hovorila ako o čom to bolo a tak?“
S „No ja som nahlas čítal a mama mi to tak komentovala.“
M „Komentovala a tak?“
S „No lebo ako niektorému z tie... aforiz... nie, archaizmy...“
M „Archaizmy, no...“
S „Tam zas nejaké švábovky alebo čo, tak viem, že sú to zápalky, také... dohanky, tabak...“
M „Uhum, fiha. To by som aj ja mal s tým problém tiež. Niektoré veci už... Takže mama ti takto pomáha s vecami niekedy?“
S „No toto si pamätám, ale väčšinou si robím veci sám. Ako do školy... sa pripravujem sám.“
M „Uhum. A jaký máš inak vzťah s rodičmi?“
S „V pohode.“
M „V pohode? Čo to znamená?“
S „No niekedy to nie je celkom v pohode, ale tak v pohode.“
M „Čo znamená, že niekedy to nie je celkom v pohode?“ (Smiech)
S „No keď mama sa neľúbi niečo. Že sa mi niečo nechce.“
M „Uhum. Niečo čo ona potrebuje, alebo...?“
S „Uhum.“
M „Môžeš to nejak... konkretizovať?“
S „Hmmm...“
M „Čo?“
S „To tam nedaj, dobre? Či klavír môžem spomenúť?“
M „Daj tam, no to tam musí byť. No však povedz čo chceš, povedz čo môžeš.“
S „A však nie, že ti to potom zruší.“
M „Čo?“
S „No tá tvoja nejaká vedúca.“
M „Jaj. Nie v pohode.“

S „Že hrám na klavír?“
M „Však a čo?“
S „No nenávidím keď mám cvičiť na klavír a ma to nebaví.“ (Smiech) „Tak asi.“
M „Hej hej.“
S „V tom sa nezhodnem s mojou mamou.“
M „Takže teba to nebaví?“
S „No mňa to nebaví.“
M „Tak to k tomu umeniu nemáš nejakú blízko.“
S „Nooo nemám.“ (Smiech)
M (Smiech) „Jasne, takže keď mama... akože mama ťa núti toto aby si chodil na klavír?“
S „Áno. Tak ale ja už som si povedal, že keď už som tu, tak už to nejaké dorobím. Už statočne dobojujem.“
M „Akože dotiahneš ten klavír do nejakej... absolventských skúšok?“
S „No.“
M „Hej? To znamená koľko ešte?“
S „To asi už do konca tohto roka.“
M „Do konca tohto roka? A ako dlho už tam chodíš?“
S „Ja neviem. Dlhú. Teraz som nejaký ss-siedmak?“
M „Siedmak už? Ty brďo. To je haluz.“
S „Ale minule mi moja učiteľka klavíra povedala, že keď som bol v nejakej prípravke a sa pýtali, že prečo... prečo tam chodím, tak, že som jej povedal, že lebo ma sem rodičia dali. A pritom ostatní že lebo chcem hrať tak... len ja toto.“
M „A máš stále ten pocit?“
S „Uhum.“
M „Takže je to akože... vaši chceli a ty to robíš?“
S „Uhum. Však tak to bolo aj s tými športami. Ale ten floorball ma už ako baví.“
M „Hej?“
S „Do toho ma nemusia nútiť.“
M „Takže si taký... ako chodíš tam sám... ochotne sám ako...“
S „Uhum.“
M „A jak to vnímaš, že vaši ťa poslali niekam a musíš chodiť proste...“
S „Tak už som si zvykol, ale niekedy... no niekedy je to hrozná. Ako mne sa nechce cvičiť nejaké také tie veci typu... nejaký romantizmus, klasicizmus...“
M „Hej. Akože je niečo čo by si hral radšej miesto toho?“
S „Radšej také čo denne počujem. Také štvorakordové piesne. Je to jednoduché, to štyri akordy hrať za sebou a...“ (Smiech) „...ó, nový song hotový.“
M „Môžeš skladať aj vlastné veci, nie?“
S „No však hocijakú nejakú blbú báseň a dať to do tých štyroch akordov tak... to ide.“
M (Smiech) „Nejakú blbú báseň...no to je super.“
S „No však pozri si všetky tie... všetky tieto nové... také nejaké hity... tak keď si pozrieš ako akordy, tak tam je všade... všetky, to je iba štyri akordy, to isté dokola.“
M „A text je nejaké blbá báseň...“
S „No tak zrovna báseň... alebo také nejaké...“
M „Blbý text.“
S „Uhum.“
M „No hej no, to som si všimol.“ (Smiech) „Ci pána... takže už akože tá muzika je oný... tak akože príčina konfliktu medzi tebou a rodičmi?“
S „No klavír.“
M „Klavír.“
S „A potom až také nejaké keď neupracem alebo keď som niekedy na počítači dlhšie ako je zdravé...“
M „Ako je zdravé, hej?“
S „No. No ako je podľa nich zdravé.“
M „Aha, takže máte iný pohľad na vec, že čo je zdravé a čo nie.“
S „Uhum. Aj napríklad s Coca-colou.“
M „Aha, fakt?“
S „No mne to nehorázne chutí, ale že vraj to není zdravé.“
M „Ale ty sa s tým nestotožňuješ.“
S „No ja nie.“
M „Takže podľa teba je to zdravé, alebo podľa čoho...?“
S „Tak akože nie úplne zdravé, ale tak keď raz mám na to chuť, tak mám na to chuť.“
M „Uhum. Takže si to vieš presadiť aj napriek tomu, že...?“
S „Uhum.“
M „Hej? Tak to je... no, to chce také sebedomie, nie? Ako asertivitu.“ (Smiech)
S „Došla mi voda.“
M „Došla ti voda?“ (Dlho ticho, zvuky pohárov na stole) „Aj sa akože... keď máte tie konflikty s rodičmi, tak sa ti dá aj, čo ja viem, presvedčiť ich, že...“
S „Nedarí.“
M „Nedarí?“

S „To, to, to ja neviem...“
M „Nevieš? Prečo?“
S „Ja neviem.“
M „Ako nevieš? Neberú tvoj názor, alebo...?“
S „Tak nejak.“
M „Nevieš si ho obstať, alebo?“
S „No nie, mám slabé argumenty, či jako, nie?“
M „Máš slabé argumenty? Hm.“
S „Tak podobne na tej debate. V škole.“
M „Jaj. Keď hovoríš o nejakej knihe a nemáš...“
S „No napríklad... no však poviem o tom Macovi Mliečovi.“
M „Hm, povedz.“
S „Takže ja som, jak som si to s mamou prešiel, tak som si presne nachystal, keď budeme mať preberať tú hlavnú postavu, toho Maca, tak som mal nachystané, že čo presne poviem, aj na to druhé a ešte potom na motívy. Tak som povedal asi nejako zo štyrikrát takého čosi a spolužiak... ja neviem, on možno raz niečo povedal, že: 'To na toho Maca sa mi hodí jeden citát z Mafie', a ona mu za to dala, za tento citát, že 'presne si to vystihol, jedna'.“
M „Uhum. A to sa tebe nedarí?“
S „No, nedarí.“
M „Jaj.“ (Smiech) „Takže on to vystihol nejakou prosto...inou vecou a...“
S „Áno.“
M „A tebe sa to nedarí kvôli čomu? Akože, že...“
S „Nooo ako nenašiel som v tom ako takú tú... že to je ono, presne to!“
M „Uhum, jaj. Takže nemáš k tomu ani taký vzťah, takže sa ti to ani nejak nedarí a...“
S „No, tak nejak.“
M „...prepájať s nejakými inými vecami. Hm. A čo ťa baví v tej škole potom?“
S „Fyzika ma začala baviť.“
M „Hej? Začala?“
S „No ako veď zo začiatku sme mali také blbé učivo ako je nejaká... ja neviem čo to bolo... nejaká absolútna chyba... to ma tak nechtylo, tak to nedopadlo najlepšie, ale teraz, keď tomu začínam tak nejak chápať tak... pohoda. A telesná ma baví.“
M „Uhum. Hej, telesná?“
S „So Š.“
M „No jasné, to je... to je dobré.“
S „Así nejlepší učitel.“
M „Fakt veľmi dobrý.“
S „No ako... na minulej telesnej to bolo tak pekne vidieť, že on... jemu je jedno ako nejak hocikto vyzerá... jakú má váhu a tak... on je ochotný, on nám zohľadní na to a hlavne sme robili napríklad kotrmelce a on presne vysvetlil, že ako a ešte sme robili také cvičenia predtým.“
M „Uhum. Takže čokoľvek robíte, tak on to vie tak ako...“
S „On to najskôr vysvetlí pekne, že jako to robí a potom keď vidí, že to niekomu nejde, tak ide za ním, to mu povie, že čo ešte má robiť... taký ohľaduplný.“
M „Uhum. A s tým jak si hovoril, že, že je mu jedno že ako niekto vyzerá, alebo kto ako váži, tak... cítiš, že to je ako...môže byť...“
S „Tak napríklad môj spolužiak jeden, on je trochu taký...“
M „Pri tele?“
S „...obéznejší... no tak ochotne s ním robil, tie kotrmelce mu pomáhal.“
M „Takže trpezlivý aj keď...“
S „Áno.“
M „...aj keď mu to nejde, asi akože mu to nejde kvôli tomu?“
S „No áno, hej.“
M „Takže taký... a jak na teba akože pôsobí ten Š., že akože... že...“
S „Strašne v pohode týpek.“
M „Strašne v pohode... že ho uznávaš kvôli tomu aký je, alebo...?“
S „Tak ja som ešte nevidel takého učiteľa.“
M „Fakt?“
S „Ešte G. možno.“
M „Uhum. A cítiš, že, že je nejakým spôsobom pre teba autorita?“
S „Nooo áno.“
M „Akože to čo on povie, platí?“
S „Áno. Má to aj zmysel to, čo povie.“
M „Hej?“
S „Však na základnej niekedy nedávalo zmysel to, keď...“
M „Aha, jaj. Takže... a tá autorita keď... toto vlastne znamená, keď, keď niekto ako je rozumný, hej?“
S „No áno, ja na ňom vidím, že on eh... že vie, čo rozpráva.“
M „Uhum.“
S „Že to nie je také, že si niečo večer na internete prečítal a presne to povie, ale že vie čo rozpráva.“
M „Aha. Jo. A tak myslíš, že to tak vnímajú aj ostatní?“
S „Neviem či to tak ostatní vnímajú...“

M „Nebavíte sa o tom?“
S „Tak o tomto nie.“
M „Nie? A o čom sa bavíte?“
S „No s jedným spolužiakom o futbale, a potom tak niekedy... čo letí akurát čo je nové.“
M (smiech) „Čo je nové...“
S „No s jedným spolužiakom, s ním sa ako rozprávam... taký najmúdrejší, väčšinou ako niečo v škole, alebo čo na písomke a tak.“
M „Jaj. Také tie technické záležitosti, alebo školské? A máš tam ako nejakých takých ľudí, ktorí sú ti bližšie než ostatní?“
S „Tak určite títo chalani.“
M „Títo chalani?“
S „Tak ako treba si určiť... ako?“ (Smiech) „Jak sa to...? Presne to...“ (Smiech)
M (Smiech) „Vidím, že ťa to oslovilo...“
S „Treba si určiť hranicu.“
M „No to je proste vždy. To je nevyhnutné.“ (smiech) „No... ehm, ja som sa chcel niečo opýtať...“
S (Smiech)
M „Ja som sa chcel opýtať, že... že títo dvaja teda, to sú dvaja, jeden je ten o tom futbale a jeden je ten o tej škole.“
S „Ale aj s ostatnými sa ako mám o čom baviť.“
M „Jaj. A je tam niekto, kto je akože fakt dobrý kamarát?“
S „Tak oni sú všetci tak narovna.“
M „Narovna. Jaj. A kto je pre teba... máš nejakého dobrého kamaráta?“
S „Akože mám ako najlepšieho?“
M „Uhum.“
S „Tak to nemám tak vyslovene.“
M „Nemáš vyslovene... a, a vieš to nejak opísať? Definovať?“
S „Neviem.“
M „Nie, že kto pre teba znamená kamarát? Alebo... nie kto, čo? Čo to znamená? Keď si predstavíš pojem dobrý kamarát...?“
S „Takže dá sa s... spoločné záujmy a dá sa o tom baviť.“
M „Uhum. To je všetko?“
S „Uhum.“
M „A keď potrebuješ, čo ja viem, nejakú podporu...“
S „A ešte aj to.“
M „Áno?“ (Smiech)
S „Neviem ti to opísať.“
M „Však ja neviem... máme čas. Môžeš sa zamyslieť.“
S „Máme čas?“
M „No jasné.“
S „Tak nie, že tu teraz dvadsať minút ticho...“
M „Ale tak... čokoľvek ti napadne, tak to môže... kto je podľa teba blízky... blízka osoba, alebo dobrý kamarát?“
S „Neviem.“
M „Nevieš... Chce sa ti o tom baviť? Môžem sa pýtať otázky a ty môžeš povedať, že či áno, alebo nie.“
S „No poďme. Áno - nie, to ma baví.“
M „Áno?“ (Smiech)
S „No, tak vážne.“
M „Vážne... takže... dobrý kamarát... je niekto, kto... začali sme na tom, že niekto, kto ti... kto má podobné záujmy ako ty...“
S „Uhum...“
M „S kým sa môžeš o tých záujmoch baviť...“
S „...uhum...“
M „...a kto ťa podporuje, vieš, že keď máš nejaký problém...“
S „...áno...“
M „...že ti vie pomôcť...“
S „...áno...“
M „...že s tebou zdieľa nejaké svoje pocity...“
S „...hm, tak...“
M „...či?“
S „...áno!“
M „Áno? A... komu môžeš ty zdeliť svoje nejak, pocity, nejak...“
S „Áno.“
M „Áno? A môže to byť baba?“
S „Hmmm môže.“
M „Hmmm môže? A nie je?“
S „Nie.“
M „A máš tak niekoho takéhoto... vo svojom okolí?“
S „Ako...“
M „Dobrého kamaráta, že by si mu mohol, čo ja viem, dôverovať... kto by splňal tie kategórie, čo si spomínal...“
S „Tak našli by sa.“ (Smiech) „Tak ako nejaký filter...“
M „Však svojím spôsobom to robíš, nie?“
S „Čo?“

M „Že to svojim spôsobom robíš v hlave, keď nad niekým rozmýšľaš... Nerozmýšľaš takto nad nikým?“
S „Nad kým?“
M „Neviem. Čo ja viem... však to môže byť aj iná osoba. Nemusí to byť kamarát len.“
S „Počkaj ako rozmýšľať?“
M „No, keď si vezmeš, že... že nejaký človek ti je bližšie než iný, tak môžeš rozmýšľať nad tým, že akým smerom, akým spôsobom ti je bližší alebo že prečo ti je bližší...“
S „No tak zaspávam nad takýmito vecami.“
M „Zaspávaš?“
S „No. Však vtedy sa tak najlepšie rozmýšľa nad... niekedy keď ako, keď mám nejaký dobrý deň niekedy, také nápady idú...“
M „Hej? By si si mohol zapisovať.“
S „Však si zapisujem nápady na stužkovú.“
M „Fakt? Nápady na stužkovú?“
S „To niekedy, ale není to ešte tak ako veľa... ale tak niekedy mám ale také úplne inakšie nápady niekedy nejaký prank na niekoho...“
(Smiech)
M „Ty si expert.“
S „Na program, alebo do Zlatna.“
M „Hej? Vždycky v noci ťa napadne inšpirácia?“
S „No tak keď nevieš čo... tak do rána to väčšinou zabudneš.“
M „No jasné. To je lepšie zapisovať, keď má človek takú debilnú pamäť. No a ako... a keď ste, čo ja viem, keď ti je zle, alebo keď máš problém s niečím, akože ťa niečo trápi, tak za kým ideš s tým? Ideš s tým za niekým vôbec?“
S „Však za našimi keď tak...“
M „Za vašimi, hej?“
S „Tak ja nemám nejaké také problémy.“
M „Nemáš problémy?“
S „Jedine nejaké také, že trávacie problémy...“ (smiech) „...to idem väčšinou za lekárom a...“
M „Takže on je taká podpora, hej?“ (Smiech) „Že 'áno, chápem, máš to ťažké' a tak. To stačí.“ (smiech)
S „Áno, a 'tu máš nejaký recept od lekára' .“
M „Áno. 'Vy ste kámoš...' to ho tak bachneš do ramena a...“
(Smiech)
S „Ale tak no dosť bolo srandy...“
M „No ale dosť bolo srandy.“ (Smiech) „Ej, no, takže ako nemáš pro... nemáš také nejaké problémy, že by si potreboval za niekým chodiť alebo tak...“
S „Ee.“
M „A keď máš, tak rodičia sú... podpora.“
S „Áno.“
M „Hej? A jak... funguje to, že keď ideš za nimi, tak sa ti dostane, hej, tej pomoci, keď potrebuješ...“
S „No án... asi áno. Ale však to je fakt málo. Ako keď... že ma niečo trápi, tak... to je fakt, že málokedy. Keď ma trápi, tak to väčšinou na florbale, že neviem trafiť dobre loptu do brány...“
M „Uhum. A s tým ideš za kým? Či to neriešiš nejako tiež?“
S „To ma ako tak... najskôr, ale potom na to zabudnem.“
M „Aha.“
S „A potom sa len tak hrám s loptou.“
M „No jasné. Hm. A to... za kamarátmi nechodíš, keď ťa niečo...?“
S „Ee.“
M „Nie? A čo vás... čo vás tak ako eh... si hovoril, že ste všetci tak na rovnako tam... akože ku každému máš taký rovnaký, rovnocenný vzťah...“
S „Tak rovnakú hranicu...“ (smiech)
M „Rovnakú hranicu... no hej... to, to je zdravé...“ (smiech) „No a oné...“
S „Nahrávaš?“
M „No jasné, však vidíš, sviety červená, červené, sorry. A čo vás ako s-s-spája dohromady?“
S „Škola.“
M „Škola, hej?“
S „Uhum.“
M „Škola, hej? Takže nebyť tej školy, tak nemáš nejaký dôvod sa možno s nimi stretávať alebo by si sa...“
S „Ako čo?“
M „Že keby niet tej školy, tak sa s nimi nestretávaš.“
S „No by som ich ani nespoznal.“
M „Uhum, no to je pravda. A mimo školu sa nestretávate? Okrem, okrem tých... odyseí?“
S „Nie. Tak zatiaľ nie, ale tak možno hej. Ako však vlastne my sa každý deň skoro vidíme v tej škole tak, neviem či by to bolo najrozumnejšie ešte potom zase poobede ešte iný deň...“
M „Jaj, uhum, ti to stačí...“
S „Ale však možno cez prázdniny hej.“
M „Uhum. Uvidíš no. Ako si tomu otvorený, hej?“
S „No môže byť.“
M „Môže byť. A ty máš aj nejakých ako kamošov, s ktorými sa stretávaš aj zo základky? Zostali ti nejakí?“
S „Ako zo spolužiakov?“

M „No tak, alebo...“

S „Tak v deviatom ročníku som mal štyroch spolužiakov.“

M „Fakt, iba?“

S „Troch. My sme boli štyria chalani.“

M „To vážne?“

S „A z toho dvaja boli takí... patrili k ro- Rómom a jeden, jeden taký v pohode. Ale tak ja si s nimi tak píšem keď tak.“

M „Uhum, keď tak. Takže sa nestretávate moc.“

S „Tak keď ich stretnem tak pokecáme a idem s nimi, ale...“

M „Tak jasné, ale zámerne...“

S „Tak to nie. To by som ani nechcel.“

M „Hej.“

S „Tak keď som videl, jak sa oni pomenili... ten jeden hlavne... všade samý piercing, takže...“ (Plesk rukami)

M „Jaj. Jasné.“

S „Aby bolo počuť.“

M „Hej. Ďakujem.“ (Smiech)

S „Plesk!“

M „Hej, to tam napíšem. Keby nebolo počuť, tak napíšem do zátvorky.“

S „Že puc?“

M „Uhum. Jak v tých komiksoch. No aaa... si hovoril o spolužiakoch... a spolužiačky akože, tak s nimi sa tiež nejako nestretávaš zo základky?“

S „No tak tiež len tak keď popíšeme alebo tak.“

M „Uhum. Takže normálne ako nechodíš ako s nikým von takto...“

S „No mňa to ani nebaví ísť von.“

M „Jaj.“

S „To je o ničom. Ja neviem, to je strata času.“

M „Jaj. Strata času...“

S „To radšej môžem na kompe hrať.“

M „Takže máš také priority.“

S „No, alebo hrať sa s loptou na florbale. Teda doma.“

M „Hej, takže veľa času tráviš tréningom a...“

S „No tak hrajkaním sa na chodbe. Ešte som nič nerozbil, čo som rád...“

M „Fakt? To sa zlepšuješ teda. Si dobrý.“

S „Tak sa snažím. Ale tatina... tatinovi to vadí.“

M „Hm, prečo?“

S „No keď náhodou vystrelím loptu trošku vyššie do steny, takže... že to postupne takto bude padať omietka, takže vieš...“

M (Smiech) „Ale ako nie je to nič také vážne, že by ťa to obmedzovalo.“

S „Mňa to neobmedzuje.“

M „Tak pokračuješ v tom smelo ďalej. Veselo.“

S „Však ako zámerne to nestriemam niekedy. To iba tak, že keď ako len tak si žonglujem a mi to padne, tak... sa tak trošku tlak zvýši a... tak treba že proste trošku toho vystrelíš.“

M „Uhum. Treba, no. Je to zdravé.“ (Smiech) „No a inak ako... čo máš D. brácha a ségru... M.“ (smiech) „... že neviem ako to tam mám povedať, vieš? No ale... a s nimi máš aký vzťah?“

S „V pohode. Sice M. som dlho nevidel už...“

M „Hej, ti chýba?“

S „...žije v Oslo... no chýba tu doma. Aj mne ako samozrejme, ale chýba aj doma.“

M „Hej? Ako jak? Jak to vyzerá, že, že chýba doma alebo tebe?“

S „No to som dneska počul, že 'Uprac M. izbu!“

M „Jaj.“

S „Tak tam chýba...“ (Smiech)

M (Smiech) „Jaj, takže keby tu bola, tak to nemusíš robiť ty ale ona. Hm...“

S „No však chýba aj mne však...“

M „Hej? Ako jak, že... že máte dobrý vzťah a...“

S „No. Nemám si z koho robiť srandu.“

M „Nemáš si z koho robiť srandu, hej?“

S „Uhum.“

M „Takže ten dobrý vzťah je hlavne o tej rande.“

S „No aj.“

M „Aj? A čo ešte?“

S „Neviem.“

M „Nevieš? Však ona ťa nejak podporuje, alebo ti pomáha v niečom?“

S „Hmm, teraz si nespomeniem. Ale však pomáha, isto.“

M „Isto... ty vieš.“

S „No ja neviem práveže, ale isto hej.“

M „Takže cítiš, cítiš akože že ste si blízki?“

S „Uhum. Však je to moja sestra, nie?“

M „Tak hej, ale niekto môže svoju sestru nenávidieť a niekto ju môže...“

S „No tak to není náš případ.“
M „Uhum. To je super, nie?“
S „No.“
M „A brácho?“
S „Tak isto.“
M „Tak isto. Takže taký istý vzťah máš akože... jak so ségrou, tak s bráchom. To je dobré. Žiadne konflikty?“
S „Teraz už nie. Keď sme boli... teda keď som bol hlavne ja mladší, ale vlastne aj oni, tak hej.“
M „Hej? Ako čo, aké konflikty to boli?“
S „No keď s... neviem, keď sa mi niečo neľúbilo, čo D. robí a tak. Napríklad nejaký program na výlete...zahraničnom, to mi išlo niekedy dosť na nervy...“
M „Hej. Tak si prejavoval nesúhlas.“
S „Uhum.“
M „Ako na základke keď ti vadila nemčínárka...“
S „Áno. No triedna, nie nemčínárka. Aj nemčínárka, ale triedna.“
M „Triedna. Jaj vlastne vidíš... triedna.“
S „Dva v jednom.“
M „Dva v jednom.“ (Smiech)
S „Dve na hovno v jednom.“
M „Hej, oukej.“ (Smiech) „To je práca. Ja sa ešte pozriem, či tam mám niečo, lebo sme toho celkom dosť ako... No vidíš, vlastne ty si hovoril, že oné, že si chodil na ten florbal s vašimi a že tam boli ako ich rovesníci... A ty máš aký vzťah, čo ja viem, k starším osobám?“
S „No tak k nim niekedy keď nesúhlasím s ich ako... posúdením situácie, nejakej takej spornej...“
M „Športovej hlavne...“
S „hej, športovej... tak niekedy to nie je najlepšie.“
M „Takže, takže sú tam konfrontácie hej, isté?“
S „Hej, sú tam takí kontroverznejší ľudia.“
M „Uhum. A či ako, že si viac obhajujú svoj názor, že si myslíš, že je nesprávny a tak? Alebo v čom sú kontroverzný?“
S „No podľa mňa také, že pri nejakých tých situáciách ako nejaké seknutie alebo taký, že bol gól a nejak sa lopta odrazila von, tak chcú ako len v prospech ich aby to bolo posúdené od všetkých.“
M „Jaj. Hm, tak ty sa snažíš to uviesť na nejakú mieru aby to bolo spravodlivé, alebo...?“
S „Tak keď ja som videl napríklad, že bol ako... dali sme ako nejaký gól, ale že nebol, tak poviem, že to nebol gól. Alebo keď vidím, že nejak náš seká, tak ja si poviem aj pre seba aj tatinovi poviem, že to bol sek...“
M „Hej. A sa ti to darí presadiť medzi nimi?“
S „No tak ja im to nehovorím, lebo to nemá zmysel niekedy.“
M „Prečo? Že si to nepripustia?“
S „No tak.“
M „Jaj. A komu to hovoríš? Hovoríš to tatinovi?“
S „No tatinovi alebo mame, však kto je so mnou v tíme.“
M „Jaj. A oni to potom snažia nejak presadiť, alebo...“
S „A oni to nechajú tiež asi tak ako...“
M „Hej? Takže tiež vedia, že to nemá zmysel riešiť. Aha. Tak ako pre tú dobrú veci si to povieš, aby si si zastal tú... tú pravdu...“
S „No však áno.“
M „Hej. Má to zmysel.“
S „Však klamať sa nesmie.“
M „Uhum. No máš pravdu, no.“
S „Ako by povedala Dolores Umbridgová v Harrim Potterovi.“
M „Počuj, ja musím ísť na záchod strašne súrne...“
S „Cha cha cha!!!“
PRESTÁVKA
M „Ako jak myslíš, že skáčem od jedného k druhému?“
S „No, že niekedy...“
M „Ako nejak nesúvisle?“
S „No niekedy som...no mám taký pocit niekedy. Alebo som mal taký pocit, že čo som, čo som to vlastne vôbec povedal, že, či sa to aj hodilo niečo k tomu tvojmu.“
M „Ako či sa to aj nejak hodilo k tomu čo som sa pýtal?“
S „No napríklad hentam keď som rozprával o tej Mafii, že čo spolužiak povedal... lebo to bolo ako k tým, že... že hľadám ten správny argument.“
M „Uhum, uhum. No tak to je jedno. Dôležité je aby si povedal, čo si myslíš. To je jedno či sa to týka nejakej tej konkrétnej témy, alebo nie...“
S „No tak pome...“
M „No skončili sme vlastne pritom, že hrávaš s tými dospelými, ktorí sú niektorí takí, že si nepriznajú, že hla-hrajú hlavne za svoj prospech...“
S „No.“
M „A ty si s tým tak zmierený, že sa ani nesnažíš ich nejak...“
S „No ja sa snažím tak, aby to bolo vidno, ich poraziť.“
M „Uhum. Jasne. Takže aby aj oni uznali, že si proste vyhral. Takže nejaký argument...“
S „Že SME vyhrali, nie vyhral.“

M „Jaj, no tak ako... hej hej. Takže ako nepoužívaš proti nim nejaké argumenty, že toto bolo inak...“
S „Ee. To ja si tak pre seba poviem, pre tatina...“
M „Uhum. Jasne. A to ti stačí.“
S „No.“
M „A oni ako to, že sú starší, tak to ako aj nejak vnímaš toto? Akože si k nim nemôžeš dovoliť to, čo k mladším, alebo...?“
S „Tak naši mi to vravia, že sa to nepatrí ako zareagujem, alebo tak.“
M „Akože správaš nejak neprimerane?“
S „Proste že už tak potočím hlavou a výrazy tváre...“
M „Jaj.“
S „Nevhodné.“
M „A myslíš si, že sú vhodné?“
S „Tak niekedy nie.“
M „Uhum. Niekedy teda uznáš, že rodičia...“
S „...že to už je jedno. Že vidím, že niekto si hovorí stále to svoje a...“ (plesk rukami)
M „Jasné.“ (Smiech)
S „Aby bolo počuť.“
M „Aby bolo počuť... no. Takže ako je to tak, že keď, keď sú starší, tak cítiš, že by si sa nemal možno tak prejavovať negatívne na ich, na ich ako účet aj keď si myslíš, že si teda...“
S „No tak.. slušnosť káže, že sa nemá.“
M „Akože uctievať starších.“
S „No.“
M „Hm. Ale ako necítiš to tak, že sú starší, že fakt vnútorne...“
S „Tak sú starší, ale tak niekedy sa tak chovajú ako... nie primerane ich veku.“
M „Jaj. Jasne. Samozrejme. No tak... to býva, že?“
(Hlas matky v pozadí)
S (smiech)
M „Čo, čo povedala?“
S „Bolo počuť v pozadí. Aj to tam bude, že?“
M „No niečo tam bude, ale asi málo. To nebere tak moc. Ako toto všetko počuť, ale...“
S (Smiech) „Aj toto?“ (Praskanie vianočnej obálky priamo do mikrofónu)
M „Jo. To si myslím, že dost.“ (smiech) „Mňa by zaujímalo jak moc vyskočila tá... amplitúdka... to ti vyskočí tuto hore... dole.“
S „A máš dostatok pamäte?“
M „Zatiaľ hej. Píše, že ešte deväť hodín.“
S „Ej no tak to máme čas...“ (smiech)
M „Máme čas. No. A inak ako s inými ľuďmi, ktorí sú akože vekovo rozdielni než ty, než tvoji kamaráti...rodičov, tak ako s inými sa nestretávaš nejako?“
S „Tak ako kde stretávať?“
M „No tak neviem. Napríklad ten tréner je vlastne starší od teba... a potom ešte nejak takto ľudia v tvojom okolí.“
S „Učítelia.“
M „Učítelia. A ako oni sú autorita pre teba?“
S „No sú.“
M „Hej?“
S „Tak vedia toho viac ako ja. No samozrejme sú aj výnimky, ale... ako... no ja už nebudem znova...“
M „Jasne. Takže dôvod aby si si niekoho vážil, je to, že je múdry?“
S „No musí čosi vedieť.“
M „Musí čosi vedieť... A môže to byť aj človek mladší od teba?“
S „No môže.“
M „Hej? A je niekto taký?“
S „Ako jak, v mojom okolí či tak celkovo?“
M „No tak, v tvojom okolí.“
S „Tak isto sú nejakí. Ako aj tí chalani z florbalu, tí mladší tak...“
M „Uhum, sú chytrí.“
S „Uhum.“ (Podávajúc mi oplátku)
M „Dík. Hm...a vlastne, ty máš celkom dobrý vzťah s dedkom, nie? A s babkou.“
S „Uhum.“
M „A nejak na teba... ako čo pre teba predstavujú?“
S „Ako čo predstavujú?“
M „Sú tiež ako autorita?“
S „No sú však.“
M „Hej? Takže vlastne tam tiež tá chytrosť tam figuruje?“
S „No u dedka hej, u babky nie... tak ale babka je babka.“
M „Uhum. Tak cítiš, že akože musíš a zároveň...“
S „Aj chcem.“
M „...aj chceš. Uhum.“
S „No sú aj výnimky niekedy, ale tak... to všade sú výnimky.“
M „Hm. Dobre.“

T.T. 15 rokov, 18.6.2015, 9. ročník ZŠ Praha 2

- M: „Máš nejaké očakávania ohľadom tohto rozhovoru? Jak si to predstavuješ? Alebo...“
T: „No normálne...“
M: „Povedz, akože či sa, či sa...“
T: „Jako že to bude v pohode, jenom že jakoby řeknu něco o kamarádech a potom půjdu. Nebude to nic převratného.“
M: „Dobře, tak začnem, hm... čo rada robíš... vo voľnom čase?“
T: „Těďka jakoby hrozně ráda jakoby spím. Nemám jakoby zájmy vůbec.“ (smiech)
M: „Spíš?“
T: „Ale spíš spím, ale potom ještě jakoby ráda jím a potom.. (smiech) a potom mám jakoby domácí zvířátko, jakoby morčátko. A to pořád tahám.“
M: „Morčátko?“
T: „Uhum. Potom si ještě čtu. „
M: „A s tým spánkom ako to máš, nejak obmedzené, že sa ti to... že sa ti to chce viacej, čo ja viem, v nejaký čas, alebo to máš vždycky tak?“
T: „No jakoby že bych chtěla jakoby celej den prospat. Ale nejde to (smiech).“
M: „To máš celý rok takto?“
T: „Celý rok.“
M: „Hej? Hm, zaujímavé. A si hovorila, že si rada čítaš knihy?“
T: „Uhum.“
M: „A aké knihy?“
T: „Těďka detektivky. Od Lars Keplera... to Stalker, a potom už nic.“
M: „Potom už nič? Akože iba detektivky?“
T: „Jenom toto. A potom co mně zajme, ale to je jakoby hodně toho málo.“
M: „A čo také? Akože čo ťa napríklad zaujíma na tých detektívkach?“
T: „No povětšinou mě zajímají jenom ty bestselery, protože je to napínavý a zajímavý a tak. Že je to takový zajímavě zamotaný. A dá se to jakoby hodně číst, zatím co ty ne-bestselery jakoby se nedá vůbec číst a jakoby ne to... není to tak zajímavý.“
M: „A ako sa dostávaš k tým knihám? Že ktoré sú dobré, a ktoré...“
T: „No povětšinou jsou vyvěšeny v metru, jak se jede na eskalátory. Tam jsou ty největší bestselery.“
(Zvonenie sms správy)
M: „Oh, pardon. To mi pripomína, že by som si mohol vypnúť telefón, prepáč. A ty si tie knihy kupuješ, alebo si ich požičiavaš?“
T: „Kupuju. Máma ... my vdycky jakoby jedeme spolu a máma je koupí.“
M: „Super. A tie iné knihy, čo si hovorila, že ťa občas niečo zaujme?“
T: „To byl... jo jedno bylo jakoby, povětšinou to bylo o posmrtným životě a potom jedno bylo jakoby takový to psychi... psychický, jakoby jedno bylo o anorektičce a potom... no to je asi všechno.“
M: „A to bol normálny príbeh alebo to bolo...“
T: „To bylo pravý. To bylo o tý neznámější.“
M: „Jaj... fúha a to je kto?“
T: „No asi už si nevzpomenú. Ale je to ta neznámější.“
M: „A kto to je, ona je nejaká modelka alebo...?“
T: „No, byla modelka.“
M: „A teda trpí anorexiou?“
T: „Trpěla. No ona už zemřela. „
M: „Jaj. A to je podané ako príbeh, alebo je to tam nejakako akože...“
T: „Příběh jako, jak se k tomu dostala a proč jakoby hodně jako trpěla tou anorexií.“
M: „A to ona napísala tú knihu?“
T: „To nevím. Ale myslím si, že jo. Že ona jakoby chtěla potom těm jakoby...no na konci bylo, že chtěla tím lidem jakoby ukázat jako, ať to nedělaj a tak.“
M: „A pôsobilo to ako na teba?“
T: „Jakoby dobře, ja mám ráda jakoby tydlety strhující.“
M: „Jasne. To je asi celkom taký tragický príbeh, že?“
T: „Takový dobrodružný to je.“
M: „Fakt? Hej? Hm, ty brďo... A je niekto taký, s kým tieto knihy takto rozoberáš? Alebo že máš nejakých...“
T: „Hm..maminka, všechno (úsmev).“
M: „Hej? A čítate spoločné knihy?“
T: „Někdy jo. Ona jich má hrozně moc. Ona přečte skoro každou knihu. Kromně detektivek, to mám dědečka.“
M: „To máš tak rozdelené, hej? Že mama je na tie strhujúce príbehy...“
T: „No ona spíš na ty romantický a taky na to psychologický, a dědeček je na ty detektivky.“
M: „To máš dobre rozdelené. A čo ešte rada robíš, hovorila si, že máš to morské prasa?“
T: „(smiech) Morče.“
M: „Morče“
(smiech)
M: „No ono sa to u nás volá morské prasa tak... Nevieš prečo, ale je to také srandovné.“

T: „No tak toho pořád jakoby trápim jenom. Prostě od jakoby přijdu a už ho jakoby mám pořád v ruce, jakoby ráno se vzbudím a jako mám ho v ruce, jakoby pořád s nim. Někdy sem si ho tahám i jakoby do školy.“

M: „A to je v pohode?“

T: „Jo to nikomu nevadí.“

M: „Hej, to je také zlaté zvířata, že to každý má tak ako rád. A to chce nejako veľa sa o to starať? No či vyžaduje to „morče“ nejako veľa starostlivosti?“

T: „Ne. Jenom jakoby se mu jakoby někdy dá najíst a potom jakoby se mu jednou za čtrnáct dní vymění klec. A to je všechno.“

M: „A keď ho donesieš do školy, tak on čo robí cez hodinu? Je v nejakej klietke?“

T: „No je v kleci, v tý boudě, při hodině. Jenom o přestávkách jakoby vyťahujeme jakoby morčata.“

M: „Ty ich máš viac?“ (smiech)

T: „No jakoby kamarádka přinese někdy i morče, jakoby a jedeme si s nima jakoby hrát.“ (smiech)

M: „Áno? Máte také zraz, také krůžok chovateľský? A to je kto tá tvoja kamarátka?“

T: „Hm, Hanka.“

M: „Hanka? Ona sedela vedľa teba vtedy na tej angličtine?“

T: „Hm, ne. To sme se pohádali. To byla Kačka vedle mně... ne ne, Kačka ne, jsem Tomáše myslím měla vedle sebe v ten den.“

M: „Tomáša, hej? A ste sa pohádali s tou Hankou? Kvôli čomu?“

T: „Kvôli čemu to bylo... hm... jo, bylo to o tom že my jsme jakoby seděli v chemii a já myslela, že to bude jakoby jenom na chvílku, že nás odsadí učitelka pryč od sebe. Ona chtěla aby sme šli od sebe, a ja ták jako myslela, že to bude na test, protože sme měli psát a tak jako jsem požádala jakoby Hanku 'Hanko, půjdeš jakoby na tu chvíli pryč?' a ono jsem potom zjistila, že to bylo na celou hodinu a ona se na mně jakoby naštvála, jakoby že jsem ji vyhodila z místa.“

M: „Jaj. To bolo také nedorozumenie vlastne.“

T: „Uhum. A toľe je pořád.“

M: „Áno, to sa vám stáva často? A nevieš si to nejako vysvetliť, že prečo sa to takto stáva často?“

T: „No mně se jakoby zdá... nevim, prostě tá holčička, taková, kamarádka taková...“

M: „Akože či je dobrá kamarátka?“

T: „Hm, moc ne.“

M: „A kto je podľa teba ako kamarát dobrý?“

T: „No měla jsem nejlepší kamarádku Kačku, ale tá se taky teďka jakoby pohád.. ne, ne pohádali, ale už si nemáme jakoby co říct. Ona jakoby šla někam jinam. Takže nemám. Teďka jakoby se máme my jakoby jenom s maminkou.“

M: „A tá Kačka, to je tá, čo si ju spomínala?“

T: „Hm ne, ta je z běčka.“

M: „Z běčka, aha. A v triede to ako máš? Ste tam nejaké skupinky alebo ako?“

T: „Uhum, máme skupinku.“

M: „Áno? A tam je aj tá Hanka?“

T: „Tam je Hanka, Tomáš, Filip, Martin a potom... to je všechno, potom já.“

M: „A čo vás takto spája? Takto ako skupinku. Že prečo ste sa takto dali?“

T: „No ono spíš, jenom jakoby Tomáš, Filip a jakoby Hanka a Martin, a to jakoby společný humor.“

M: „Áno? A to je aký humor?“

T: „Noo takovej perverzní humor.“ (smiech)

M: „Perverzní humor...“ (smiech) „A vieš nejako opísať ten humor? Akože to používate všetci v rámci skupinky alebo to sa len tak na tom všetci zabávate keď sa niekde objaví inde?“

T: „Ono jakoby od Hanky to vždycky přijde, oni všechno jakoby berou v dvousmyslech. Úplně všechno co řeknete, nebo co uděláte.“

M: „Dvojzmysly hej?“

T: „Dvousmysly. Takhle myslím že to je.“

M: „Áno, to sa aj u nás takto hovorí. Ale to je také hravé nie? Že vymýšľaš si tie významy slov a tak.“

T: „Hm, asi jo, no...“

M: „Ale tváriš sa tak, že si s tým také, akože 'noo, neviem...' akože nie je ti to až také blízke?“

T: „Né, asi ne moc.“

M: „A prečo?“

T: „Nevím. Nepřipadá mi to jakoby moc vtipný. No ja jsem v tomhle jakoby odžila v tomhle humoru jakoby v šestý třídě.“

M: „Aha. A teraz už ako niečo...“

T: „Už ne.“

M: „...teraz už ťa zaujíma niečo iné teda.“

T: „No.(úsmev)“

M: „A čo ťa takto zaujíma akože? Čo si tak ceníš na ľudoch, alebo na kamarátoch? Že čomu prikladáš váhu?“

T: „To nechápu, jako tu otázku.“

M: „Že čo je pre teba dôležité v rámci kamarátskeho vzťahu?“

T: „No jako, hmm, ja nevim jak to vyjádřit. No jakoby jsem měla tu kamarádku a to bylo hrozně jakoby fajn, že jsme jakoby byly sestry, takže hodně spojený, ne jenom jakoby povrchně kamarádi, jakoby na tu školu jenom.“

M: „Ale akože aj tak mimo, tak viac do hĺbky, keď sa čosi deje, niečo nepríjemné, že sa viete podporiť, alebo ako?“

T: „Nepříjemný? Jako co je mi nepřijemný, nebo...?“

M: „No že ako je to s tým, keď si hovorila, že nielen v škole ste kamarátky.“

T: „Já nechápu tu otázku. Já se omlouvám.“

M: „Nič, to nevadí. Asi to nejako preformulujem... si hovorila, že ako si mala tú Hanku kamarátku, tak, že... ja som chcel vedieť, že čo je pre teba dôležité, keď si v nejakom vzťahu s kamarátom, s kamarátkou nejako.“

T: „Asi abych si s ní jakoby měla co říct a smát se s ní. Ona jakoby Hanka je vtipná jako, ona pořád povídá, povídá a tak jako...“

M: „Pořád hej, takže je taká...“
T: „Upovídaná.“
M: „Upovídaná.“
(smiech)
M: „A to ti nevadí?“
T: „Ne, vůbec. Já jsem taková jakoby tišší, takže jí ráda, hodně ráda poslouchám, takže...“
M: „Takže sa doplňate takto. A máte aj nejaké spoločné záujmy?“
T: „No asi ty morčata, a jinak jo, měli jsme jakoby že jsme chtěli jakoby stejný účesy a jakoby stejně chodili oblečený a jakoby podobnej styl. Takže jakoby v tomhle jo. A jinak jako by ona má svoji zálibu a ja mám svoje, takže ty větší, jakoby ty ne.“
M: „A tá kamarátka Katka, čo je v béčku, tak vy sa stretávate nejak? Máte nejaké spoločné predmety?“
T: „No máme francouštinu spoločnou jenom.“
M: „A vy ste sa tam nejak ooznámili alebo ako?“
T: „Ne, my jsme se od... jakoby spolu chodíme jakoby do školy od první třídy. Ale jako kamarádky jsme se stali od třetí třídy.“
M: „A čo vás tak ako spojilo?“
T: „No nevim. Mně se jakoby líbila jakoby Kačka od první třídy, jako že bych se s ní chtěla kamarádit, ale ona jakoby byla v tý partě a tak mé jakoby nechtěli pustit a jakoby ve třetí třídě jakoby se ta jakoby parta jakoby uvolnila, jakoby všichni už nabrali nový lidi a tak se jakoby našli každý svýho jakoby jednoho nebo dva kamarády a už nebyla tá parta a tak jsem se s ní jakoby mohla seznámit.“
M: „Aha, a tá parta, to bolo čo zač? Akože tiež mala nejakú svoju skupinku?“
T: „No v tý první a druhé třídě to byla jakoby parta takových těch nejhezčích jakoby holek a které jakoby seděli vzadu.“
M: „Takže také, čo nedávajú moc pozor a že sa bavia medzi sebou...“
T: „Ne, ony byly hodně chytrý, tydle.“
M: „Aha, takto? To je dobré. A ako sme sa bavili, že si mala kedysi tú kamarátku Kačku a že máš túto partiu kamarátov, ktorých máš teraz... a vieš si predstaviť, že by tie vzťahy boli, aké sú, aj v budúcnosti? Lebo teraz si v deviatom ročníku, však, a idete každý na nejakú strednú školu, a vieš si predstaviť, že tie vzťahy pretrvávajú, že budete kamaráti aj naďalej?“
T: „Já myslím, že to přetrvá.“
M: „A mala si takto niekoho už z minulosti, že... zo škôlky alebo...“
T: „No ze školky ne, ale jo, i když odcházeli, tak jo, jakoby mám stále jakoby kamarádku, jakoby za ní chodím.“
M: „A keď máš teda... si hovorila, že celkom dominantnú úlohu hrá u teba mamina, tak ju vnímaš ako takú oporu? Keď sa ti... keď ťa niečo trápi?“
T: „Uhum.“
M: „A čo tí kamaráti? Keď sa niečo deje, že či u nich môžeš...“
T: „No moc ne. Jim to nechci moc říkat. Si to nechávám spíš pro sebe a potom jakoby mám to říkám.“
M: „A prečo to tým kamarátom nejak nechceš...?“
T: „Nevím... takový, potom jakoby se můžem jakoby pohádat a potom to jakoby řeknou druhým.“
M: „Akože to zneužívajú proti tebe.“
T: „No že jakoby jedna kamarádka a tá Kačka, tak jakoby že jo, tý jsem to říkala ale teďka jakoby se nebavíme, takže už ne. Ale jenom jakoby z poloviny. Jakoby ne celou, ne všechno.“
M: „A nelutuješ takto, čo ja viem, že si jej to povedala?“
T: „Nelutujem? Nelituju. Ona mi jakoby taky toho hodně řekla, takže si to nechávame pro sebe.“
M: „Takže máte takú vzájomnú ako keby dohodu.“
T: „Jo.“ (úsmev)
M: „Dobre to tak funguje... A teda taká ta hlavná blízka osoba, taká dominantná, silná...“
T: „No tak to je tá máma.“
M: „A vy spolu trávite veľa času?“
T: „No dalo by se teďka už říct, že jakoby že jo.“
M: „Teďka?“
T: „Jo, teďka jakoby její manžel jakoby je teďka v nemocnici a takže jsme jakoby spolu hodně. Potom ještě jakoby mám jakoby máma mojí... no dřívější ... jakoby moje, jsem si udělala kamarádku a tý je čtyřicet a potom se s ní seznámila jakoby máma a je to její kamarádka, a s tou ještě trávím hodně času. Takže jsme jakoby tři.“
M: „Ste taká trojka. A to si ako našla tú kamarátku?“
T: „No my jsme měli jakoby firmu a to byla učitelka a já jsem si ji hrozně oblíbila a tak jsem za ní každý den chodila. A potom jakoby jako já jsem si udělala k ní jakoby fixovanej vztah a jakoby potom máma jakoby, že by to nešlo a tak. A potom jakoby ona je tá pani jakoby praštěná.“ (smiech)
M: „Praštěná...“ (smiech)
T: „Praštěná a tak jakoby šla jí vynadat máma, a tak takhle nějak se pomalinku seznámily.“
M: „Aha, takže tvoja mama išla vynadať tej pani, čo ste boli kamarátky spolu?“
T: „No jakoby že ji blbě ovlivňuju.“
M: „Aha. A praštěná bola tá...“
T: „Jana. No jakoby praštěná ne jakoby doopravdy praštěná, že by na to jakoby měla papíry“ (smiech) „ale jakoby normálně praštěná. Taková jakoby dětská, a ono jí je čtyřiet, nebo padesát dokonce.“
M: „Hm, a čo to pre teba znamená sa takto... mať takýto blízky vzťah s nejakou osobou, ktorá je staršia od teba?“
T: „Hm, bylo mi to jedno. Byla jsem jakoby menší. Jsem to neřešila prostě.“
M: „A ako si ju brala? Ako rovnocennú kamarátku alebo...?“
T: „No spíš jakoby jako druhou maminku.“
M: „Aha. Druhá maminka... A to ako dlho sa už takto kamarátite?“
T: „No my už se moc nekamarádíme. Já jsem se od ní odpoutala a jakoby mám svoji jakoby... ale kamarádili jsme se rok takhle.“

M: „A stále sa navštevujete, stále udržujete nejaký kontakt?“
T: „Jo, to jo, my jsme jakoby všichni tři jakoby ona už patří do naší rodiny jakoby.“
M: „Áno, takto? A ty si hovorila, že to bola nejaká firma rodinná. To ste mali nejakú školu súkromnú?“
T: „Školičku. Jesličky jsme měli. Ale teď už je nemáme. Teď máme něco nového. Nevim co to je.“
M: „A to tvoja mama rozbehla ten podnik?“
T: „Jo.“
M: „A to ste akože ukončili a teraz robíte niečo iné?“
T: „Jo, teď je tam něco jiného.“
M: „A prečo ste to ukončili? Jasličky neboli dobré?“
T: „Jakoby byly hodně dobrý, byly hodně žádaný, ale jakoby teďka děláme něco novějšího a lepšího, co jakoby není moc jakoby v Český republice.“
M: „Aha, akože je to nejaká alternatíva jasličiek, ale nie sú to jasličky?“
T: „Nevim. Vim, že je to pro děti. Nevim, ono se to pořád jakoby liší. Budem jakoby mít víc podniků.“
M: „Uhum, takže sa vám darí teda.“
T: „Uhum, daří“ (smiech)
M: „A ty tam plánuješ aj vypomáhať alebo...?“
T: „Uhum, plánuju.“
M: „Hej, a už si tam takto pomáhala?“
T: „Jo, dřív jo, když jsem se jakoby kamarádila s tou Janou, tak jsem tam chodila jakoby uklízet a jakoby si hrát s těma dětma.“
M: „A to ťa bavilo?“
T: „Jo, bavilo, ale teďka už by mě to nebavilo.“
M: „Prečo?“
T: „Ono jako ty děti jsou hrozně otravný a hrozně brečí.“
M: „Hm, je to náročné celkom s tými det'mi, však? A keď si sa teda kamarátila s tou Janou...“
T: „Janou?“
M: „Alebo ako sa volá tá...“
T: „Hankou.“
M: „Ta pani, tá staršia.“
T: „Janou.“
M: „Tak keď si prešla ako keby z toho prostredia že ste vy dve a potom si prešla do toho kolektívu svojich...“
T: „No jako pořád mi to bolo hodně líto, že už se se mnou nekomarádila, jako že se s ní už nemůžu kamarádit, protože už jsme si potom jakoby neměli co jakoby říkat, tak mi to bylo jakoby líto. Ale jo, asi jsem potom jakoby brečela, ale potom jakoby navázala jsem jakoby vztah s jakoby Kačou a upnula jsem se na tu Kačku. Takže už jsem nebyla napoutaná na tu Janu.“
M: „A čo znamená upnúť sa na niekoho?“
T: „No jakoby jenom se mu jakoby svěřovat jako a být s ním hodně času a tak a jakoby takovou zábavu.“
M: „Takže je to skôr také zameranie sa.“
T: „Uhum.“
M: „A máš takto viacero ľudí alebo je to čo ja viem, jeden človek?“
T: „Jenom jeden člověk to je.“
M: „To ti stačí takto?“
T: „No jako já mám víc jakoby kamarádů ale vždycky jeden čas si nemám s nikým co říct. Vždycky na každej čas mám jenom jednoho člověka.“
M: „A aj si nejak, čo ja viem, vyjadrujete spätnú väzbu alebo nejaké sympatie v rámci tých vzťahov, že niekedy napríklad povieš kamarátke, že si rada, že je tvoja kamarátka alebo ona ti povie, že...“
T: „No jako to jsem říkala Kačce.“
M: „A jak to ona vnímala?“
T: „Jako jo, že je taky ráda, že je se mnou, ale spíš jakoby ona mi to říkala.“
M: „Aha, a aký je to pocit toto počut?“
T: „Normálně, já to tak jakoby nevnímala nějak, jako 'hm dobře'.“ (smiech)
M: „A ty teraz ideš kam na školu?“
T: „Na sociálně právní.“
M: „Sociálně právní? To je kde?“
T: „To je... to jsou Čelákovice. Ale jinak tadle ta škola je taky tady na Ječný.“
M: „Aha, Sučákovice?“
T: „Čelákovice.“
M: „Čákovice?“
T: „Čelákovice.“
M: „Ach, Čelákovice. To je kde, v Prahe?“
T: „Hm, myslim si že jo... jo dneska jsme tam jeli. Jo, do čokoládovny blízko tam, Čelákovice.“
M: „A prečo si si vybrala túto školu?“
T: „Hm, tu sociální právní?“
M: „Uhum. A prečo si si...“
T: „Aha, 'prečo'...“
(smiech)
T: „...no mě to jakoby hodně... máma ... já jsem chtěla bejt zdravotní sestra, jako máma, a potom jsem si jakoby koukala, jako co tam maj za předměty a mně to přišlo jakoby hrozně těžký jakoby nás jakoby škola nic moc neučí, jakoby moc jí to nejde a taky jsem se

jakoby bavila, jakoby dát tu první pomoc a tak mi máma řekla, že by byla dobrá ta sociální, sociální právní. A ono tam jsou jakoby takový dobrý předměty, které by mě bavily.“

M: „Áno? A aké? Čo ťa baví za predmety?“

T: „No viděla jsem jakoby, že je tam taková... ono je to všechno jakoby psychologie a tak. Třeba vím, že tam bylo něco jakoby s psychologii a tak, a ty práva, ty zákoníky, ty by mně taky bavily.“

M: „Áno? Teba baví sa učiť zákony a rozumieť tomu systému ako funguje?“

T: „No myslím si, že jo, nevím to ještě jistě.“

M: „A čo sa s tou školou dá potom spraviť keď už to budeš mat?“

T: „No nevím to jistě, ale máma říká... jakoby, že bych chtěla jakoby pracovat v domově důchodců, a máma říká, že by to jakoby šlo, tak tam bych chtěla být. Ale spíš jakoby objíždět ty rodiny, který jsou na tom špatně a koukat se, jestli jsou ty děti v pořádku nebo ne.“

M: „Ako sociálna pracovníčka. A tvoja mama je zdravotná sestra?“

T: „Hodně dobrá zdravotní sestra.“

M: „Hodně dobrá, áno? A jak to poznáš?“

T: „Jakoby ona ještě byla... se učila jakoby za komunistů, a jakoby teďka když výjde sestra jakoby, tak je vyučená s maturitou. Ale potom jede na tu vysokou a už je jakoby vyučená a jakoby dobrá. Ale jakoby to... Han... máma měla jakoby ve střední škole všechno a je hodně dobrá a má dobrou praxi. A je šikovná.“

M: „A kde pracuje?“

T: „Ona už nepracuje, ona má tu firmu, ale pracovala na tom Karláku.“

M: „Na Karláku?“

T: „Uhum. A měla jakoby nějaký i diplomy, když jsem byla malá, tak jsem viděla.“

M: „A aj sa niekedy stalo, že si bola v tej nemocnici kde ona pracovala?“

T: „Byla.“

M: „A aj si tam bola ako pacient?“

T: „Ně, to ně... jsem se šla jenom koukat když se jakoby uklízelo, tak jsem šla jakoby s nima uklízet a vdycky jakoby někdo měl čas, tak mně tam doprovodil a já tam čekala na maminku jako, než půjdeme spolu.“

M: „Hm, to je pekné. A teda okrem maminky a Jany, máš aj nejakú inú blízku osobu mimo triedy?“

T: „Hm, ne.“

M: „A súrodencov máš nejakých?“

T: „Myslím, že nevlastní bratry.“

M: „Nevlastní bratry?“

T: „Ale s nima se nevydám.“

M: „A ani si sa nikdy s nimi nestretla?“

T: „Hm, když jsem byla malinká, tak jo, dva jsem měla... Honzík a Fíďu jsem měla.“

M: „Flíďa?“

T: „Fíďa, jako Filip.“

M: „Jaj, Filip... Fíďa... to som ešte nepočul.“
(smiech)

M: „A oni bývajú v Prahe?“

T: „Hm to nevím. Nemáme jakoby kontakty, jakoby ten táta odešel, takže nic se o něm moc neví. Až teď, když si s ním můžeme jakoby dopisovat a tak.“

M: „A aj si s ním dopisuješ?“

T: „Hm, ne.“

M: „A to tetovanie čo tam máš, to je...“

T: „Jako nekonečno, 'life love', a mně to máma povolila, tak jsem si vybrala něco...“

M: „Hej? A podľa čoho si si vybrala? Life...“

T: „Love. Nevím, prostě mně se to líbilo na internetu a tak jako, že by to bylo dobrý, potom jsem si to chtěla změnit, ale on už přijel ten tatér a měl tam tenhle obrázek a tak jsem si to nechala vytetovat.“

M: „A myslíš, že sa ti to bude páčiť aj v budúcnosti?“

T: „Jo. Jakoby ja mám hrozně ráda jakoby znak nekonečna, tady i... (ukázala prsteň), to je takový můj znak.“

M: „A čo to znamená nekonečno?“

T: „No jakoby pro mně jakoby nekonečnej život...jako že se rek... nevím jako“

M: „V akom zmysle?“

T: „Nevím jak to prostě...“

M: „Ako reinkarnácia?“

T: „Jo, jo, todle.“

M: „Ako že sa narodíš ako nejaká iná osoba, alebo nejaký iný druh?“

T: „Ne prostě jenom že zemřete a pak jdete zase do nového života a takhle je to donekonečna.“

M: „Aha. A ten nový život je... to čo znamená? To je niečo úplne iné, než to, čo sa deje teraz, alebo...?“

T: „Ne, prostě zemřete a potom zase jdete do jiného těla nebo prostě jako narodíte se znova. Takhle to je donekonečna.“

M: „Aha. Takže minulé životy a budúce životy, hej?“

T: „Uhum.“

M: „A akú máš predstavu o tých minulých životoch?“

T: „O tom jsem nepřemýšlela moc.“

M: „Myslíš, že sa dá nejak na to spomenúť, čo sa tam dialo?“

T: „Jo dá se jakoby jiným... nějakýma technikama, vím že to se ale musí někam jakoby k těm na to médium, ale jak jsou prostě takový ty čarodějnice jakoby, nevím jak tomu jinak říct.“

M: „Hm, myslím, že sme celkom pekný rozhovor spravili. Čo si o tom myslíš ty? Bolo to nepríjemné pre teba?“
 T: „Ne, v pohode.“
 M: „Tak ďakujem.“
 T: „Taky ďakuju.“
 Po rozhovore s jej spolužiakom som si opäť pozval T. a dopytal som sa jej nejaké veci, ktoré mi napadli pri druhom rozhovore.
 M: „Tak vitaj späť.“ (smiech) „Ja som si uvedomil, že je zopár vecí, ktoré som sa ťa chcel ešte opýtať, ale som na to zabudol... Hm, jak som sa aj s T. bavil o autorite, vieš, že je nejaký človek v tvojom živote, ktorý pre teba predstavuje autoritu.“
 T: „No maminku a jako co pro mně představuje autorita?“
 M: „Akože kto je pre teba autorita? Voči komu máš nejaký rešpekt?“
 T: „No asi k tomu, kto má jakoby hodne kamarádů a jako je oblíbenej. A musí být stějnýho věku anebo vyššího věku.“
 M: „Aha. A niekto mladší to nemôže byť?“
 T: „Ne.“
 M: „Hm, to celkom chápem.“
 T: „A ještě většinou musí hezky vypadat.“
 M: „Aha, takže popularita a ako keby vzhľad.“
 T: „Jo.“
 M: „A ty sa k tomu ako staviaš? K tej autorite? Akože pôsobí na teba tak, že ti imponuje, že sa chceš s ňou kamarátiť, alebo...?!“
 T: „Hm, to nevybírám podľa autority. To podľa toho, kto se mi líbí.“
 M: „Takže to je niečo úplne iné, že autoritatívna osoba môže byť niekto, kto...“
 T: „Hm není autoritívni...“
 M: „Hm, tak to je asi všetko. Ďakujem.“

T.J. 16 rokov, 26.8. 2015, 9.ročník ZŠ Dubnica nad Váhom

M: „... za mňa, takže, vieš je to také, že ja prídem na tú konzultáciu, a veľmi som mal z toho stresy, lebo som nevedel, čo sa bude diať, a vlastne som ani poriadne nevedel čo chcem, a ona keď zistila, že akým smerom by som sa rád uberal, vieš, že by ma... lebo však mňa tak ako zaujíma to umenie a ľudia, ktorí sa tomu venujú a ako, ako to umenie na nich vplýva a tak, tak sme sa to snažili nejako skĺbiť, vieš, do jedného, že, že čo... ju- ju- ju zaujíma... lebo ona sa zaoberá nadanými ľuďmi a s týmito umelecky nadanými je to také, že sa o nich... vlastne nikto sa tej, tejto téme tak moc nevenuje, vieš, a... takže bola taká rada, že by som to mohol spraviť ja, no a tak vlastne veľa tých otázok mi pomohla vyrobiť ona. Vlastne ona ich urobila sama, takže... ja som iba tak ako, vieš, s malou dušičkou pozeral, že čo sa bude diať... no... Tak vlastne však tá... tak tá téma sú tie sociálne vzťahy, ale tak tam je to širšie, že vlastne aj o rodine, aj o záľubách a tak no... Ale tak v podstate... ja sa občas tak zaseknem a neviem čo ďalej, tak potom sú také dlhé pauzy a potom sa ten rozhovor naťahuje, ale však dúfam, že sa neponáhľam až tak...“
 T: „V pohode.“
 M: „V pohode? Dobre. A ty si, ty teda sa venuješ umeniu, výtvarnému...“
 T: „No.“
 M: „Hej? A čo to je zač? Ako konkrétne? Maľuješ?“
 T: „Hej, už od decka som chodila na výtvarnú a teraz vlastne na umeleckú strednú.“
 M: „Kde?“
 T: „V Trenčíne.“
 M: „V Trenčíne? A to je- to je- to je tam s nejakým zameraním?“
 T: „Reklamná tvorba.“
 M: „Reklamná tvorba? A to čo je? Akože jak sa tam to umenie uplatňuje?“
 T: „Hm tam vlastne máš všetky odbory, teda mali by tam byť z, čo... čo sú... ehm... fotografia, pracovanie s počítačom, skĺbené do jedného, že by malo byť najľahšie sa z toho zamestnať, alebo to nejak využiť v praxi.“
 M: „Aha. Na fotenie plagátov, potom také reklamné všelijaké pútače...“
 T: „...dizajn a tak, video...“
 M: „Uhum. A je tam aj nejaké prepojenie so psychológiou, že ako tá reklama pôsobí na človeka, jaké farby zvolit'...?“
 T: „No.“
 M: „Hej? Také oblbovačky? To by ťa bavilo aj robiť? Alebo to...“
 T: „TO vôbec neviem, čo ďalej.“
 M: „Vôbec nevieš, čo ďalej? A ty keď... ty, tomu umeniu sa ako venuješ momentálne akože keď...?“
 T: „Vo voľnom čase, keď sa mi chce.“
 M: „Ty si chodila na zušku?“
 T: „Uhum.“
 M: „Hej? A čo to znamená, že keď sa ti chce?“
 T: „No...“ (Smiech) „...keď mám čas.“
 M: „Keď máš čas, hej? Máš málo času?“
 T: „No, dost.“
 M: „Fakt? To si taká vyťažená? A čože robíš, ak sa môžem opýtať?“ (Smiech)
 T: „Neviem, chodím von. Teraz je leto, tak dovolenka.“
 M: „Hej? A to sa nedá popritom robiť? Nejaké skice nosiť so sebou a tak, vieš, ako to robili tí klasici...“
 T: „Dá ale niekedy na to nie je chuť.“
 M: „Uhum, no jasne. To musíš so sebou vláčiť, a musíš to oné, strúhať furt a tak. A kde si bola na dovolenke?“

T „Boli sme vo Viedni a v Prahe.“
M „Hej, v Prahe? Vo Viedni? Kurnik... a čo tam?“
T „Hm, tam bol Prater, to je...“
M „No jasne to...“ (Smiech)
T „Hm kto nepozná Prater...“
M „Ako nie, ja som to nepoznal predtým, ale my sme tam boli totižto tento rok, ale nemali sme peniaze a ne-nenašli sme proste bankomat, vieš?“ (Smiech) „Sme mysleli, že sa tam bude dať platiť kartou, ale nedalo sa, no takže preto sa smejem, ale tak boli ste tam, asi ste tam boli, že? Asi úspešnejší ako my.“
T „No hej hej.“
M „A aké to bolo?“
T „Super. Tie kolotoče sú tam fakt úžasné. A potom aquaparky a také atrakcie, Zoo, čo tam boli v okolí.“
M „Jasne. A v Prahe?“
T „V Prahe...“
M „To isté?“
T „To isté.“ (Smiech)
M „Čo sa ti viac páčilo?“
T „Hm, Viedeň. Kvôli tým kolotočom asi.“
M „Áno? A neboli ste aj nejaké výstavy pozrieť? Vo Viedni ty, tam je toho jak...“
T „Vo Viedni sme neboli, ale v Prahe sme boli v Národnej galérii a v tom, na tom... eh... výstava voskových figurín. To bolo dobré.“
M „Aha. A Národná galéria kde?“
T „V Prahe.“
M „A kde to tam je? To je kdesi pri... nevieš?“
T „Neviem vôbec.“
M „Že ani ja. Nebol to ten Veltržný palác náhodou?“
T „Áno, to.“
M „Hej? A čo tam bolo?“
T „Eh... no umelci. Teraz som zabudla všetky mená samozrejme...“ (Smiech) „...ale boli tam dosť známi. Aj Picasso tuším.“
M „Uhum. A to ťa baví tie výstavy?“
T „Uhum.“
M „Hej? A čo ťa vlastne na tom umení baví, tak ako celkovo?“
T „Hmmm, to že sa môžeš prostredníctvom niečoho vyjadriť, alebo dostať zo seba von pocit, no, na papier alebo...“
M „A darí sa ti to?“
T „No, hádam.“ (Smiech)
M „A aký to je pocit keď takto vyjadríš svoje pocity?“
T „Hm, uvoľňujúci.“
M „Hej? Á, že... to vnímaš ako nejaký alternatívny nástroj, že čo ja viem, že slovami to nejde tak dobre, že to ide ľahšie výtvarne?“
T „Presne tak.“
M „Fakt? Hm, a tým-pádom tie, tie kresby keď sú teda o pocitoch, tak sa to ako prejaví? Že sú také abstraktné, alebo kreslíš konkrétne veci a do nich sa to snažíš nejako...“
T „Skôr abstraktné, a... ale tak niekedy mám zas chuť nakresliť si portrét alebo tak. Ako kedy.“
M „A čo potom s tými obrazmi robíš? Aj niekomu ukazuješ?“
T „Niektoré vyhodím.“ (Smiech) „Ale nie, no... no, ukazujem.“
M „Hej? A komu?“
T „Rodičom.“
M „A aká je odozva?“
T „Ako na ktoré. Podľa toho akú mám náladu a dám to tam.“
M „A odvážiš sa ukázať aj také, ktoré sú, čo ja viem, také závažnejšie?“
T „Hmmm... no.“
M „Hej? A potom tá odozva tam...“
T „Hm, 'to je moc strašidelné. To sa nám nepáči.'“
M „Strašidelné?“ (Smiech) „A čo ségra? Jak to berie ona? Aj jej ukazuješ nejaké veci?“
T „Hej ona ma v tom podporuje dosť.“
M „Áno? Super. A aký máš teda vzťah so ségrou tak...?“
T „Hm omnoho lepší než keď sme boli malé decká, lebo to sme boli... stále sme sa hádali a tak. Ale teraz máme fakt dobrý vzťah. To som veľmi rada.“
M „Fakt? A čo sa zmenilo?“
T „Začali sme si viac rozumieť vo viacerých veciach.“
M „A nevieš si nejako viac spomenúť na ten zlom? Kedy to prišlo?“
T „Hmmm, vieš čo, nebolo to tak dávno. Možno tak rok.“
M „Hej? A nepamätáš sa na to, že čo ja viem, že jak to prišlo, že zrazu... ako však asi to nebolo zrovna...“
T „Bola nejaká ťažká situácia a podržali sme sa jedna druhú a potom sme si nejak k sebe našli cestu.“
M „Jaj. To je dobré. Sestra je... takto máš vzťah so sestrou, to je veľmi dobrá vec, že?“
T „Je. Veľmi.“
M „Aj ju vnímaš ako takú blízku osobu, že...?“
T „Asi najbližšiu.“
M „Najbližšiu? Akože ona je taká tvoja podpora, hej? Že keď ťa niečo trápi a tak.“

T „Hej, hej.“
M „Aj si rozumiete.“
T „Dost.“
M „A mávate nejaké konflikty?“
T „V poslednej dobe vôbec.“
M „Vôbec? Takže tie konflikty čo ste mávali tak odvtedy už nič, hej?“
T „Nie.“
M „Sranda. Joj tak to je veľmi, veľmi dobre.“
T „To hej, to keby mi niekto povedal pred tromi rokmi, tak tomu neverím.“
M (Smiech) „A čo tvoji kamoši?“
T „Čo s nimi?“ (Smiech)
M „Či máš nejakú takú podporu aj u kamarátov?“
T „Hej, mám fajn kamarátov, mala som na nich šťastie. No vlastne dve také najlepšie kamarátky, ktorým fakt môžem povedať čokoľvek a viem, že to zostane u nich a tak.“
M „Uhum.“
T „Potom ešte mám nejaké kamarátky a kamarátov, ale to je také, vieš...“
M „Uhum, už to nie je také, že nie každý sa dostane do toho úzkeho výberu, čo?“
T „No.“
M „A čo pre teba znamená... pardon... čo pre teba znamená akože dobrý kamarát? Také filozofické troška.“
T „Hm... dobrý kamarát, tak keď ťa podporuje vo veciach, keď ty podporuješ jeho, no tak ale to si ty dobrý kamarát...“ (Smiech) „... dokáže ťa pochopiť, hm... rozumiete si... asi tak.“
M „Takže takýchto ľudí máš vo svojom okolí...“
T „Vďaka Bohu.“
M „A myslíš, že si aj ty taká? Vieš byť taká?“
T „Dúfam.“
M „Dúfaš? Nevieš? Aj to nejako akože... dúfaš, že nevieš, nie si si istá? Neexistuje nejaká spätná väzba na to aká si kamarátka? Alebo aká tá kamarátka kamarátka? Vieš čo myslím?“
T „Nie.“ (Smiech)
M „Vieš, že, že, že... nejakú spätnú väzbu od toho človeka, ktorý ti je blízky, že vieš, že napríklad vníma ten vzťah tebe tak isto ako ty k nemu, vieš, že...“
T „Tak bez toho by to nešlo.“
M „A jak to vieš, že to je vzájomné?“
T „Hmm, tak ten človek sa ti odvdáčí, alebo ti povie, že mu na tebe záleží.“
M „Hej, tak to je spätná väzba, že?“
T „No.“
M „Tak máme to. A čo rodičia? Existuje aj tam nejaká podpora, keď ťa niečo trápi, alebo...?“
T „No s mamou máme asi lepší vzťah a... hm, dá sa.“
M „Dá sa, hej? A keď sme pri tých rodičoch, tak... to mám v tých otázkach... že...“
T „...to mám v tých otázkach“ (Smiech)
M „No to tam je, fakt. Počkaj, ja ti to ukážem...“
T „V pohode, ja ti verím.“
M „Hej? Ale nie, fakt to tu je. Tu je, že autorita. By sme sa mohli porozprávať, že autorita, že čo pre teba predstavuje pojem autorita?“
T „Autorita, niekto, kto... eh... ku komu máš rešpekt, ale nebojíš sa ho.“
M „Nebojíš sa ho... Uhum. To znamená niekto, kto prirodzene na teba pôsobí tak, že... a čo vlastne znamená ten rešpekt akože?“
T „Musí mať niečo v sebe. Musí byť niečo, čo ťa na ňom zaujme a to ťa príjme sa k nemu správať tak ako... to z neho vyžaruje, že si ho vážiš toho človeka.“
M „Takže nie je to niečo čo si on vydobije nejak, niečo čo je nejak nasilu, alebo... proste to musí byť z neho, hej?“
T „Hm, asi áno.“
M „Hej? A vieš to nejak popísať, že či to je nejaká schopnosť, alebo je to nejaká vlastnosť?“
T „Ja si myslím, že určite musí mať človek, čo má v sebe autoritu takú nie, že sa ho ľudia boja kvôli tomu, že by im nejak fyzicky ublížil, alebo tak, tak musí mať v sebe nejaký, jednoducho sa s tým už narodil.“
M „Niečo ako charizma?“
T „No. Niečo také.“
M „A môže to byť niekto, akože, starší alebo môže byť aj niekto mladší od teba?“
T „Hmm, ja si myslím, že môže byť aj mladší, aj starší, že na veku nezáleží.“
M „A už si sa s tým stretla, že by bol niekto mladší, ktorý by vyžaroval zo seba niečo také?“
T „Hej. Jedno dievčatko, ono... my ju máme na škole, je postihnutá a vlastne ona vyrába také veci a predáva to a vlastne peniaze z čoho, z toho ziska, tak dáva na charitu. A to napríklad k tomu človeku máš rešpekt.“
M „Uhum, hej. Takže máš vo svojom okolí niekoho, koho uznávaš ako autoritu. A ešte niekoho iného takto? Čo ja viem, niekoho staršieho? Jak je to u tých starších ľudí?“
T „Uznávam napríklad dvoch mojich učiteľov, jedného eh... z výtvarnej, ktorý ma mal a už nemá, bohužiaľ, a potom na gitare, čo mám učiteľa.“
M „Ty hráš na gitaru tiež? Teda tiež... aj?“
T „Uhum.“
M „A kto to je? Možno poznám.“
T „Staněk.“

M „Staněk?“
T „Uhum. A Svetlík. Toho možno poznáš.“
M „Svetlík, ale on... to je... ale on už vlastne odišiel zo zušky, že?“
T „Áno.“
M „On mal vždycky také pecky vystavené od tých žiakov, že ja neviem... nechápem jak to mohol...“
T „On je najlepší.“
M „To je vždycky radosť pozerat' keď to niekde vystavil, pri Fixe, alebo tam pri Lidli tam tie výkresy. Alebo na zuške keď som išiel hore, tak... A v čom... jak je to možné, že on vždycky mal také tie, také dobré veci? Vždycky tie veci čo- čo, pod ktorými bol ako on podpísaný ako vedúci, že boli také dobré?“
T „Vie neskutočne predat' svoje skúsenosti na druhých ľudí. Že povie, čo sa mu nepáči na rovinu, nie že by ti hovoril, že 'Ježiš, toto je tak krásne, toto je úplne super, nemá to chybu.' Povie ti chyby, ale, ale podá to tak, že sa ty máš z toho poučiť, nie že ťa chce dať dole, no.“
M „Má taký veľmi ľudský prístup, hej?“
T „No... vtipný a...“
M „Vtipný...“
T „Hej hej.“
M „Uhum. A ako dlho si k nemu chodila?“
T „Fú, strašne dlho, neviem. Možno aj päť rokov.“
M „Áno?“
T „Hm.“
M „To je riadna doba. A jak si znášala to, že už odišiel?“
T „Ja vlastne už nebudem chodiť na výtvarnú. Minulý rok som chodila posledný rok pretože teraz mám školu výtvarnú a... eh... no znášala som to dosť blbo. Bolo mi to ľúto, pretože vlastne ten posledný rok čo som tam bola, tak on odišiel.“
M „Jaj. Takže si to musela doklepať s niekým iným.“
T „No. Tak to bolo také blbé, lebo sme dostali zrovna takú babu, s ktorou som si fakt nesadla.“
M „Prečo?“
T „Uf... to sa ani neoplatí komentovať, lebo...“
M „Nie? Dobré. Pre jej dobrú česť to necháme tak.“
T „No no.“
M „Aj Mery chodila, nie, k Svetlíkovi?“
T „Áno, tiež.“
M „Ten odchová toľko ľudí.“
T „On naozaj... toľko rokov tam učil. A teraz, on nie je na dôchodku, on robí v Trenčíne.“
M „Áno!?“
T „No. On odišiel kvôli tej riaditeľke, lebo ju neznášal.“
M „Aha. Jaj.“
T „Taká blondína, taká Češka.“
M „Jak sa volá?“
T „Provazníková?“
M „Provazníková, jaj, jasne, počul som o nej. Vlastne nič som o nej nepočul, iba že tam je.“
T „Hej.“
M „Aha, takže kvôli... hm... to muselo riadne naštvat', teda že... do Trenčína... a však máš teraz tú školu v Trenčíne, tak ho občas môžeš dojsť kuknúť.“
T „Hej, chcela som.“
M „A myslíš, že by sa... že ťa nejak akože dobre pripravil na tú školu?“
T „Určite áno.“
M „Hej? A o čom boli tie prijímačky tam?“
T „Prijímačky, to bol des. Naozaj des. To... sme tam boli od pol siedmej rána do piatej...“
M „Počkaj... fakt?“
T „Neviem koľko je to ani hodín ty kokos.“
M „Desať hodín a pol...“
T „Strašne veľa. Ako mali sme medzitým nejakú dve a pol hodiny prestávku, ale robili sme dve práce, na každé bolo ja neviem už koľko to bolo hodín, strašne veľa času a to bolo naozaj náročné.“
M „A čo to bolo zač?“
T „Prvú sme mali danú zátišie nakresliť a druhé na fantáziu, že sme mali eh, protiklady.“
M „Protiklady, hej? Akože máš tému protiklady a ty to máš spracovať podľa seba.“
T „Áno.“
M „Uhum.“
T „A vlastne mali sme tam ešte hmm... použiť vodové farby.“
M „Vodovky... to je ťažké, nie? To sa furt rozpíja...“ (Smiech) „...akože hovno tomu rozumiem, ale tak nejak si to predstavujem. Takže to bolo ťažké teda.“
T „Bolo to dosť ťažké.“
M „A čo ti viac sadlo?“
T „Tá druhá samozrejme.“
M „Hej? Samozrejme... ty máš rada...“
T „Zátišia sú smrť.“ (Smiech)

M „Takže máš rada, keď máš voľnú ruku, hej?“
T „Hej hej.“
M „To je dobré. A koľko vás tam bralo, bral- brali?“
T „Fúha...“
M „Bol tam nejaký nátresk?“
T „Dost' ľudí tam bolo... a brali tuším... trinástich?“
M „Áno?“
T „Asi tak nejak. Do pätnásť určite.“
M „Hm, si mala stresy, čo?“
T „No, to teda.“
M „A čo si mala ako druhú voľbu?“
T „Gympel.“
M „Ktorý?“
T „Dubnický.“
M „Náš?“
T „Aj ma tam zobrali, ale... posledný deň som sa rozhodla, že na umeleckú.“
M „Hej? A prečo si sa rozhodla pre tú umeleckú? Že kvôli tomu umeleckému zameraniu asi, či?“
T „No aj to, ale už som chcela spoznať nových ľudí a trochu sa posunúť, aj cestovať, je to v Trenčíne vlastne, lebo v Dubnici... tu by som poznala strašne veľa ľudí a tak. Niečo úplne nové.“
M „Aha. A na tú školu umeleckú ide niekto z tvojich kamarátov?“
T „Hej, ide tam spolužiačka, a, a vlastne polku mojej triedy už poznám, z výtvarnej a tak.“
M „Aha.“ (Smiech) „Takže tiež Dubničania?“
T „Hej.“
M „Jaj, takto. To nebude nejaká veľká zmena prostredia, čo? Až tak...“
T „No... zas tak dobre ich nepoznám.“
M „Aha.“
T „Takže sa teším na to, že viem kto asi a...“
M „Jasne. Tak to je fajn. A tá spolužiačka čo tam ide, tak to je nejaká kamoška dobrá alebo ani nie?“
T „Ehm, v pohode spolu nejak vychádzame, ale nikdy sme že 'ideme von', to sa nedá povedať.“
M „A tie dvojce, tie tvoje, tie dve kamarátky čo máš, tak ony idú asi niekam inam, čo?“
T „Jedna je odo mňa staršia o tri roky...“
M „Jaj, to už je...“
T „a tá vlastne je na hotelovke, v Trenčíne, a druhá ide tuto do Dubnice na gympel.“
M „Uhum. Takže myslíš, že ti tie vzťahy vydržia aj takto, keď budeš...?“
T „Myslím, že to sú také kamarátstva, že asi hej.“
M „Áno? A to už ako dlho sa poznáte s tými kamarátkami?“
T „Ehm, s tou jednou...“
M „S tou staršou...“
T „...to som mala asi šesť keď sme sa spoznali. No takže štyri... deväť rokov. A s tou druhou od prvého ročníka, takže to je deväť rokov.“
M „Fíha.“
T „No.“
M „Tak to je riadna doba. Sú riadne zocelené vzťahy a toto.“
T „No no.“
M „A máte nejaké konflikty akože, keď...?“
T „A tak, to asi každý.“
M „A v čom, v čom spočívajú tie konflikty?“
T „Väčšinou v takých blbostiach alebo nedorozumeniach a...“
M „Uhum.. Takže problémy vyjadrenia toho, čo... alebo čo je to?“
T „Tak aspoň pre mňa, keď si dlhšie s nejakým človekom, tak vždy na ňom začneš nachádzať chyby a tak, ale potom si uvedomíš, že vlastne sú to také maličkosti a že ten človek ti za to stojí.“
M „Takže to je tá podstata nedorozumenia, že zistíš, že to čo si myslíš, že je vážne v podstate až také vážne nie je.“
T „Áno.“
M „Uhum. To je dobré. A sa na to dokážeš pozrieť tak s nadhľadom hej, už?“
T „Uhum.“
M „To sa ti stáva... A jak ste sa spoznali? Možno teda s tou kamarátkou, čo je staršia od teba.“
T „S ňou som sa spoznala... ona vlastne býva o ulicu ďalej a ja som sa bavila s jej bratom, ktorý vlastne chodil do vedľajšej triedy.“
M „Jaj, aha.“
T „Takže ja som bola najlepšia kamarátka s ním a potom s ňou.“
M „Potom s ňou? A s ním už nie, či?“
T „S ním to bolo také, že vždy sme sa porozprávali, občas zašli von, ale už to nebolo také ako predtým.“
M „Aha. A jak sa to stane, že zrazu opustiš toho jedného a ideš...?“
T „My sme sa potom jednu dobu hrávali že všetci traja, ale to proste nefunguje. Nemôžu byť podľa mňa traja najlepší kamaráti. Vždy sa tí dvaja nejak... vždy sú dvaja k sebe bližšie ako ten tretí k nim, k obidvom. Takže sa to nejak začalo, že on si našiel iné kamarátky a kamarátov a ja zas Lenku som sp... neviem, nejak sme sa potom rozdelili. Aj mi to potom bolo ľúto, ale...“
M „Voči nemu akože? Hej, že ste sa prestali tak často stretávať a tak?“

T „Hej.“
M „Hm. A už sa to nedalo nejako dať spať alebo, spať no...“
T „Jako hovorím, niekedy sme zašli von ale...“
M „Jaj, už to nebolo také. No jo. A okrem tejto kamarátky máš ešte niekoho takého, že kto by bol starší od teba, že by bol nejaká tvoja blízka osoba?“
T „Uhum, mám ešte jednu kamarátku, tá vlastne chodí na umeleckú, tá je odo mňa o dva roky.“
M „Uhum.“
T „Tá je tiež fajn.“
M „A ty aj nejak cítiš ten vekový rozdiel v tom vzťahu?“
T „Vôbec, práveže ja som si vždy rozumela so staršími ľuďmi.“
M „Uhum. Prečo? Jak je to možné?“
T „Neviem, vôbec. Asi možno že ségra, že vždy som tak bola s ňou a ona je staršia, takže...“
M „Uhum. Takže ten súrodenec že ťa tak posunie. Že ti približuje ten svet tých starších ľudí a tebe to potom príde...“
T „Asi hej. Určite podľa mňa to má prvý súrodenec ťažšie ako druhý.“
M „Že sa tým musí prebijať sám. Hm... sú všelijaké teórie psychologické na toto, na túto tému. Ani jednu nepoznám poriadne, ale... to je vážna vec. Hm... nie je ti ten rozhovor nejaký nepríjemný?“
T „Nie, v pohode.“
M „V pohode?“
T „Uhum.“
M „Nie som nejaký otravný moc?“
T „Nie.“
M „Nie? Dobré. Myslíš, že sa Zara nudí?“ (Zara je Terezín pes, ktorý bol s nami)
T „Je to možné.“
M (Zare) „Jej, ty si taká fajnová, ty tu len tak sedíš a nebeháš preč.“
T „Ty si ju vlastne predtým videl?“
M „No akože však keď sme občas s Mery chodili von a však aj s Kubom Kiššikom a tak...“
T „Uhuu.“
M „A však aj tie mačky máte nejaké, to viem, ale už som zabudol jak sa volajú...“
T „Mica, iba jednu.“
M „Však Mery mi... no však jedna.“ (Smiech) „Akosi je tých mačiek strašne veľa... hm, Mica. Však aj Mery často hovorila o mačke a o Zare. A nepoznám iného psa ktorý by sa volal Zara, tak to sa tak, ako nie že by som si pamätal jej meno, ale už potom sa mi to tak spojí všetko. Také tie spomienky z detstva...“ (Smiech) „no, z detstva... z gympla. Hm, ešte som tam mal napísané, že hodnoty a teraz rozmýšľam, že jak to zakomponovať a dať nejakú k veci otázku, ale rozmýšľam nad tým, že sa mi to asi moc nepodarí, ale opýtam sa ťa teda... keď máš tie kamarátky...“
T „No...“
M „hej, tak vieš to aj s takým nadhľadom povedať nejak, že čo vás tak spája, nejaké hodnoty? Dobré, nie?“ (Smiech)
T „Čo nás spája?“ (Smiech) „No... ehm... ako myslíš nejaké záujmy, alebo...?“
M „Povedz čo si myslíš. Hodnoty.“
T „Hodnoty...“
M „Hodnoty, no.“
T „Dobré. Eh, tak...asi nás spája to, že si rozumieme...“
M „Uhum.“
T „... neviem či to chceš tak...“
M „Proste akokoľvek.“
T „ale, ehm...“
M „Nevieš to nejak...“
T „Neviem. Nejak rozvinúť... rozmýšľam...“ (Smiech)
M „A tak dajme tomu, že ty a tá tvoja kamarátka, tá, čo je vlastne tvoja rovesníčka, tak ste spolužiačky boli, že?“
T „Áno.“
M „A akože vzťahom k ostatnej... celej tej... vzhľadom k tomu... počkaj... vo vzťahu k zvyšku triedy ste boli asi nejakým spôsobom, nie že odčlenené úplne vyslovene, ale že...“
T „Oh...“ (Smiech)
M „Áno?“ (Smiech)
T (Rehotajúc sa) „My sme vždy boli brané ako... ja a ona a, a vždy sme si pripadali tak, že sme úplne od veci.“
M „Jaj.“ (Rehot) „Tak ja som, vôbec som nechcel takto... nechtiac som...“
T „V pohode, my sme to o sebe vedeli.“ (Smiech)
M „Ste s tým boli zmierené, hej?“
T „Hej, hej.“
M „A v čom... no dobre tak, to si mi tak dobre nahrála. Čiže v čom spočívala tá vaša odlišnosť?“
T „Vždy sme boli brané... neviem, boli sme... vždy sme boli spolu. Všetci nás mali zaškatul'kovaných, že patríme k sebe, ale nevedilo nám to, pretože nám bolo spolu dobre.“
M „Uhum. Takže ste sa akože vyslovene cítili nejakú odlišnosť aj takú, že nechcete byť ako keby v rámci tej triedy nejakú ako v tej jednej triednej hmote...“
T „Hej.“
M „Nechceli ste byť.“
T „Nie.“

M „A prečo teda?“
T „Neviem, bolo nám tak dobre.“
M „Bolo vám tak dobre. Hej. Aj ten pocit výnimočnosti, dajme tomu? Alebo niečo iné? Alebo ste nechceli, že čo ja viem, tí druhí sú nejakí... čo ja viem, majú iné hodnoty...?“
T „Neviem, my sme nechceli odsudzovať, alebo tak, alebo byť nejaké namyslené, to hádam sme nikdy neboli, ale... aj keď sme sa snažili baviť s ostatnými ľuďmi, vždy sme skončili my dve.“
M „Aha, hej. Takže nevieš to nejak, nejak popísať, že čím to bolo?“
T „Neviem.“
M „Myslíš, že to tak bude aj ďalej, na strednej?“
T „Netuším, vôbec.“
M „A bojíš sa toho, čo tam... čo príde?“
T „Tak jasné, že sa bojím...“
M „A jak moc?“
T „Myslela som, že to bude viac. Ale som v pohode.“
M „Fakt? Ty sa máš...“ (Smiech)
T „Cha cha cha...“
M „Spokojný život... by si mala napísať nejakú knihu.“
T „No no.“
M „Neskúšala si?“
T „Nie.“
M „Nie, prečo? Tými slovami to neide, čo? Lepšie tými malbami.“
T „Hm.“
M „A teda nevieš, čo by si chcela robiť v budúcnosti?“
T „Vôbec.“
M „Živiť sa umením, robiť výstavy...“
T „Vôbec neviem.“
M „Nevieš, nevodí. Času dost, že?“
T „No... hádam.“
M „Hádam hej.“
Koniec prvej časti.
M „... no takto, keby mi ešte niečo napadlo, hej, že také, že som to nestihol...“
T „No...?“
M „No alebo že som na to zabudol, alebo som to jednoducho tam nemal a že to zistím v priebehu, nevodilo by, keby sa ti ozvem a že ti to napíšem mailom, nejakú otázku?“
T „V pohode.“
M „Takú, hej?“
T „Jasne.“
M „Dobre. A Whitney Huston si spievala... kurnik...“
T „No...“ (smiech) „to teda.“
M „To sa mi fakt málokedy stane že počujem nejakú populárnu pesničku a mám z nej zimomriavky, z toho. To ona jak to spieva... ty kokos, to úplne ako keby mala...“
T „Fakt teraz letia len také beaty a Martin Garrix...“
M „Hej. Neviem, také... že ta stará populárna hudba, že aspoň tí speváci boli dobrí, alebo ja neviem... však možno, možno aj teraz sú a možno vtedy neboli...“
T „No teraz veľmi málo.“
M „Hej? A čo počúvaš?“
T „Počúvam... hm... a oldies, Nirvanu a tak. Nirvana je moja úplne najobľúbenejšia skupina.“
M „Hej?“
T „Ale tak ja počúvam v podstate všetko. Čo letí a... tiež samozrejme aj také tie šity...“ (Smiech)
M (Smiech)
T „Je to chytľavé, tak si to zaspievam.“
M „No fakt, tomu sa neubrániš niekedy.“
T „No, keď to máš všade okolo seba tak to...“
M „No presne. Ťažko sa tomu bráni. Vieš tou... to vedomie ti chytá úplne všetko a ne...“
T „Pamätám si moje zlé obdobie One Direction... neviem, či ich poznáš...“
M „Počul som o tom... jednu pesničku som dokonca počul v rádiu a... no, to muselo byť veľmi ťažké obdobie.“
T „No, to bolo.“
M „Čo sa dialo? Kríza?“
T „No tričká a... bolo to zlé.“ (Smiech)
M „Ľutuješ teraz?“
T „Dost.“
M „Fakt?“ (Smiech) „Tak to muselo byť nedávno, že to ľutuješ.“
T „To som mohla mať tak trinásť.“
M „Ale tak to je dávno už. Tak hlavne že teraz počúvaš dobrú muziku.“
T „No.“
M „A Nirvanu jak dlho počúvaš už?“

T „Tak to poznám strašne dlho. Už od decka. Tato mi to vždy púšťal.“
M „Áno?“
T „Hm.“
M „Hm, to je dobré. A čo ťa na tom tak baví?“
T „Kurt...“ (Smiech) „Ale nie, však oni majú super hudbu. *Grandž* celkovo... super.“
M „Uhum. Aj nejaké iné kapely *grandžové* poznáš, počúvaš?“
T „Pearl Jam a inak čo také...?“
M „Alice in Chains... nie?“
T „Hm, tých moc nemusím.“
M „Prečo?“
T „Neviem.“
M „Sú moc tvrdí?“
T „Hm...“
M „A poznáš to Mad Season? Poznáš to, nie?“
T „Uhum.“
M „A čo na to hovoríš? To už je také mäkšie, nie? Hudba ako Pearl Jam a spev ako Alice in Chains, nie?“
T „V pohode...“ (smiech)
M „Dobré dobré. A ty aj nejaké veci hrávaš od nich, keď hráš na tú gitaru?“
T „Ja hrám rok na gitaru, takže...“
M „Rock, však oni sú tak... *grandž* a rok, to je podobné...nie?“
T „Ja hrám rok akože jeden rok.“
M „A jasné, robím si srandu.“
T (Smiech)
M „A však tak neviem. Všetok *grandž* je taký jednoduchý nie? V podstate akordy a tak. Skúšala si to aspoň?“
T „Tak skúšala...“
M „No a ako to šlo?“
T „Tak štvrt' pesničky som dala a potom...“ (Smiech) „...som sa na to vykašfala.“
M „Hej. Takže rok hráš na gitare... Ty si začala ako na zušku a predtým si nehrávala?“
T „Nie, vôbec.“
M „Vôbec?“
T „Som si povedala, že chcem hrať na gitaru a tak som išla na gitaru.“
M „Hej. To je dobré. A akú máš gitaru? Akože nylonku, či kovové struny máš?“
T „No nylonové.“
M „Hej? A čo cvičíš teraz?“
T „Prrr... nejaké akordy, prstoklad a tak.“
M „Uhum. Takže také, že si zahráš a zaspievaš, to nie.“
T „No momentálne nie.“
M „Tak to príde hádam. Budeš nahrávať potom svoj hlas a sa to bude zlepšovať.“
T (Smiech)
M „Som tiež... čo som raz nahrával svoj hlas a tak ako... to taký jeden chalan, gitarista z jednej kapely brnenskej hovoril, že to j vždycky ten, tá chvíľa... taký ten šok, vieš, že započuješ svoj hlas a potom sa s tým musíš nejak zmieriť a potom už ti to nevaďí. Nie, že by ten tvoj hlas bol zlý ale že ty si taká sebakritická a to vlastne možno každý je taký, že: 'Ježiš, to zniem takto... že to je úplne iné...“
T „Asi fakt nepoznám človeka, čo by sa počul a povie že: 'Hej, páči sa mi môj hlas.'“ (Smiech)
M „No hej, niečo na tom bude, nie? Aj by si chcela mať nejakú kapelu?“
T „Chcela...Hm. To asi každý.“ (Smiech)
M „Hej, Poznám niektorých, ktorí radšej hrajú sami doma s nahrávkou.“
T „Noo... ja by som chcela spievať. Aj keď to neviem. Ale to som vždy chcela.“ (Smiech)
M „Hej? Tak a spievaš hej? Neodradí ťa to?“
T „No jasne... furt.“
M „Aj Nirvanu, hej?“
T „No...“
M „Hm... škoda, že nemáš nahrávku. To by ma celkom zaujímalo.“
T „Ešte raz?“
M „Že škoda že nemáš nejakú nahrávku, vieš toho, spievania.“
T „Jaj. Hmm...“
M „A ktorú máš najradšej od nich?“
T „Ich je tak strašne veľa... hm Rape me, Heart-shaped box, Polly, Pennyroyal tea, teraz sa mi nič nevybaví... hm, Something in the way je super... aj také tie menej známe majú dost' dobré. Hm...jak sa volala taká... hm... fakt neviem.“
M „Nevadí.“
T „Ale všetky.“
M „Úplne bezvýhradne všetky...“
T „Hej. Nemám asi žiadnu pesničku ktorá sa mi nepáči.“
M „Fakt?“
T „No.“
M „Ty si riadny fanúšik.“
T (na Zaru) „Čo ty?“

M „Už sa nudí.“

T.S. 14 rokov, 22.6.2015, 8. ročník ZŠ Praha 1

M „Čo ja viem? Myslíš, že to bude stačiť keď?...? Či málo?“

T „Á dobrý, to zatím...“

(vytáhnem veci z vrečka)

M „Strašne veľa vieš, ty kokos, v tom vačku, veci, a neviem čo s nimi potom...Keby si chcel napiť, tak ti môžem ponúknuť.“

T „No to je dobrý, já jsem byl doma.“

M „Jaj. Normálne tá Nika, vieš, tvoja spolužiačka, vieš jak, jak, vieš táto, vieš...“

T „Jo jo.“

M „Jak sme spolu mali robiť tiež rozhovor, tak ona mi vypadla a zrazu vieš, som mal znovu zháňať všetkých proste nových ľudí, vieš, a zrazu 'čože?!'...to čo tu máš?“ (hlasný zvuk) „samá sranda ty kokos.... jáj.... a čo nové? Kreslíš veľa teraz?“

T „Jestli kreslím...“

M „Kreslíš veľa?“

T „Nooo, úplne neviem, jestli kreslím veľa, ale jo snažím se právě o to, od tý doby, abych se dostal na tu školu tak jsem začal chodit sem, abych se naučil stínovat a tak.“

M „Stínovat.“

T „Stínovat... prostě malovat, třeba i lidi abych uměl.“

M „Uhum, jasne. A čo je to za školu?“

T „Hellichovka, hmm, grafická... tá je na Hellichový...“

M „To je tam, že?“

T „Nahore, nahore. To je, on tam chodil můj táta, tak...“

M „Fakt?“

T „... tak chce taky abych tam chodil, tak. Já tam taky, že jo chci chodit, protože on zná něký ty, on tam má kamarádku která tam učí, takže ona by mně připravovala na ty přijímačky, takže já jsem takhle jakože rád, že to mám...“

M „Uhum, jasné. A dostal si sa tam teda?“

T „Ještě ne, já budu dělat příští rok. Já jsem v osmý třídě.“

M „Jaj. Aha takto.“

T „Ale už se takhle připravuju právě dopředu.“

M „Aha, ty brďo. A je toho veľa na to? Akože aké sú tam požiadavky?“

T „No musí se tam že jo přinést asi dvadset obrázků co nakreslíš doma a... a když jdeš na nějaký předmět, myslím, že je to polygrafie, tak tam když máš nějaký dobrý průměr, myslím jedna osmdesát pět nebo nějak tak, tak nemusíš dělat přijímačky.“

M „A priemer z celkových predmetov za...“

T „To nevim, to se dozvim v pátek co budu mít z celkovejch to...“

M „Aha. A to je za aké obdobie časové ten priemer?“

T „No to v osmý třídě se to počítá za pololetí... myslím že ano, a v devátý třídě se to pak počítá už jakoby celá ta, celý rok.“

M „Hej hej. Takže teraz maľuješ ako najatý jo?“

T „Jo.“

M „Máš toho... a ten pán Matějček je dobrý?“

T „Jo on je fajn. On mi vždycky to tam vysvětlí jak to mám dělat. Fajn je.“

M „Aj je to také akože... ty kreslíš doma, čo ja viem, vlastnú ako tvorbu, že vlastné nápady, alebo?“

T „Doma někdy kreslím s tátou něký třeba předměty právě...“

M „Aha, takže si dáte predmet a potom ho obaja...“

T „Jo, potom ho kreslíme.“

M „To sa volá zátišie, nie? Alebo tak nejak, či?“

T „Jo, zátiší.“

M „A potom to aj nejak.... ty to musíš do tej školy potom doniesť normálne osobne, alebo stačí fotky, alebo?“

T „No když se mi něco fakt povede, třeba tam mám i pár kusů, který jsou takový trošku... ale když mám třeba tady mám takový dva obrazy třeba, který se mi taky povedli, tak si je taky budu odnášet, tak si je ponese domů.“

M „Aj si robíš niekedy takú výstavu, vieš, že si to povešiaš na stenu a...“

T „No to úplně ne, to zas tohle se já trochu stydím, když mám někde něco vystaveného a musím to... pak to třeba viděj ostatní lidi, to já úplně nemusím.“

M „Prečo?“

T „Nevim, já se vždycky stydím, že co na to řeknou na to, na ten obraz. Jestli to vůbec poznaj, co to je a tak.“

M „Akože to... tak pokiaľ to nie je nejaká abstrakcia, to sa dá rozpoznať, čo to je za predmet nie?“

T „To joooo... ale něký lidi to...“ (smiech) „... to znám pár lidí, že jsou takový trošku mimo, že... jednou můj obraz trošku uhodli jinak.“

M „Aha. A to boli... ako jak inak?“

T „Nevim, že si, já jsem tam... mám třeba kámen s takovým pěrkem a on to, jak to mám jakoby vybarvený těma, s tím malováním, tak to vypadá trochu jinak, takže on říká: 'Tý jo, to vypadá jako....' ty... jak to říkal? Eh... jako nějaký dřep a úplně to je... úplně nepochopitelný.“

M „Jaj. A čo to bolo za človeka čo to...?“

T „To byl můj spolužák.“ (Smiech)

M „Hej? A on sa akože rozumie umeniu nejak?“

T „No...nevim jako. On taky kreslí, ale nevim jako jestli se tomu zrovna hodně rozumí.“

M „Uhum. A máš... jak to...akože máš svojich kamarátov, ktorým ukazuješ svoje kresby aj tak?“

T „Jo to já si to vyfotím, a potom je ukazuju... klukům a oni řeknou, že to je dobrý a já jsem rád, když mi to pochválí.“

M „Aha. A je to pre teba dôležité, keď ti to pochvália?“

T „No tak já to dělám... no jako ne, to nepotřebuju, ale tak já to tak mám, že jim to ukazuju takže... Vždycky jsou překvapení, vždycky co jim tam přinesu.“

M „Aha, takže oni vždycky čekají, že čo im prinesieš, hej?“

T „Jo.“

M „Už sú takí naučení. A si tam akože v tej... máš tam nejakú partiu kamarátov?“

T „Jo jo. Mám to tam práve. Čtyři nebo pět se vždycky na to koukej a chválej.“

M „Uhum. To ste taká stála partia... parta?“

T „No to nejsme, já tam mám ještě víc kamarádů, ale tihle ti jsou že, že jim ukazuju to, že je to fajn, že jim to ukážu. Že těm ostatním by jsem se trochu bál právě.“

M „A...a prečo, prečo zrovna tým, tým štyrom sa to nebojíš ukázať?“

T „No protože já je znám hodně dlouho a ňák jim věřím. Já třeba... tam ty tři znám už od školky, asi od třetí třídy ve školce, takže...“

M „Jaj. A to ste kamaráti až doteraz? Že sa stále stretávate?“

T „Jo.“

M „Fakt? To je dlhá doba, dost, že? To sa nečudujem, že im potom môžeš ukázať tie veci. A akože ťa vedia aj tak objektívne skritizovať?“

T „Jo jo, ty mě zkritizuju.“

M „A ty im... jak dlho už tieto obrázky ukazuješ?“

T „Hmmm... nevim. No tak ja mám pocit, že sem chodím od března ňáko... jo od března takže ňák, no od tý doby tři měsíců.“

M „Tri mesiace? To predtým si im neukazoval?“

T „Moc neukazoval, protože jsem moc předtím nekreslil právě.“

M „Jaj. Ty si začal kreslit až tuto na zuške?“

T „Jo.“

M „Fakt? A čo ťa k tomu priviedlo, k tej zuške? Teda si hovoril, že tvoj otec je maliar...“

T „Otec je... já jsem se domluvil s tátou, že doma budeme kreslit, ale že tady mně hlavně naučej to stínování, takže se mi to líbí a tak abych to jakoby zvládal.“

M „Aha. A to si sa prihlásil sem kvôli tej škole?“

T „Jo protože... protože tady, tady je prej ňáká dobrá, že tady tě to prej naučej takže...“

M „Aha. A tvoj otec poznal... ja si musím toto...“

T „Jo...“

M „...a tvoj otec pozná pána Matějčka?“

T „No on ho viděl... no nezná ho. Viděl ho poprvý když tady mi to byl zařizovat.“

M „A jak si vedel, že je dobrá tá zuška? To kto ti povedal?“

T „No to já... to říkal ten pan Matějček tátovi, že, že se tady fakt prej... to jsem i slyšel jednou, že tedy říkal, že z toho výtvarného oboru co jedou na vysokou... z osmi lidí šest a tam ze čtyřiceti odejdu prej dva, takže...“

M „Uhum...“

T „Takže to jsem sám tady slyšel, asi minulej týden jak tohle říkal.“

M „Aha. Hej to tuším hovoril aj mne raz. To je také... dobrá informácia. A ty teda si hovoril, že si na gymnáziu teraz?“

T „Ne. Já jsem na základce. Ono tá škola má základku, nižší gympl a vyšší gympl.“

M „Aha, jaj. A jak sa to volá tá vaša škola?“

T „Malostranské gymnázium.“

M „Malostranské gymnázium?“

T „To je na Praze jedna. Jmenuje se to tam...“

M „No však to je centrum, Malostranské gymnázium... to potom tú školu nebudeš mať ďaleko, tú Hellichovu.“

T „Nebudu no.“

M „Super. A idú tam aj nejakí iní tvoji spolužiaci na tú školu?“

T „Na tuhle vysokou?“

M „Akože či aspoň chcú?“

T „No mně... já mám dalších pět spolužáků, kteří chtěj taky na ňákou grafickou, ale nevim, kam chtěj jít, ale jeden vím kam chce jít. Ten chce jít na Žiž... na Žižkov, tam na tu školu grafickou, zapomněl jsem jak se jmenuje, a tam na Žižkově je taky ňáká, protože to tam má, on to má zase blíž tam, takže bude chodit tam. A ty ostatní nevim kam chtějí jít na školu.“

M „Takže je možné, že tam pôjdeš sám akože zo svojho...“

T „No ale tak mně to ani nevadí.“

M „Hej? A prečo?“

T „Tak nevim, já si vždycky pak zvyknu na ten novej kolektiv, takže...“

M „Takže si s tým nemal problém nikdy?“

T „To ne. Vždycky když vidím někoho poprvý, tak se hned s ním skamarádím, s tímto nemám ňák problém.“

M „A teraz ste jak na tom akože kolektiv v škole? Ste tam, ste tam dobrá partia alebo...? Lebo vlastne už ste spolu osem rokov, teda aspoň väčšinou...“

T „No tak skoro všichni jsme tam“ (nezrozumiteľné slovo) „pretože i ti ostatní z tý...“

M „Čo ste tam skoro, skoro všetci ste tam čo?“

T „Že skoro všetky tam znám.“

M „Uhum, jaj.“

T „Už od tý školky takže...“

M „Fakt?“

T „Uhum, pretože to já jsem totiž dyslektik a já bych neudělal zkoušky na gympl, a právě i ti co zkou... co zkoušeli dělat náký ty zkoušky, tak oni je taky neudělali, takže zůstali se mnou.“

M „Aha.“

T „Takže teď je takhle znám... tak...“

M „Uhum. Aáá... sú to teda, máš tam teda veľa kamarátov v tej...?“

T „Jo, mám tam hodně kamarádů, tak skoro se všema se kamarádím.“

M „Tak fungujete jak taký, taký celok?“

T „Jo, to jo. A to i když se, to jo, když máme udělat něco jako třída, tak to uděláme jako to...“

M „A máte aj nejaké spoločné aktivity takto?“

T „Uff, třeba naše škola pořádá, teď nevím jestli to, myslím že to pořádá každé rok, myslím na prosinec jakoby že si vytáhneme náký téma, třeba třicetiletou válku jsme měli tenhle rok a to ta třída musí by jakoby zahrát před téma učitelama a před druhejma třídama, takže to když ma, když děláme tohle, tak to fungujeme jako celek, to jako jsme dobrý docela.“

M „A to nacvičujete divadlo?“

T „No na něco jakože nacvičujem divadlo. Jsme právě vyhráli první místo.“

M „Áno? A kde? To bola nejaká...čo to bolo za súťaž?“

T „Eh.. no to je ten happening právě, že se to tak jmenuje, jakoby happening. To pořádá ta škola, že když vyhraješ první místo, tak dostaneš náký peníze, že pak s tou třídou ten třídní může někam jít právě.“

M „A ste niekam išli teda za tie peniaze?“

T „Jo, jo. To myslím, že půjdeme ve středu za to do kina právě.“

M „Ešte len pôjdete? Jaj. Do kina? Ja som čakal najaké zahraničie alebo niečo, vieš... výlet do Paríža...“

T „To nee. To zas nedávajú tolik, to ne.“

M „No však ale lepšie ako nič, že asi, aj to kino?“

T „No to jo... no.“

M „A okrem toho takéto akože... vy sa stretávate aj mimo školu s tými ľuďmi?“

T „Jo jo, stretávame, chodíme někdy spolu ven jako mimo školu, to jo.“

M „A tí, a tí tvoji kamaráti, to sú...čo máš tú partiu čo ukazuješ im tie obrazy, to sú spolužiaci zároveň?“

T „Jo jo, to jsou spolužáci. Právě skoro všichni jsou tam spolužáci.“

M „Aha. A máš nejakých kamarátov aj mimo triedu?“

T „Jo mám hodně. Od rodičů maj... rodiče maj kamarády a ti maj taky děti, takže tam mám taky hodně kamarádů.“

M „Uhum, hm... a čo si predstavuješ pod pojmom... čo si predstavuješ pod pojmom kamarát?“

T „Ježiš... no jako někdo komu můžeš jakoby říct, teda když ho znáš dlouho, můžeš mu říct jakoby, co chceš, nebo něco jakoby věrného, nebo... nevím, nák takhle si to představuju, jakože, nebo že furt... že za tebou stojí třeba když se něco stane, že třeba že tě v tom nenechá a tak. Takže nák si takhle představuju kamaráta.“

M „Takže takú podporu ako keby.“

T „No a že... no.“

M „Uhum. A čo ešte?“

T „Ježiš...“ (Smiech) „No třeba že s tebou si třeba, že třeba když ty seš někde sám, tak on tam za tebou přijde a skamará... a povídá si s tebou a tak. Že to nák... já to beru takhle nák.“

M „A máš takýchto ľudí veľa teda?“

T „No, hmm... jo, mám.“

M „Áno? Aj máš nejak akože, že cítiš, že čo ja viem, že s tým si lepší kamarát alebo že máš viacej, čo ja viem, blízkych alebo...?“

T „Jo to mám, že že tam mám dva kamarády kterýma, s nima se kamarádím víc právě že...“

M „Uhum...“

T „Než s těma ostatníma.“

M „A jak ste... jak to je, že sa s nimi kamarátiš viacej?“

T „No v... pretože ten jeden, toho znám fakt hodně dlouho a on mně taky, takže nák si prostě spolu sedneme, vždycky si popovídáme takže...“

M „Uhum. Takže vy sa poznáte už od škólky a tak...?“

T „No takže my si tam furt povídáme o nákých věcech než ti ostatní, protože ti ostatní nikdy hm... eh, to... eh, jakoby fr...jakoby frajeři a právě to nám za to nestojí, takže...“

M „Jaj, uhum, to vám za to nestojí...“ (Smiech) „a čo to je tá, akože tá fra- frajerina?“

T „No že, že choděj za holkama a tak... a takový...“

M „Uhum.“

T „Vždycky, vždycky tam seděj, povídají si s těma holkama, dělaj že jsou to... velkí takže to... vtipný to někdy pozorovat.“ (smiech)

M „Takže teba nič také akože nezaujímá.“

T „No ne, ne.“

M „Takže máte, máte ako keby iné záujmy s tými, s tými...“

T „No, no.“

M „A to sú, si hovoril, dvaja kamaráti alebo s tým jedným, čo si ho spominal?“

T „Jo jo...“

M „A čo vás tak ako ešte spája?“

T „No... no že si právě říkáme náký ty věci, který by jsme si nikdy, právě nikomu jinému neřekli.“

M „Uhum.“

T „A právě nikomu to neřekneme, protože si věříme navzájem.“

M „Hej, máš takú...hm... A aj máte nejaké konflikty niekedy?“

T „No... to nemáme ale měli jsme než tam z naší třídy odešel jeden takovej kluk a... tak teď máme jednoho takovýho frajeříčka a právě ten si na něj hodně dovoloval a měl s ním hodně velké problémy takže...“

M „On si...ten jeden chalan si dovoloval na tvojho kamaráta?“

T „Ne ne na máho. Jakoby dovoloval si, si na našeho kamaráda, to byl jakoby všech kamarád a on, on právě si na něj hodně jako dovoloval, nadával na něj a všechno a on kvůli tomu právě odešel.“

M „Počkej, takže, takže vy ste mali v triede hmm nejakého, nejakého chalana ktorý nadával na iného, tvojho kamaráta, na vášho kamaráta teda, a on kvôli tomu odišiel.“

T „No on kvôli tomu odešel, protože on s nim... no byl hodně špatným styku, i tá máma toho jak na něj nadával, tak ta taky byla takhle proti němu, takže...“

M „Prečo?“

T „Nevim to... to mi říkali rodiče, že prej je taková taky že to, že byla, takhle nadávala na tu jejich mámu.“

M „Áno? A vy ste sa k-k tomu chalanovi, ktorý, ktorý bol taký agresívny... alebo bol nejaký agresívny?“

T „No on byl trochu víc, že ho někdy i mlátil právě...“

M „Áno???“

T „No.“

M „A vy ste sa k tomu ako stavali?“

T „No my jsme se tak právě zastávali toho kluka právě že, že by to neměl dělat a že by toho měl nechat, ale došlo to až tak, to vůbec nevím, jak k tomu došlo, že odešel z naší školy.“

M „A kam išiel? A vy ste stále v kontakte s tým, čo odišiel?“

T „To vůbec nevím kam odešel, teď on se skoro vůbec s nikým právě nebaví, ale podle mně se mu daří takže... vůbec nevím kam odešel.“

M „A podľa čoho usudzuješ, že sa mu daří?“

T „Protože prej když jsem byl jednou nemocnej, tejden, tak on tam přišel právě za nima, teda pozdravit do naší třídy a říkal, že se mu daří na tý škole a tak no...“

M „Počkej, ty si bol nemocný...“

T „Já jsem byl zrovna ten tejden nemocný když on tam přišel.“ (Smiech)

M „Jaj. To je nešťastie teda.“

T „On tam přišel za nima a že se mu daří říkal.“

M „To je pekné od neho, že, celkom?“

T „Jo to je pěkný že takhle navštívil...“

M „A ten chalan, ten- ten agresívny, ten tam stále je s vami?“

T „Ten tam stále je, ale ten už se jakoby v tom lepší ten, ten už, ten už toho nechává být.“

M „A to sú také konflikty mimo- mimo vašu kamarátsku skupinu, a v rámci skupiny máte nejaké nezhody?“

T „To nemáme, to ne.“

M „Fakt?“

T „Ne.“

M „Máte takú idylku, že sa vôbec nehádáte, nič?“ (Smiech)

T „No to máme.“ (Smiech)

M „Sú tam aj nejaké dievčatá akože v tom- v tom kruhu kamarátov?“

T „Jo jo, jsou.“

M „Hej? A čo vás vlastne...lebo si hovoril, že teda sú tí chalani čo chodia za babami a tvária sa, že sú frajeri a vy ste ako v tom vzťahu k dievčatám?“

T „No jako v čem je rozdíl?“

M „No ako v čom je rozdiel medzi vami a medzi tými frajerami, vieš, že...“

T „Ježiš... no oni maj třeba takový ty značkový věci, že maj iPhony a tak tohle... a my právě to nemáme, takže... Ani to hák nechceme, no.“ (Smiech)

M „A čo je vaša silná stránka teda?“

T „Jéžiš. Noo... cha cha cha...“ (Smiech)

M „Kámo to budeš mať ťažké dnes... ja zavriem tie dvere, ma to serie...“ (rachot dverí) „No?“

T „No to právě... možná jsme trochu chytřejší...“ (Smiech)

M „Chytřejší? Hej?“

T „No. Z tý my skupiny právě jsou kamarádi, který maj skoro samý jedničky na vysvědčení.“

M „Aha. Hej. Akože vám to ide tak od ruky, alebo jak sa... že veľa času trávite, že učením sa?“

T „To učením se netrávim, to ne, to ne...to nevím jestli by jsme zvládali se navzájem učit.“

M „Uhum, ale tak ako proste vám to ide, že máte dobrý prospech a tak... A tí ďalší chalani, to sú akože takí ako flákači alebo?“

T „No to oni nejsou flákači, ale nemaj tak dobrý známky třeba. Tak mají nějaký ty trojky a tak.“

M „Aha. A tá chytrost, to je akože, to je v tých známkach, hej?“

T „No ono to není úplně ta chytrost, ale spíš ta snaživost, protože tam je jeden kluk, který je tedy docela chytrý, ale on se nesnaží, nesnaží, a teď právě dostal asi dvě čtyřky takže úplně... zbytečně protože on... on není blběj, ale on se prostě na to kašle právě.“

M „A nemáš niekedy chuť mu tak dohovoriť akože?“

T „No my mu to furt říkáme, že není to...“

M „Fakt?“

T „... ale nevím no...“

M „Uhum. To je škoda taký potenciál mrhat'... No a vy ste tam teda všetci rovesníci, eh... vrstevníci akože?“

T „Jo jo. Jsme tam všichni vrstevníci.“

M „A máš niekoho, nejaku...nejakú blízku osobu ktorá by bola, čo ja viem, staršia od teba alebo mladšia od teba?“

T „Mám sestru starší.“
M „Staršiu sestru? Hej? O koľko?“
T „Eh... bude ji sedmnáct.“
M „Sedemnást?“
T „A pak mám právě bratrance a sestřenici a ti jsou, ti jsou mladší oba dva.“
M „Uhum. A máte dobr-dobré vzťahy?“
T „Jo máme.“
M „Aj s tou sestrou?“
T „Jo jo. S tou sestrou to máme dobrý vzťahy.“
M „Hej? A čo ja viem, že sa chodíte... stretávate sa často, alebo že sa chodíte rozprávať, alebo jak? Máte nejaký...“
T „No někdy spolu chodíme na nějaký výstavu takže...“
M „Výstavy?“
T „No...“
M „Ona je tiež eh... má nejaký záujem o umenie?“
T „No to úplně ne, to nebyly jakoby výstavy jakoby umění, ale že to... nebo bych, spíš o bylo jakoby umění... to bylo v UMPRUMu právě nějaká výstava.“
M „V čom?“
T „V UMPRUMu, v tý škole. UMPRUM jestli víš, to je... kde to je...“
M „To neviem vôbec práve.“
T „UMPRUM... jééé... no je to jakoby...“
M „To si napíšem hej, lebo mne to celkom... mňa takéto veci zaujímajú, vieš, tak...“
T „UMPRUM, pretože to je taky nějaká jakoby umělecká škola. Právě teď tam dělaj všechno, že tam navrhovali stanice autobusů a tak právě, tak jsem tam... byli oblečení právě.“
M „Áno? Vau. To sú veľké veci. Nevieš kde mám...aha jasne. Hovoríš UMPRUM?“
T „UMPRUM no. Teda doufám že se to tak jmenuje. Jsme tam právě byly minulej rok takže... doufám, že se to takhle jmenuje.“
M „A čo tam vystav- čo tam vtedy vystavovali?“
T „No právě to, jak jsem říkal nějak ty...“
M „Jaj tie zastávky a tak.“
T „Zastávky, nějaký třeba jak by vypadali kdyby oni byly nějaký návrháři. Pak třeba oblečení, nějaký šaty a tak.“
M „Čiže jako keby ten... jak sa to volá, nejaký dizajn...“
T „No dizajn no. To my i chodíme na ten, když je ta, když je ten Design blog jestli víš.“
M „Jaj no.“
T „To je taková velká, to je takové vel... jakoby po Praze že to bývá v takovej jakoby opuštěnejch bará-cích a jsou tam různí nějaký ty... eh...dizajnéři a vy... předváděj tam ty svoje věci a právě ty si je tam můžeš koupit jakoby a právě to dělaj každej rok a jmenuje se to Design - Design blog právě a na to taky chodíme.“
M „Jasne. A čo ťa na tom dizajne, dizajne tak zaujíma?“
T „No to není... no pro... docela protože tam mají vždycky docela třeba vtipný věci nebo jako jsou tam i hezký třeba, že tam jsou, že to je třeba (nezrozumitelné slovo)... že tam jsou třeba jelení ty... hm... jakoby odz... ne odznáčky... tššš, jak se to jmenuje?“
M „Také tie placky také, alebo?“
T „Jo takový ty placky no, jakoby že je to udělaný z...“
M „To sa pripína... to čo sa pripína?“
T „Jo to se jakoby připíná a vypadá to jakoby, má to tvar jelena a jsou to různý...“
M „Nie je to tá brašňa?“
T „Joo brašňa.“
M „Jasne. Takže v tvare, akože v tvare jeleňa hej?“
T „Jo jo. Mně tam pak, mně tam právě, mně na tom třeba minulej rok fascinovaly třeba takový jakoby rádia nebo budíky jakoby bych vůbec neřekl, že můžou mít takovej tvar.“
M „Uhum.“
T „Měli takový barvy různý. Mně tam vždycky fascinuje co oni tam předváděj.“
M „Aha. Sranda... A.. takže sa na tom aj zasmieješ občas hej, že...?“
T „No jo právě oni tam jezděj i cizinci právě.“
M „Uhum. Aj si si niečo kúpil tam už?“
T „Ne ne. Mají to tam, maj strašně drahý...“
M „To som čakal...“ (Smiech)
T „To právě jsme jo... tam to kupovat to ne. Když tak přes ty stránky co oni maj, ale to by takhle... to vždycky koukám na ti lidi jak oni si to tam kupujou...“
M „Kokos, vůbec to umenie je to tak, to sú také páľky tie ceny...“
T „Oni jak to tam ještě vystavujou, tak právě oni tomu dávají víc peněz v první řadě. Pak jsem se koukal na ty stránky a tam to bylo levnější trochu, tak...“ (Smiech)
M „Hej. Ale ono asi je aj celkom obmedzený počet kusov, že...“
T „Hm to jo no.“
M „...ked' je to také jedinečné. Ty si vieš predstaviť, že budeš toto robiť niekedy? Predávať svoje veci takéto?“
T (Smiech) „No, nooo... no kdybych... možná bych si to dokázal představit, ale spíš si myslím, že bych to asi nedokázal takhle nějak jakoby předvádět nějaký své dílo, například před lidma.“
M „Tak to nemusíš predvázdať ty. To môže niekto iný nie, za teba?“
T „No, to může no, ale jako asi- asi bych to jakoby ... dal, kdyby to někde předváděli, to jo, ale ze začátku by to byl takovej stres, že...“

M „A... to musí byť, nie? To bez toho neide.“

T „No.“ (Smiech)

M „A to by si chcel robiť takto, akože na verejnosti predávať predmety?“

T „No... to bych úplne nechťel robiť, pretože tohle mi vôbec nejde jakože že kdybych měl něco jakoby vytvořit, tak to... to teď nevím jako jestli bych to takhle dával.“

M „A čo by si chcel teda robiť s... čomu by si sa chcel venovať?“

T „No asi jakoby malovat právě, to by mne asi bavilo jako malování různých věcí právě. Přírody a tak.“

M „Takže nie to užitkové umenie, ale také to, neviem jak sa to povie... to prostě umenie... jak sa to rozdeľuje? Je to umenie...“

T „Ježiš. No užitkové a... neviem jestli to... tohle přesně taky nevím.“ (Smiech)

M „No ale asi vieme o čom sa... o čom je reč. Také to, pre potešenie, nie pre tú užitočnosť. Aha, takže maliar by si bol. Na vofnej nohe alebo? Že by si aj učil v zuške, alebo?“

T „Hmmm to vôbec nevím teďka. Vůbec nevím. To bych uviděl jak by mi to vyhovovalo.“

M „Jasne. To máš ešte ďaleko celkom, že?“

T „No.“

M „A čo ťa v tom umení tak najviac zaujíma?“

T „No mně zaujímá nejvíc to kombinování barev, jak jakoby do sebe dokáže... že do sebe zamíchají tolik barev a pak vytvořej úplně z toho něco jiného než to... to mně dostává vřdycky. Ty barvy, no.“

M „Hej? Akože, hm... a tak akože... neviem jak by som... neviem vlastne čo sa chcem opýtať. A vieš to aj nejak akože opísať, čo ja viem pri nejakom maliarovi ktorého máš rád, že by som si to vedel predstaviť, že...? Alebo tak všeobecne farby jak sa...“

T „Všeobecně, to já nemám nějaký oblíbenýho malíře právě.“

M „A ty keď miešaš farby, tak ich miešaš na plátne alebo si ich miešaš na palette najprv?“

T „No já bych chtěl umnět obojí, by to bylo dobrý, bych zkoušel obě dvě barvy takže...“

M „Hej. A darí sa ti to?“

T „No já jsem ještě teda nekreslil na plátně, tady jenom na... jenom co znám na paletě ale nevím jak... na paletě mně to docela baví, takže nevím jak bych to na tom plátně...“

M „Hm. To musí byť veľmi ťažké na-na-namiešať si farbu akú chceš.“

T „To jo no. To já vřdycky právě obdivuju jak oni to tam namíchají do toho...“

M „A si hovoril teda, nemáš nejakého obľúbeného maliara alebo maliarku? Takú osobnosť?“

T „Zrovna teď nemám jako oblišeného malíře.“

M „Hm, a tvoj otec je maliar, on sa...“

T „Ne, ne ne, on to... není malíř, on pracuje někde u nějakých star... stará se o nějaký železnice takže to ne, ale že, jako to... třeba na chatě máme vystavený pár jeho kusů, ale ty jsou docela pěkný.“

M „Áno? A čo to je zač?“

T „Ehm... polygrafie.“

M „Polygrafie? To čo je?“

T „To taky moc nevím co to je...“ (Smiech) „Ale jakoby tam na tý polygrafii se soustředují na něco co... něco jakoby zachování nějakých obrazů jakože to něk... kopíruješ ty obrazy.“

M „Jaj, akože...“

T „Já nevím jestli to je přesně ono.“

M „Ako keby kopíruješ originály?“

T „Asi jo, ale tak on tam má i nějaký obraz který kreslil když už nebyl na tý škole, takže... nebo na tý škole když třeba měli zrovna nějaký jiný předmět takže... a kreslí jako docela pěkně, když kreslí se mnou, to má lepší než já.“ (Smiech)

M „Hej, má roky praxe, čo?“

T „No.“

M „A to on ťa tak inšpiroval k umeniu alebo jak si sa...?“

T „No to on právě mně jakoby inspiroval k tomu že... že bych šel na tu školu.“

M „Aha. A vy trávite s otcem veľa času?“

T „Noo když kreslíme tak... o víkendu právě třeba, to trávíme než... právě nám trvá než vybereme nějaký předmět takže... pak to nakreslit, to...“

M „A ako prebieha ten výber predmetu?“

T „No to třeba vřdycky... eh, to něk čekáme, že třeba naposledy jsme kreslili strom, což trvalo hodně dlouho protože táta vybíral nějaký strom, kterej jakoby, kterej by byl jakoby, jakoby eh... těžší abych to skusil udělat jakoby, abych zvládl jakoby těžší techniku na to... ale když jsem mu to ukazoval, tak říkal, že docela dobrý.“

M „Áno? Aj ti povedal, čo máš zlepšiť?“

T „Jo jo, to já mu vřdycky ukazuju a on mi vřdycky řekne třeba: Zlepší tohle a tohle.“

M „Uhum, tak konkrétne že vieš ako...“

T „No.“

M „To máš ako keby dvoch učiteľov, že aj toho pána Matějčka aj...“

T „No no. Ale táta právě to neumí tak úplně jakoby naučit takže chodím radši sem abych se to...“

M „Hej hej. No, to celkom chápem. A pán Matějček jee... videl si aj nejaké jeho obrazy?“

T „Neviděl jsem nějaký jeho... neviděl jsem vůbec právě... já ani nevím, jestli má tady vystavený ty...“

M „Ale učí dobre teda.“

T „Jo učí. On je fajn právě takže...“

M „Hej, a... a... že... hm... je pre teba niekto z týchto ľudí autorita alebo...?“

T „No...“

M „Alebo ako si predstavuješ autoritu?“

T „Autoritu...“ (Smiech) „No tak to, to já... noo... já nevím jestli to dokážu takhle říct... já nevím jak si představuju autoritu.“

M „Akože máš nejaké predstavy o tej, o tom ...“

T „To mám, ale nevím jestli bych to tady úplně dokázal...“

M „Skús, máme času dost.“

T „Tak autoritu... no si predstavuju tak že jakoby to... že.. nevím jestli to tak úplně přesně, ale jakoby že ti dá vzor, nebo...“

M „Vzor?“

T „No nějak jakoby... no vzor.“

M „Uhum.“

T „Ale nevím jako, jestli bych to teď nějak dokázal ještě víc popsat ale...“

M „Takže je to například niekto, niekto kto-kto... ktorému sa chceš priblížiť nejako tak, že byť ako on v nejakom smere?“

T „No.“

M „Dajme tomu, že v nejakej schopnosti, alebo...?“

T „V nájakým směru, jo.“

M „Hm, takže dajme tomu, hej, čisto ilustratívne, že ja by som mal napríklad Daliho, hej, maliara, a že to by bola pre mňa autorita ale že, no... to je asi zlý príklad, lebo on je mŕtvy a už tak... ale že tiež by som mal nejakého učiteľa a on by bol dobrý, vedel by som, že je dobrý a chcel by som byť jako on, tak on by bol pre mňa autorita ako keby?“

T „Nooo... noo nějak tak.“

M „Áno? A máš niekoho takého vo svojom živote?“

T „No... to nevím jestli mám někoho takového... zatím ještě nemám, to jako...“

M „Zatiaľ nie. A takú tu autoritu ako je, jak sa to, ten iný význam, že keď je niekto, keď je niekto... taký, že si vyžaduje rešpekt od druhých ľudí, vieš, taký... také to druhé ponímanie, vieš, ono ich je viacej. Každý ma proste svoje, ale toto je také, trochu aj také eh... také na ktoré som sa chcel vlastne opýtať, že či je niekto takýto že... že jako, že jako sa ty staviaš k takým ľuďom, ktorí si vyžadujú od teba rešpekt?“

T „No... hm... tak stavím... no stavím se k nim nějak fér já nevím, abych měl z nich to, respekt...“ (Zvoní můj telefon)

M „Prepáč, prepáč... ja sa ti omlouvám... už sa to nebude opakovať. Takže staviaš sa k nim tak, aby si nemal akože... problém s nimi?“

T „No...“ (smiech) „neměl s nima problém.“

M „Že aby si im vyhovel akože.“

T „No.“

M „A s... v škole sú nejakí takí ľudia?“

T „Eh... pár učiteľů, ale tak ty nějak moc neřeším.“

M „Akože nejaký pojem autorita v tvojom živote zatiaľ nemá nejakú...“

T „No třeba jedna ta... teď, zrovna teď jsem si spomněl na jednu právě pani učitelku, s který si fakt bereme respekt. Ty když už vejde do třídy tak všichni úplně zmlknem.“

M „Áno?“

T „No takže to jako...“

M „A ako si vyžaduje ten rešpekt? Ako nejakou... akým spôsobom? Vieš, niektorí sú, vieš, násilní, alebo...“ (smiech) „no nie zrovna násilní, vieš...“ (Smiech) „ale sú takí ako...“

T „No že prostě jakoby uf... že tu... já nevím jako, že prostě tu třídu umí nějak sklidnit, že prostě když už vejde do ty třídy, tak všichni už prostě zmlknou, že ona prostě se jakoby, třeba když někdo neposlouchá, tak ona jakoby je na něj drsná, takže jako... jde z ní... ale i když jako učí, tak to jako učí docela fajn.“

M „Aha. Takže ti to príde akože také prirodzená autorita, že si ju nemusí dobíjať nejakou...?“

T „No.“

M „Áno?“

T „No, přijde.“

M „A... (pre seba) čožže to znamená... a máš tu učiteľku rád?“

T „Jo jo, to... mám ji rád, to jo. To ona je fajn.“

M „Super, hm. No a... mám občas také záseky, vieš? Že neviem, neviem čo mám...“

T „Nevadí.“

M „A ty si veľa hovoril o otcovi, a čo tvoja mama?“

T „No takže, moje máme s tím úplně souhlasí, s tím, že bych na tu školu měl taky jít, takže... nemá s tím problém. Není proti.“

M „A vy ste ako rodina tak ako... súdržná?“

T „Jo, jo jsme.“

M „Hej a máš... máte nejaké že... máte nejaké spoločné aktivity tiež? Jak chodíš s tým otcem mal'ovat' a že či sú aj nejaké...“

T „No s otcem chodím malovat, s mámou to úplně nevím, s mámou mám hodně aktivit, ale nevím úplně kterou máme nejčastejc.“

M „Nevadí, tak skús nejaký popísať ten vzťah k mame. No pokiaľ- pokiaľ sa.. vieš... pokiaľ sa nehanbíš alebo niečo.“

T „Eh... vztah s mámou ne ne ne, vztah s mámou mám úplně, úplně fajn, takže... podle mně eh... si víc jakoby povídám víc s mámou než s tátou, protože táta má hodně toho právě, ten celej, ten má hodně toho všude teď. Ten se ještě musí starat o... o nějaký věci takže...“

M „Uhum, hej. Takže má veľa starostí a... má menej času možno...“

T „No právě.“

M „A teda, mame sa aj tak zdôveruješ s niečim?“

T „Jo jo, to jo. Někdy i tátovi, když zrovna tam třeba není máma a... ale spíš mámě právě.“

M „uhum. A ako ty vnímaš svoju oporu najväčšiu, že keď máš nejaký problém, za kým s tým ideš?“

T „Asi za mámou.“ (smiech)

M „Za mámou?“

T „Ta to asi snese líp než táta.“

M „A možno aj aj... a tak celkovo, vieš, že aj možno v rámci tých kamarátov...“

T „Jo i v rámci kamarádů...“

M „No nie, akože tak celkovo, akože či...“

T „Joo celkov... no asi nejdřív pak za mámou a pak to teda říct těm nějakým tím... tomu svému kamarádovi právě.“

M „Hej? A čo ti viacej pomáha teda? Ako, cítiš, že mama ti vie dať aj nejakú dobrú spätnú väzbu keď...“

T „No ona mi třeba řekne: Z toho si nic nedělej, to se třeba stává i mně, i mně že... tak takhle.“

M „Uhum. A kamaráti sú ako na tom?“

T „Kamarádi, ti říkaj: Hele to mně se taky třeba takhle, takže to jako...“

M „Aha, tak to je podobné jak s mamou, nie?“

T „No.“ (Smiech) „Ale radší to říkám nejdřív mámě než kamarádům takže...“

M „Hej? Takže cítiš sa vlastne eh... tie svoje vzťahy vnímaš ako, ako, ako pozitívne?“

T „Jo, to jo.“

M „Hej? A vieš si predstaviť, že ti hm... vydržia tie vzťahy ktoré máš, teraz tie kamarátske, aj v budúcnosti?“

T „Jo, to si myslím, že mi to vydrží, to jo.“

M „Hej? Si hovoril, že nemáš problém s prechodom na iné... do iného prostredia, že si nájdeš nových kamarátov...“

T „Ne nemám, tak aspoň budu mít víc kamarádů...“ (Smiech) „Mně to vadit nebude tak...“

M „A myslíš si, že oni... že im to vadit tiež nebude? Že cítiš takú vzájomnú spätosť?“

T „No tak když oni nebudou proti, tak... nebude jim to vadit. Tak oni budou mít taky nový kamarády, takže to já se s tím taky budu muset trochu smířit...“

M „Áno? A myslíš, že... vnímaš to ako, že to bude nejaká výzva pre teba troška alebo...?“

T „Neee, neberu to jako výzvu.“

M „A rozmýšľáš nad tým niekedy?“

T „Vůbec. Vůbec jsem ještě nikdy nad tím nepřemýšlel.“

M „Hej, to som sa len tak opýtal, že takto... a jak si hovoril, že že nevieš jak to budú mať oni, tak cítiš, že... hm... že máš v tej skupine kamarátov nejaké miesto dôležité? Alebo akékoľvek miesto?“

T „Město?“

M „Mmmm, místo.“

T „Jo místo...“ (Smiech) „ehmmm místo úplně s kamarádama...“

M „Ako vieš, v rámci tých vzťahov, že máš, máš svoju...“

T „Nemáme žádný... nemáme to... nemáme žádný nějaký místo kam by jsme chodili furt.“

M „No ja to myslím tak, že nie fyzicky miesto, ale vieš, že... ako by som to povedal... vieš, že ste ako skupinka a každý člen tam zastáva ako keby nejakú úlohu, že je dôležitý pre tú skupinku. Alebo má nejakú ako keby, ako keby funkciu, nie formálnu, ale...“

T „Ne, to tam nemáme.“

M „A cítiš, eh...tak, že, že vzájomne cítite nejakú podporu? Že sa tak podporujete ako kamaráti, že...“

T „Jo jo to mám. To se podporujeme jako kamarádi, ale nikdo tam z nás nemá nějakou funkci v tý skupiny.“

M „Uhum, ste takí úplne rovnocenní akoby.“

T „No.“

M „Uhum. Hm... a teraz sme sa bavili o tej sestre, ktorá je staršia od teba, o dva roky, tuším...“

T „O dva roky a půl.“

M „O dva a pol... a ona je tiež nejakým spôsobom opora pre teba? Že chodíš aj za ňou niekedy s nejakými...“

T „Noo se (nezachytil som meno) ... no... hm... moc ne, ne- nechodím, to ne.“

M „A prečo?“

T „Nevím, tak nějak mám tu mámu, tak...“

M „To ti úplně... vlastne mama úplně je ...“

T „No.“

M „...plnohodnotný tvoj...“

T „A tak třeba moje sestra ta je... není... to... já nevím právě, ona třeba nějaký ty věci nezná, takže moje máma právě to zná, líp než třeba sestra, takže... je to... proto mám radší mámu.“

M „Hej, to chápem. A... a vidíš, to som sa ešte chcel opýtať, jak ste, jak ste... jak si rozprával o tom, že, že sú teda tí chalani, ktorí sú tí frajeri a vy ste teda tí, ktorí... vy ste taká, taká skupinka, ktorá sa od nich odlišuje tým, že ste chytřejší a...“

T „No chytřejší... a možná i v něčem jiným...“ (Smiech)

M „No ale čím ešte takto?“

T „Já nevím, třeba tím, že sa tak nepředvádíme, že třeba jsme někdy v nějakých věcech jako lepší než třeba oni, že, no jim jde zase... jim jde třeba zase nějak sport, což nám třeba někdy nejde, tak jako...“

M „A robíte športy, alebo vôbec?“

T „Jo jo, to máme na těláku, máme sportů až po uši...“

M „A nie ste na to nejak zameraní, hej? Skôr tí, skôr tí druhí chalani...“

T „Ne ne, nejsme na sporty.“

M „Uhum. A máte nejaké hodnoty ktoré vás spájajú, že...?“

T „Nooo...“

M „To je tiež taká filozofická otázka trocha, ale ...“

T „Nooo... vůbec, vůbec nevím co mám na to jako... hodnoty co nás...“

M „Vedel by si to nejakozhrnúť, akože nejak vystihnúť tú podstatu vašeho, vašej odlišnosti od...“

T „Myslím, že bych to nedokázal nějak říct. Vůbec mně nic nenap... vůbec nevím.“

M „Taká troška blbá otázka, ale no... že aj také sú nie? No... čo mi to napadlo, počkaj... no jasné, jak si hovoril, že oni sa potrebujú predvádzať a vy akože nejak, ako keby nepotrebujete takéto veci robiť, a v súvislosti s tým mi napadlo, jak si hovoril, že, že sa bojíš,

alebo že máš problém s tou spätnou väzbou keď niekto tie tvoje obrazy nejako sa vyjadruje, tak hm... cítiš, akože potrebu voči nejakej osobe, aby ti dávala spätnú väzbu na teba? Možno aj na to čo robíš, alebo na to aký si...“

T „No... necejším, necejším... ne.“

M „Necítiš. Akože zaobideš sa bez tej spätnej väzby a ...“

T „No.“

M „A cítiš u niekoho, že by vyžadoval od teba spätnú väzbu?“

T „No to nevim ako jestli to ňák úplne jako cejtím, ale možná pár lidí tam jako je, který to...chtějí ode mně zpětnou vazbu.“

M „Uhum, a jak to, jak to prebieha táto spätná väzba?“

T „Jéžíš... cha...“ (Smiech) „No... no to kdybych úplně věděl. To právě jak jsem říkal, že právě nevim jako, jestli by oni... jestli by oni jako... jestli to ode mně jako potřebujou tu zpětnou vazbu, ale i kdybych to měl popsat, tak... ty jo...“

M „Lebo hovoril si, že akože nejakí takí ľudia sú, ktorí to asi, ktorí sú takí, že by možno chceli od teba spätnú väzbu na nich a...“

T „Jo jo, to jo, ale vůbec právě nevim, jak bych to jakoby popsal u nich.... Jéžíš... hmm... asi ne, asi to... asi nevim no...“

M „Nevieš. No však keby ti to možno niekedy napadlo tak by si mi to mohol... lebo vieš, ja sa ťa potom ešte, keby, keď to budem všetko spracovávať, tak eh... vieš, niečo mi možno napadne ďalšie, že by som ti mohol ešte napísať mail a že by si mi to napísal mailom.“

T „No jo. Jo klidně.“

M „Dobre, super. A vidíš, ma teraz napadlo. Jak si hovoril, z tých, z tých tvojich kamarátov čo máš, tak eh.. vlastne, umelecky si zameraný ty a... ešte niekto?“

T „Jo.“

M „A ešte niekto, akože ste tam viacerí tak umelecky zameraní, že sa venujete umeniu?“

T „Jo jo, tam jsou, tam jsou...“

M „Hej? A s nimi si... akože cítiš, že vás to spája to umenie?“

T „Noo... asi to necejším úplně... asi ne, necítím.“

M „A cítiš, napríklad asi tých ľudí čo sa venujú umeniu je v takom kolektíve málo, hej, asi...“

T „To jo.“

M „A nepripadáš si nejako odlišne od tých ľudí?“

T „No já, to- to – tole ňák to...neodlišuju právě.“

M „Proste niekto sa venuje umeniu, niekto sa venuje niečomu inému tak jakože každý má svoje...“

T „Každý umí něco jiného.“

M „...umí něco jiného. Uhum. Okej. Hm...To vyzerá že... kamaráde, vyzerá to, že sme to prešli. Proste nemám sa už čo ďalej opýtať. Tak to môžeme ukončiť.“ (Smiech)

V.J. 14 rokov, 28.6.2015 , 8. ročník ZŠ Praha 2

M „Tak různé, více ako... například Bjork mám rád, více? Alebo Radiohead alebo takéto veci. Alebo nejaké slovenské veci, české, vieš nejaké také... čo sa robí akože od srdca, vieš... nie ako takéto (mysliac hudbu hrajúcu v bare)... ale možno aj takéto sa robí od srdca, ale ja neviem... no nič v tom nevidím, vieš? A čo ty? Som počul, že máš na zvonení nejaké vypalovačky.“

V „No ňákej rock, metal a tak.“

M „Hej? A ty si gitarista?“

V „Jo, ja hrám na kytaru.“

M „A ako dlho?“

V „Hm, čtvrtým rokem teďka. Já jsem začínal na baskytaru, ale nějak potom jsem přešel na kytaru tak... teď hraju na kytaru.“

M „Prečo?“

V „Akože já jsem byl nemocnej s kloubama takže jsem jakoby ... no na kytare se to mačkalo líp než na baskytaru, ale taky protože prostě mně nějak...“

M „Je ti to bližšie.“

V „Asi jo. Nějak jsem začal prostě... dýl hrát na tu kytaru a na basu už jsem nějak přestal hrát a mne to začalo víc bavit prostě.“

M „Jasne. A to si chodil nejako na zušku normálne?“

V „Ne já... sám jsem se učil.“

M „Sám si sa učil?“

V „Jo.“

M „A nikdy si nechodil na zušku...“

V „Ne, tam chodím jenom na výtvarku.“

M „Hm, to stačí nie? A ako dlho hrávaš už?“

V „Hmmm prosim?“

M „Že jak dlho hrávaš celkovo?“

V „Eh, na kytaru myslíš nebo...?“

M „No tak celkovo.“

V „Tak nejako ty čtyři roky no.“

M „Dobrý deň.“ (prišla servírka a podala nám jedálny a nápojový lístok) „Ďakujeme.“

V „Já si dám asi jen něco k pití.“

M „No, to jo.“

V „Já si dám asi jenom tudle tu malinovku.“

M „Hm, to je dobré.“

V (servírke) „Já si vezmu tady tú malinovku.“

S „Malinovku.“
V „Jo.“
M „Ja vás poprosím tú angreštovú limonádu.“
S „To je všetchno?
M „Áno, ďakujeme.“ (servírka odchádza) „Je akási urazená, nie...? No tak hento bolo zavreté tak čo máme robiť?“
V „No jasne.“
M „Musíme piť.“ (smiech) „No a... štyri roky hovoríš, že hráš... a podľa čoho sa učíš?“
V „Nejdřív jsem... asi znáš tabulatory, že jo,... tak to jsem se učil na baskytaru a potom ňák prostě jsem... né moc že bych se koukal na takový ty videa jako jak se to hrá, ale spíš jako na ty, na ty přímo hudebníky, třeba na koncerty a potom jsem se to nějak pokoušel ze sluchu odposlouchávat si ty věci a tak. Tak nějak tak.“
M „Takže s'ahuješ věci zo sluchu normálne.“
V „No, no, ale tak třeba ty sóla, to už se potom dělá blbě jako, ale zase ty tabulatory už taky nejsou přesný, protože tam ty lidi to taky odposlouchavaj takže to se prostě...“
M „A potom to ako riešiš?“
V „Prosim?“
M „No potom to ako riešiš keď proste tabulátory sú na hovno a video je...“
V „Nevim. Ty sóla zas tak tolik nehraju, pretože to vždycky hraju ňáký vlastní takže máme kapelu a tam to hraju jako prostě...“
M „Áno. Proste vymýšľal si vlastné...“
V „Si vymeješlíš vlastní, protože stupnice ty znám, že jo, a dá se tam přidat... prostě to nějak...“
M „Jasne. Haluz. A stupnice si sa kde naučil? Normálne akože si proste...“
V „To jsem někde... prostě jak jsem hrál, tak jsem si to ňák odvodil a myslím, že jsem to i někde čet, jako ale to už si přesně nepamatuju. Víím, že jeden kamarát hrával a říkal, že vždycky když to hraje takhle, tak to zní dobře a teď jsem na to kouknul a ňák jsem vědel jak to hraje. Tak jsem si to potom našel.“
M „A ide to ti akože ľahko?“
V „Jo, celkem jo. Jako furt je co se učít, že jo, ale...“
M „No tak jseñ ty brďo. Ale nie, tak máš niekedy taký pocit, že proste, že si sa dostal sem, vieš, že vieš toto ako tak dobre a nevieš čo ďalej proste? Akože nevieš proste, čo máš s tým ďalej robiť.“
V „Jo to občas mávam takový, že jsem se seknul trošku na místě, jakože no...“
M „To je na hovno, nie?“
V „No trošku jo, no.“
M „A čo potom robíš?“
V „Nevim. Prostě buď se na to vykašlu, a asi to chvilku nechám tu kytaru, anebo prostě si to potom zkusím ňák na internetunajít různé věci a tak. Jsou to různé techniky hraní a tak.“
M „Uhum. A tak kapela čo máš, tak to je čo zač?“
V „Hrajem blues rock, hard rock a něco takovýho. Vlastní věci hrajem. A hraju i v školní kapele, tam hrajem převzatý věci jako a tam v tý druhý, tam vlastně i zpívám. V tý naší. A taky tam hraju na kytaru.“
M „Vau. A zvládaš to v pohode?“
V „Jo.“
M „A to hráš rytmickú gitaru alebo sólovú gitaru?“
V „No obojí. My se tak jako střídáme, že vždycky tam jako třeba v písničke máme dvě sóla a každý z toho zahraje něco.“
M „A nie je tam nejaká rivalita, že proste...?“
V „Zatím ne.“ (Smiech)
M „Zatiaľ nie... a ako dlho fungujete?“
V „Teďkom někdy od ledna. Teďka jsme měli koncert jakoby že s tou školní kapelou, tak jsme si zařídili, že si jakoby můžem zahrát koncert, tak jsme měli... jak víš kde je Nová chmelnice?“
M „Nová chmelnice? Nie. To je kde?“
V „To je jakoby, myslím, že když jedeš jedenáctkou skoro až na konečnou, na Spojovací, vlastně tam jakoby za Žižkovem...“
M „Jaj, Žižkov, Chmelnicéee, jasné...“
V „Jo, tak tam.“
M „A bolo tam veľa ľudí?“
V „No vlastně nebylo tam málo úplně. My jsme tam pozvali jako hlavně lidi ze školy takže tam bylo prostě to... ňáký rodiče tam byli a jakože ... nebylo tam málo lidí.“
M „Tak to je super, nie? Mal si trému? To bol tvoj prvý koncert?“
V „Jo. No my ještě se školní hrajem ... jakoby máme... v Lucerně máme vánoční koncert...“
M „Čo? V Lucerne?“ (Smiech)
V „Víš jako ta ředitelka tam má nějaký známý takže tam jako ...“
M „Super...“
V „...což je dobrý. A potom máme ještě akademii, ale tam sem hrál teďkom až po tom koncertu. To máme v Hybernii.“
M „V Hybernii...“
V „Jestli víš, to je takový divadlo, to prostě každá třída si něco nacvičí, ňákou písničku a prostě to zpívá a hraje ňáký představení a tam jako vždycky hraje i jakoby školní kapela, takže... ale jinak jako koncert to byl můj první takhle.“
M „Takže ako keby na vlastnú päť ideš. S vlastnou kapelou, vlastní projekt. A mal si trému?“
V „No, celý den tak nějak jsem na to myslel, ale potom před tím koncertem jsem se už těšil až budu hrát a tak jsem si to užil. To bylo fajn.“
M „Kokos.“
V „Ty něco hraješ nebo...?“

M „Ja práve hrám na bicie tiež. Teda tiež... no proste hrám na bicie. Máme kapelu, vieš, a proste tie koncerty... je to sranda, že také zvláštne pocity máš keď hráš a... neviem ako vnímaš ten čas keď hráš, že máš koncert a ten čas nejako...“

V „Ono to jako uteče hrozne rychle.“

M „Že!? A vy máte aj vlastnú skúšobňu tuto niekde v Prahe?“

V „My vždycky buď zkusíme u bubeníka, ten má doma bici a tam má i náky komba jako to, a... to má jedno... a on protože ještě měl jakoby druhou kapelu a tam ten kytarista mu vozil různě to kombo a tam ho nechával třeba, tak potom on od nich jako odešel a teďka je to tam už troška horší, že jsme třeba zkusili u něj akusticky, což je fajn. A jinak zkusíme na Hájích jakoby jak jsou Háje metro tak trošku dál se tam potom jede autobusem a tam za dvě stovky máš na hodinu a prostě zkušebny a jako fajn, prostě máš tam maršaly komba dobrý, bici, prostě celou, maximálně, jako že tam nejsou, jako že tam nejsou žádný hrozný ...“

M „Uhum... dvesto korun za hodinu... a ty... poznáš ten... no *bandzone* poznáš. A tam ten *Converse* skúšobne, či jak sa to volá, taká tá služba kapelám...“

V „Jo jako to vím, že jsou *Converse* zkušebny, ale to jsem nák moc nezkoušel protože tam je to vždycky hrozne rychle zabraný, tak nák se...“

M „Ale tak například neviem, keď to pozerám, tak je proste, čo ja viem, týždeň a ten ďalší týždeň nejak ku koncu alebo možno o dva týždne sú tam, proste dá sa to vychytať. Takže keď vieš, že dva týždne dopredu...“

V „Ale to je práve takový hrozný na domluvu, že jakože než se něco domluví, tak zase toto, takže je to takový...“

M „No to je zas pravda no... haluz. Aj džemujete v kapele?“

V „Eh... prosím?“

M „Aj džemujete v kapele?“

V „Jo, no jo... dost.“

M „A jak vznikajú pesničky potom?“

V „Většina písniček je, že někdo napsal prostě doma a potom to... ale třeba jako sólo my vlastně, vlastně kromě jednoho, v kterým přibližně vím, co tam hraju, ale jinak si to vymejším... na tom pódi. Třeba jak jsme měli ten koncert, tak kromě jednoho sóla jsem vlastně všechno improvizoval nák.“ (Smiech)

M „To je super. A aj si to nejak nahrávaš potom akože, aby si si...“

V „Jo, máme nahranej koncert, protože tam byl učitel a, teda vlastně dva, a ten jeden to nahrával na kameru, takže to máme na youtube. A vlastně teďkom jsem si založili nák *bandzone* jako tak nák, že tam vlastně skoro ještě nic nemáme. Máme tam teda jenom jednu písničku jakoby z toho... jeden stáhle zvuk z toho videa, tam máme takhle.“

M „A je to dobrá kvalita?“

V „Není to špatný. Náhodu jako jsem byl překvapený, že to zní celkem dobře.“

M „A dobre ste to zahráli?“

V „Myslím, že jo. Tak se to povedlo ten koncert.“

M „A tá kapela, to si sa ako k tomu dostal, k tej kapele?“

V „Nejdřív jsem byl v tý školní, a potom nák tak jeden kamarát mi říkal, jestli nechci založit kapelu a on zpíval, a potom neměl vůbec čas, takže... takže nák to tak... on odešel a zůstal jsem tam ja prostě. A já chodím do osmičky a vlastně jinak zbytek z kapely jsou devátáci samí.“

M „A z tej iste školy akože?“

V „Jo jo, ze stejný. Jsme len čtyři.“

M „A cítíš sa tam dobre, akože, že si o rok mladší a...?“

V „No tak někdy mám takový pocit, jako, jakože jsem mladší, jako že jsem tam jedinej vlastně takovej, že třeba mám někdy jinej názor než ostatní.“

M „A ako iný, v akom smere?“

V „Jako třeba že jo, že jak dělat něco a tak, a oni jsou tací, že se znají dýl a já je znám teprve tak... to je jako jiný.“

M „Jo jasně.“ (Prichádza čašníčka a pokladá poháre na stôl) „Ďakujeme. A oni akceptujú tvoje názory, akože, chalani?“

V „Jo. Tak já celkem taky píšu ty písničky dost jako, tak...“

M „Aha, takže máš hlavné slovo ako keby. Však lebo vlastne si líder, akože hráš sólovú gitaru...“

V „Akože úplně hlavní slovo tak... no snažím se, aky to měli taky jako náky... že jo...“ (Smiech) „Jakože nechci jako bejt nák namyšlenej, jakože a takže... takže nemám jako úplně hlavní slovo.“

M „Uhum. Tak ale chápeš, spievaš, si proste v predu, musíš to proste ťahať. To je ťažké, ťažká pozícia. Nesie to veľa zodpovednosti. Tak ale je to obdivuhodné ty brďo. A ste sa... mali ste problém sa zohrať nejako?“

V „A... promiň?“

M „Akože muzikanti ste sa zohrávali dlho?“

V „Á takhle, no jo, celkem rychle jsem se sehraji bych řekl. Že s tím, s tím bubeníkem celkem jsem sehraje, takže to, a u tý kapely jako, jak jsme dost džemovali, tak jsme se rychle...“

M „Hej, to robí tie vzťahy dobré tie džemy sú také... A chodíš niekedy aj na nejaké také, že jak bývajú po Prahe, že proste na nejakých rôznych podnikoch bývajú také džemovacie stretnutia.“

V „Nee, to nechodim. Já vůbec nevim, že něco takovýho jako, myslíš jako že...“

M „Normálně bývá proste ako... Palác Akropolis poznáš?“

V „Jo, jo znám.“

M „No tak tam väčšinou bývajú také, proste koncerty, a potom je tam malá scéna, taký klub, a tam bývajú raz za čas proste džemy vieš, že dojdú muzikanti... rôzni, ale väčšinou dost dobrí a prostě džemujú. A potom viem, že takéto veci sú, čo ja viem, například aj v Cafě Liberál, alebo eee, jak sa to volá, tam na Národnej triede, tam jak je, jak je...“

V „Rock café.“

M „Nooo nie, nie...“

V „Ne, tak potom...Jo, jo, tá... Reduta.“

M „Reduta, no hej presne tam, tak tam tuším bývajú nejaké džemy a tak.“

V „To je ta džemka... tam chodila moje máma jakože ona poslouchá jazz.“
M „Áno? A ty nepočúvaš jazz?“
V „No líbí se mi to. Ale spíš jako, neznám toho tolik, ale líbí se mi, jakože třeba takový improvizací takový ty, potom z těch co hrajou v padesátých, čtyřicátých let a něco takového jako, a to je fajn.“
M „A čo Ťa teda na muzike tak baví keď ju počúvaš?“
V „No jako je to dost pocitový jako a jako že, mi přijde, jako že ta hudba mi rozumí a něco takového, že...“
M „Akože nejak vyjadruje tvoje pocity a tak?“
V „No, jo.“
M „A v akej muzike sa cítiš tak najlepšie?“
V „Tak jako podle nálady. Většinou ale v tom ten rock a metal, to je takový... no blues, to je takový fajn.“
M „A aké kapely napríklad?“
V „Tak jako furt takoví moji nejoblíbenější jsou... nevím, znáš Iron Maiden? Tak ty mám fakt rád a potom třeba Doors, to znáš... ty jsou teda zas něco úplně jinýho, že jo, takový mix heavy metalu, blues-rock, hard-rock, já nevím prostě, rock, ale jako... a potom jako další spousta kapel. Třeba i, vlastně od jazzu po black metal vlastně jakože...“
M „Jasne. To variuje, hej, rôzne. To je dobré, aspoň máš rôzne nálady a vieš proste, čo si máš pustit? A keď máš nejakú náladu akože, tak si muziku pustíš takú, čo ti sedí do tej nálady?“
V „Jestli prostě na něco mám chuť, tak si to pustím akože...“
M „Aj hrávaš nejaké... hrávaš nejaké tie... teda si hovoril, že s'ahuješ nejaké veci normálne, akože z tých nahrávok a tak, že si ich...“
V „Jestli mám nahraný něco?“
M „Akože či s'ahuješ tie veci akože... na gitaru, na gitaru.“
V „Myslíš jakoooo...“
M „Že či hrávaš tie kapely čo počúvaš.“
V „Jo takhle, jo jo jo. Občas jako jo. Ale na tu baskytaru jsem toho uměl víc než na tu kytaru, protože na tu kytaru je to totiž těžší jako že mně... ale jako třeba ty rify, to zvládám úplně v pohodě. A ty sóla to už potom jako těžší no, tak je to takový...“
M „, No Iron Maiden... tam tie sóla s'ahovať... to by sa mi fakt nechcelo.“ (Smiech)
V „To je šílený.“
M „Ešte tri gitary k tomu keď sú tam...“
V „Ale jako mají úžasný věci. Tědkom právě vydávají nový album, tak se těším.“
M „Hej? Majú vydat?“
V „Jo. Ted'kom, hmmm, čtvrtýho hmm září.“
M „Hej? A bude aj nejaké turné asi, čo?“
V „Hmm, doufám. No právě ten zpěvák měl rakovinu jazyka myslím.“
M „Fakt?“
V „Hm. Měl ted'kom to... ale ted' nevím, jestli se z toho vyléčil úplně, tak nevím... no byl jsem z toho takovej nervózní trochu, ale pak... jsme se jako dozvěděl, že už je úplně v pohodě, že se bude ted'konc jako uzdravovat a tak... A ted'kom bude nějaký turné, ňák 2016, takže jako 2015 ještě ne. Ale ted'kom právě vydávají album. Má to bajt jako dvojcédečko dokonce, takže to je... je tam i ňáká 18 minutová písnička jsem koukal...“
M „To chce asi celkom sústredenosť to počúvať také dlhé veci... Nevieš, poznáš Deža Ursiniho?“
V „Ehm, myslím, že ne.“
M „Hm, on bol taký slovenský muzikant a skladateľ, dohromady, a robil muziku na básne také, jedného slovenského básnika... robil také rozsiahle básne, vieš, a také všelijaké obrazné metafory a všelijaké také dosť abstraktné... no a on na to robil pesničky a robil to... vlastne potom to vyznelo ako dosť zložito, vieš, že kompozície sú všelijaké, sofistikované a tak...“
V „A básně taky tak...“
M „... a on mal tiež zrovna rakovinu jazyka a zomrel v deväťdesiatom piatom, no a akože mal takých nejakých ani nie 50 rokov alebo tak nejak... tak keby si mal záujem, tak ti to odporúčam, lebo on hrá aj na gitaru totiž to a potom je to také zaujímavá muzika.“
V „A jakže se jmenuje?“
M „Dežo Ursiny... Dežo.“
V „Napišeš mi to?“
M „No ja ti to môžem poslať na facebook...“
V „Jo jo.“
M „No... rakovina jazyka, no to je...to nie je žiadna sranda, hlavne by ma zaujímalo, jak to ten spevák ako...“
V „No to taky... ale on měl jako celkem...“
M „Začiatkové štádium ako keby?“
V „Jo, jo.“
M „Tak to je dobré.“
V „Ale celkově rakovina, to je hrozný.“
M „Ale oni už sú riadne starí, tí ...“
V „Hm?“
M „Oni už sú riadne starí chlapi.“
V „Jo, to jo. Tak ňák kolem šedesát nebo i přes. Jsem ted'kom v pátek, jak jsem ti říkal, že jsem byl na koncertě, tak jsem byl to na Judas Priest, jestli znáš...“
M „No no no, počul som o nich... a kde to bolo?“
V „No to bylo jako ted'kom v pátek.“
M „A kde?“
V „Kde, jo kde, sorry. V O2 aréně. Jsem byl v tý řadě úplně ve předu.“
M „Fakt!? Čo ti šibe...?“ (Smiech)

V „Jo jo. To jsem se skámošil s kámošem a ještě jeho, které jsem neznal dva kámoši a jsme tam čekali od tří odpoledne a stálo to za to, myslím, že...“

M „A tam ste aj počuli normálne zvuk z pódia alebo to bolo iba z tých reprákov? Vieš, lebo niekedy keď si blízko pódia, tak počuješ aj to...vieš“

V „Jasně, no bylo to takový, že čím blíže k zvukaři, tak tím lepší zvuk, takže to bylo takový, že chvilka ten zpěvák byl hůř slyšet, ale jinak to bylo v pohodě.“

M „Ty kokšo. Tak to musel byť riadny metal... Jak dlho hrali?“

V „Asi dvě hodiny... okolo dvou hodin asi, oni tam měli ještě nákou předkapelu jako...“

M „A dobrá?“

V „Šlo to... jako, to oblečení a tak, to bylo trošku nevkusný... prostě měli, nevím... dres na americký fotbal nebo něco takového a svítící kytara, prostě jako nevkusně udělaný, jakože svítící kytara... dobrý, ale tak jako ... no...“

M „Asi nevedia zaujať muzikou...“

V „Tak jako nebylo to špatný, ale bylo to takový jako že takovejch kapel je tam asi spousta. Ale jako zpěvák z Judas Priest, jako vypadal, že se mu to jako líbilo, když jsme ho tam potom viděli jakoby v zákulisí, jako tam stál při tom jejich koncertu takže...“

M „Aha. Oni si vlastně vyberajú tie predkapely, nie? Že asi... ty kokšo, kamaráti od nás z mesta, nášho, ja som akože z Dubnice nad Váhom, a tam bolo zopár takých kapiel, ktoré sa tak akože snažili, a dostali sa ako predkapela Kornu, vieš?“

V „To je hodně dobrý.“

M „No dost. Do riti... A tí chalani, čo si tam s nimi bol, to je kto?“

V „Prosim?“

M „Tí chalani, čo si tam s nimi bol, to bol kto?“

V „Jeden kámoš, to jsem na zastávce vlastně autobusový... že prostě viděl tričko Black Sabbath, tak jsem mu říkal jakože dobrý a tak nějak jsem se s ním dal do řeči a bylo to fajn, ale jemu je nevím... nák dvadset... kolem dvadset. A ti jeho kámoši... to prostě ty jsem neznal. Ty znal nák on, a byly úplně v pohodě.“

M „Hej? Takže muzika vás spojila, hej?“

V „Jo.“

M „Haluz. A tvoji kámoši... akože...tvoji normální kámoši sú akí? Akože aké máš vzťahy? Akože máš kamarátov proste v škole, alebo...?“

V „Jo. Vlastně mimo školu nák moc lidí neznám, kromě vlastně něho, tak... moc ne.“

M „A mimo školy moc kamarátov nemáš akože?“

V „No, jako já chodím na basketbal ještě, ale tam nák... prostě jak jsem víc do tý hudby, tak... jsou tám víc jakoby ti vážní, a ten basketbal... tak se s nima jako moc nebavím, jako jakože fajn, jsou tam fajn lidi, ale... nák mně tam jako neberou, jako prostě mám dlouhý vlasy a je tak takový... akože nevím jestli mně jako úplně neberou, ale...“

M „A to čo je, normálne na škole?“

V „Prosim?“

M „To je krúžok niekde mimo školy?“

V „Jo mimo školu to je... prostě basketbalovej tím.“

M „Aha, normálne basketbalový tím, nejaká...“

V „Jo, USK...“

M „Jaj, haluz...“

V „No nevím, já asi možná skončím, takže nevím...“

M „Prečo?“

V „Nák protože příští rok už je to vlastně zab... mění se trenér ještě... a ještě ke všemu je to pětkrát tejdně prostě každej den a já teďkom vlastně to bylo jen čtyřikrát a já jsem chodil jednom dvakrát protože jsem byl právě nemocnej s těma kloubama takže to to...“

M „A čo si mal s tými kĺbami?“

V „Ehhhhmm, tu, no artritidu nebo jak se to jmenuje. Ono to,... prostě spadá to pod revmatologii.“

M „Takže akože ťa bolia kosti alebo...?“

V „Jo tak nějak no... ale už je to celkem dobrý.“

M „A jak sa to zlepšilo?“

V „No beru náký léky, a tím.“

M „A při tej gitare je to asi dost problém, že?“

V „No tak jako teďkom už ne, ale právě jak jsem... právě na tu baskytaru se to tam hrálo blbě a na navíc jsem neměl nák extra super, na který by se to mačkalo lehounce takže jsem jako prostě to... tak jsem prostě začal hrát spíš na tu elektrickou a potom to...“

M „A...hmm... ehm... ešte sa musím napit'. A ten basketbal ako dlho hrávaš?“

V „To hraju... někdy od devíti let myslím.“

M „Fakt?“

V „Tak nějak. Jo... nebo od desíti.“

M „To musíš mať riadne plný program, akože výtvarku, prostě muziku, hej...“

V „Ale zas na hudbu nechodím nikam moc, nechodím k učiteli, takže to je... vlastně doma hraju kdy chci.“

M „Jaj. Jasne. Haluz. A čo ťa z toho tak najviac baví?“

V „Nevím. Asi ta hudba a taky mě celkem baví knížky některý a tak... no...“

M „A tá výtvarka?“

V „Ta výtvarka taky, ale to je spíš takový jako že... jako ta hudba ta mě bere víc jako, že víc se cítím na tu hudbu ale ta výtvarka mě baví taky, že ale to spíš chodím... kreslím spíš jenom tam na tý výtvarce, že ne že bych kreslil moc doma, tam spíš hraju právě na tu kytaru. Ale baví mě to taky jako ta výtvarka.“

M „Aha. A čo ťa na tom baví?“

V „Nevim. Jakože máme fakt dobrýho učiteľa prostě a jako že můžu taky něco vytvořit a jako líbí se mi prostě že jako různý věci jako že se na ně můžu podívat a vypadá to dobře.“

M „Akože si aj vystavuješ svoje veci niekde a tak? Akože si ich pozeráš?“

V „No to úplně ne, ale jako že je jako, baví mě kreslit jako prostě věci. Jaký že, vždycky když třeba podle té fantazie mi to moc nejde než třeba když vidím něco tak to nakreslím spíš, nebo něco takového.“

M „Takže skôr kresliť podľa nejakej predlohy alebo ako nejaký, nejaký objekt.“

V „Ale jakože i... že děláme u různý abstraktní věci a tak jakože...“

M „A na tú zušku chodíš ako dlho, na výtvarku?“

V „Na výtvarku? Na tu chodím od pěti let už.“

M „Ty brďo.“

V „A jako přijali mně myslím už ve čtyřech, ale jsem tam mohl chodit až od pěti, tak jsem chodil až od pěti. A tam... měl jsem jeden rok přestávku kvůli... jsem ještě hrál fotbal takže...“ (Smiech) „... takže to a tam se mi zrovna křížil trénink s výtvarkou a tak jsem přestal na rok a potom jsem se zase sem vrátil takže...“

M „A čo by si chcel robiť, počúvaj, keď budeš... keď vyštuduješ alebo čo...?“

V „Nevim. Jako studovat nevím co, co by mě to... ale jako ta hudba mě baví hodně.“

M „Takže by si chcel pri nej zostať a tým sa nejako... snažiť užiť?“

V „Ale nevím zas jakou mám možnou šanci, protože teďkom je hodně muzikantů a prostě jako to... no“

M „Tak ale možno nie veľa takých dobrých, vieš?“ (Smiech) „Možno, neviem teda. A myslíš si, že je veľa dobrých muzikantov akože?“

V „Jako jestli je hodně dobrejch... jo.“

M „No akože tí čo sú takí, akože tí čo sa užívajú, že sú dobrí?“

V „Ehh... já jako teďka moc nerozumím...“

M „Vieš, že tí muzikanti čo sa teraz živia muzikou, že či sú to dobrí muzikanti.“

V „Jo... no...jak kteří. Jakože... noo... jak kdo, ale myslím, že jako že určite se tam nejdou dobří muzikanti. Jako třeba jsou i fakt dobrí muzikanti, kteří hrajou naprostý blbosti, že jo, třeba...“

M „A teba by nebavilo učit? Akože muziku alebo niečo?“

V „To ne! Já bych spíš chtěl prostě tvořit tu hudbu a tak.“

M „A skladaš aj nejaké vlastné veci teraz?“

V „Jo, právě s tou kapelou tak prostě dost skládám.“

M „A jak to... ako vzniká tá pesnička taká?“

V „No já si náh hraju na kytaru a napadne mě něco a potom začnu náh dál a...“

M „A potom čo? Potom vymýšľaš aj text do toho?“

V „Jo to taky.“

M „A to jako vymýšľaš text?“

V „To nevím, jako prostě vždycky nějak... třeba co se mi stane a potom mě napadne nějaké prostě... zkusím nějaký melodie nebo něco tak...“

M „Proste vymyslíš melódiu a potom do toho spravíš text?“

V „Jak kdy. Spíš třeba zkusím rovnou nějaký jakoby slova dosadit jako, potom si tam zkusit náh zaspívat nějaký ty a ono to potom třeba náh výjde nebo to prostě překopávám a snažím se udělat něco jinýho a tak.“

M „Hm, sa pýtam, lebo mňa tiež akože... občas hrám na gitaru vieš, a čo mám nejaké nápady kadejaké, ale neviem ani za nič do toho vymyslieť proste ani melódiu, ani text, ani nič.“

V „Jo, no vono mě taky občas nejde úplně to, víš co... ono to nejde vždycky prostě. Jakože kamarád vymyslel prostě písničku a já jsem měl... s ním zkoušel náh... na zkoušce jsme do toho zkoušeli vymejšlet jako... text jsem zkoušel a potom to prostě vůbec nešlo prostě náh jako jsem úplně...“

M „Ale na tej skúške je to také nie, že taký tlak, že nemáš ten pokoj a musíš...“

V „No že jako ono navíc jak je víc lidí, tak prostě tam se neudělá prostě většinou taková, že už z toho většinou vznikne nějaká sranda nebo něco takovýho i když chceš něco vážnýho.“ (Smiech)

M „No to je pravda.“

V „Zvlášť prostě když prostě v našem věku když prostě... třeba když je člověk sám tak potom udělá něco vážnějšího, než by to udělal s někým prostě to se nedá. Třeba jako otevřít sám sebe a prostě udělat jako něco fakt vážnýho a nebo prostě...“

M „A hovoríš, že v tvojom veku že sa otvoríť pred inými ľuďmi je akože také... ťažké?“

V „Jo. To docela jako...“

M „Akože to nemusia prijať?“

V „No. Tak jako že... akože moc lidí by mi asi úplně nerozumělo a tak, takže...“

M „Uhum. A máš taký pocit jakože niekedy, že ti ľudia nerozumejú? Akože...rovesníci?“

V „Noo, tak jako... tak to je asi normální, že jo...“

M „Neviem... asi hej no. A jak to je jakože... například v třide, alebo kde?“

V „No ono tak jako, jakože chápu, že prostě někomu prostě se nemusí líbit to co se líbí mně a prostě celkově tak... ale jako potom člověk že jo když má někdy špatnou náladu nebo něco takovýho tak prostě se to tady v tom věku asi moc nedá úplně říct jako lidem.“

M „Uhum, jasne. Takže ty keď máš zlú náladu, tak komu sa akože zdôveruješ alebo komu, komu...“

V „No v poslední době moc jako ne, ale třeba mámě potom se...“

M „Mame? A kamarátom akože ani moc nie?“

V „No když, když potom něco řeknu, tak většinou ne... prostě nedokážu to třeba říct jako jen tak jakože, většinou buď to řeknu náh nedneseně, jako že to je tak jako s úsměvem nebo řeknu třeba že nevím jak to, jak to vezmou a tak. A nebo třeba že je to vůbec ani náh nezajímá nebo, že třeba si neuvědomněj, že zrovna třeba tohle je pro mně vážný, nevím.“

M „Aha. A kto je pre teba takto to je... A vieš si predstaviť, ako že by to niekto zobral ako normálne v pohode? Akože nejaký kamarát, vieš, proste že...“

V „Ehm, sorry?“

M „Že či si vieš predstaviť, že máš nejakého kamaráta, ktorý to proste takto robí, že môžeš mu povedať hocčo a tak, že či si to vieš predstaviť, že to nejakému kamarátovi...“

V „Jo jako myslíš kdyby ten kamarád byl dobrej tak jakože... nebo jakože...“

M „A kto je dobrý kamarát teda podľa teba? Kámo toto je filozofické... toto proste...nie je len tak“ (Smiech)

V „Jako prostě někdo jako... tak jako určitě kdo tě nezradí, že jo, jako kdo se tě snaží podržet prostě a jako nemá, nedělá si z tebe úplně jako jen tak srandu i když jako, třeba občas si říkám jako, že si ze mě lidi dělaj srandu a potom mi dojde, že já si vlastně z nich taky někdy dělám srandu, takže potom to... ale jakože...“

M „Takže niekto, kto ťa nezradí...“

V „No určitě...“

M „...a kto sa ti snaží porozumieť. A akože tam ide o tú snahu, alebo aj o to, že ti fakt rozumie akože?“

V „Tak o tu snahu určitě...“

M „Uhum, a to skutočné porozumenie akože?“

V „To nevim jak to... potom záleží no...“

M „To je vlastne ťažké zistiť, že či ti ten človek rozumie.“

V „Uhum, to jo.“

M „Hm... a takýchto kamarátov nemáš akože, alebo máš nejakých takých?“

V „No jako tady v tom jako že myslím, že ve čtrnácti letech asi úplně jako tam...“

M „A niekto kto je starší od teba?“

V „Taky úplně asi ne. A tak jako mám kamarády, třeba jeden kamarád mi říká, že mu můžu klidně něco říct, jako a tak.“

M „A to je čo za... to je tvoj rovesník ako, vrstevník?“

V „Jo.“

M „A čo to je, ako čo to je za kamaráta, akože že ti to povie?“

V „No jako my jsme se dost bavili jako a tak, a teďkom zase jsme se nák přestali bavit protože... to byl právě ten zpěvák jakoby...a nák nevim, je teďka takovej trošku... odtržitěj trošku takže nevim.“

M „Održitý? To je čo? Čo to znamená?“

V „Jako že se miň baví s... jako třeba celkově, že je takej...“

M „Že sa viac uzavrel do seba, hej akože?“

V „Asi jo. Tak on celkově byl asi vždy takovej uzavřenější ale...“

M „A ty nie si taký uzavretý? Ty si otvorený?“

V „Nevim, jak kdy.“

M „Ako kedy hej?“

V „Záleží většinou na náladě. Jakože od... že jo třeba od lidí se dozvídám jako prostě, jak vůbec nepůsobím na ty lidi, prostě působím úplně jinak než třeba si myslím, že působím sám jakože to.“

M „A máš s tým problém niekedy akože?“

V „Nevim. Možná. Asi.“

M „Akože čo ja viem ľudia napríklad nepochopia čo im chceš povedať alebo jak sa to môže, jak sa to môže prejaviť?“

V „No to taky.“

M „A jak s dozvieš, to, že že pôsobíš inak na ľudí než si myslíš že pôsobíš?“

V „No jako že to řeknou třeba.“

M „A už sa ti to stalo teda. Čo to bolo za situáciu?“

V „Nevim, tak že jo jako to mohlo bejt jako i tím, že když někdo prostě tak nák řekne, že člověk že jo... jsme se tam... prostě jsme měli sraz se třídou a to jsme se bavily a prostě tak, a ... to jedna... počkej, musím to nák říct v souvislosti aby to navazovalo.“

M (smiech) „Dobre.“

V „Ehm... prostě... jó oni řík... tam jedna holka, nák jsem se bavily prostě že jeden kluk prej je namyšlenej a já jsem říkal, že mně ani nepřide a říkal jsem, potom jsem ze srandy řekl, jako že jak potom musím působit já, protože si říkám, že třeba taky někdy můžu působit jako to, i když třeba nechci ani, nebo tak. Protože ještě vůči němu, že on mi ani nepřišel namyšlenej a říkala: *No u tebe je to něco jinýho, u tebe je to čirá arogance*“ (smiech) „tak to bylo takový to, ale...“ (smiech)

M „Takže si sa dozvedel, čo si vlastne ani vedieť nechcel a... hej?“ (Smiech)

V „Ale tak...tak je dobrý vědět co si myslej ostatní, že jo.“

M „Hej no. Ale niekedy to môže asi celkom bolieť nie? Je to niekedy nepríjemné.“

V „Ona ta holka potom taky najednou měla nákou špatnou náladu tak jsem...“

M „A teda v triede ste ako na tom? Akože ste dobrý kolektív?“

V „Nevim. Tak jako v poslední době tak je to asi lepší, ale jako, občas mi přide jako, že někdy někoho pomlouvaj třeba dost jako to... a to já úplně nemám moc rád takový, když se někdo pomlouvá, i když asi taky někdy že jo o někom něco řeknu a to asi to... ale nevim.“

M „A myslíš, že aj teba ohovárajú? Alebo myslíš, že akú máš pozíciu v tej triede?“

V „Já si myslím, že asi úplně nee, ale...“

M „Akože snažíš sa vychádzať s každým?“

V „Jo jo, snažim, ale asi asi...“ (smiech) „asi to vždy úplně nejde tak, ale...“ (Smiech) „jako někdy asi někdo o mně něco řekne ale...“

M „Netrápiš sa tým?“

V „Nevim, tak nák třeba když se zeptám někýho jako lepšího kamaráda, tak mi říká že o mně třeba nikdo nic jako neříká většinou a na mně to taky působí jako že většinou o mně nikdo nic neříká a když jo tak si to většinou všimnu asi.“

M „A máš nejaké konflikty tam akože?“

V „To úplně ne asi. Nevim.“

M „Působíš tak akože že...ako keby si bol akože... že je nejaký ten školský život, nejakých tých spolužiakov a ty sa nejak akože na to pozeráš z takého nadhľadu hej, tak akože pôsobíš.“

V „Teď ako neroz úplne...“

M „Akože pôsobíš tak akože že sa ťa to moc netýka ten, ten život ako v rámci tej triedy a tak.“

V „Nevim, tak ale jó, myslím, že jo. Myslím, že určite.“

M „A ty máš teda... tú kapelu máš z vyššieho ročníka?“

V „Jo. Tam jsou no... to jsou vlastně teďkom už odešli že jo ze školy, takže teďkom budou na jiný škole, teďkom už budou na střední.“

M „A ty si sa s nimi akože aj stretával mimo kapely?“

V „Jo, občas jo.“

M „Hej, občas?“

V „Ale jako asi jinak jako...“

M „Uhum. A tí kamaráti ktorých máš, tak to sú odkiaľ hlavne, odkiaľ sú tí kamaráti?“

V „Ehm, prom...“

M „Že tí kamaráti, ktorých máš akože teraz, tak to oni sú odkiaľ?“

V „Nerozumím otázce.“

M „Odkud jsou tí, tí přátelé tvoji? Jako že odkiaľ, že či sú z triedy, alebo či sú proste z basketbalu alebo...“

V „Jo takhle. No právě většinou jsou spíš jako ze třídy a nebo z toho vyššího ročníku. Tak jako... Z toho basketbalu to zas tolik moc jako, tam se vlastně s nima nevidám nikdy jindy než na tom basketu.“

M „A oni sú rovnako starí ako ty?“

V „Jo.“

M „A ty máš aj nejakých súrodencov?“

V „Mám sestru... mladší.“

M „Mladšiu, hej? A vychádzate dobre spolu?“

V „Já myslí, že jako jo. Že že asi líp než ostatní, si myslím že...“

M „Akože ostatní bratia a sestry hej?“

V „Jo.“

M „Ona je o koľko staršia? Teda mladšia?“

V „Ehm, promiň?“

M „Že o kolik je mladšia?“

V „Jo, jí je jedenáct. Mně je čtrnáct. Takže o tři roky.“

M „A trávite spolu veľa času?“

V „Jako až zas tolik ne, ale zase myslím, že jako to...“

M „A kto je teba, pre teba taká blízka osoba? Taká blízka osoba ktorej dôveruješ a tak.“

V „Nevim, asi rodiče.“

M „Rodičia... obidvaja hej? Takže keď ťa niečo trápi, tak ideš za nimi.“

V „Jo.“

M „A aj ti vedia pomôcť?“

V „Prosim?“

M „Že či ti vedia pomôcť?“

V „Jo jakože jakože to... jako já většinou říkám věci spíš věci mámě, prostě zase ségra říká víc asi tátovi, takže je to takový to...“

M „Sa doplňate akože...“

V „Jo.“

M „Uhum. Hm, takže cítiš hlavnú akože emocionálnu podporu cítiš od rodičov?“

V „Así jo no. I když jako taky od kamarádů, ale jakože nevim... někdy prostě nevim, komu mám věřit že jo, jako tak to je...“

M „Hm, jasne. Také vrtkavé.“

V „Jako fakt s těma nejzávažnějšíma věcmi jako potom jedu za rodičema, že jo.“

M „Uhum. Jasne. Aj sú rodičia pre teba ako autorita?“

V „Já myslím, že jako spíš tak jako... nevim jestli úplně autorita... jako že, že...“

M „Tak jak si představuješ autoritu?“

V „Nevim. Autoritu si představuju jako někoho, koho bych jako doslova jako respektoval, úplně jako to. Ale ne že bych jako rodiče nerespektoval, ale... jako není to takovej ten člověk před kterým bych se bál, že jo, prostě to, ale že třeba...“

M „Akože autorita je niekto, koho sa bojíš?“

V „Nevim. Nevim... Já právě úplně...autorita... to nevim přesně jak...“

M „No tak jak to vnímáš ty akože?“

V „Autoritu si představuji jako spíš... nevim někoho, jako... autoritu si spíš představuji jako někoho, komu se jako nesvěřuju a tak, že spíš jako někoho, kto je prostě jako fakt, mám vůči němu respekt. Prostě jako... né že bych jako k rodičům neměl úctu, to jako fakt ne, jako rodiče že jo, že jako pro mně znamenaj jako... ale...“

M „Ale aj tým akože, že že sa im zdôveruješ, hej, že sú ti akože...“

V „Spíš jako...no prostě jako vidím jako rodiče, já nevim... že pro mně jako rodiče já nevim...“ (Smiech)

M „Jasné, jasné, dobré...“

V „To asi každej vidí rodiče jinak no.“

M „Uhum, v pohode. A je v tvojom živote nejaká autorita? Akože voči komu máš rešpekt takto?“

V „To já nevim.“

M „Kto pre teba v živote predstavuje autoritu?“

V „Tak... kdo by měl, nebo kdo...?“

M „Kto predstavuje.“

V „Kdo představuje... To jo tak to nevim...“

M „Učitelia?“

V (smiech) „Nevim jako... někdo kdo učí, komu bych fakt jako, autorita, jako fakt, že jako prostě byl nade mnou, že... nevim jestli je tam někdo úplně takovej fakt jako... Já nevim, jak si vlastně úplně představit to slovo autorita. Jak se to úplně vykládá.“

M „Tak ide o to, čo má... čo si o tom myslíš ty. Že ako to ty vnímaš akože. Že čo ja viem, učitelja, učitelja...to nie sú na škole? Alebo ako vnímaš učiteľov?“

V „No jako vlastně jako no... vlastně autorita jako někdo kdo je jako třeba učitel, jako právě... a měl bych vůči němu mít respekt a je prostě takovej, možná suhej vůči mně, nevim. To je možná trochu autorita.“

M „Ako suchší v jakom smere?“

V „Jako tak citově jako v podstatě.“

M „Citovo. Taký má odstup od teba hej akože?“

V „Ale jako třeba nemusí to myslet úplně nějak špatně myslím. Nevim. Ale autorita, nevim jak se to myslí úplně. Jsem se nikdy nad tím nějak zas tolik ne to...“

M „No, tak máš důvod.“ (Smiech) „Raz to příst' musí, chápeš. A učitel'ov vnímaš ako akože? Akože cítiš, že sú... si hovoril, že treba voči nim akože mať nejaký rešpekt alebo tak. Ale ty ich akože aj tak vnímaš?“

V „Ale jako snažim se s nima jakože třeba s naší třídní učitelkou taky jako trochu jako kamarát nebo já nevim, prostě jako se snažim jako mít dobrej vztah jako s těma učitelama. Ale když samozřejmě když mně někdo štve, tak prostě jako že, že se jim snažim nějak jako prostě říct třeba, že se... si myslím, že se jim nebojím jako prostě říct něco když mi vadí úplně a tak...“

M „Takže nie sú pre teba ako keby takí nedotknuteľní hej, že sú proste... A autorita je niekto, kto je nedotknuteľný pre teba?“

V „Jo asi jo. Ale jak v podstatě autorita by moh bejt i nějak učitel prostě, takovej nějak třeba vzor nějak nebo něco prostě takovýho.“

M „Myslíš, že by to mohol byť niekto, kto je rovnako starý ako ty?“

V „No tak mohl by, ale asi není. To v mém případě si myslím.“

M „Akože nemáš takú osobu, proste si ešte nestrelol takého.“

V „Tak možná jako jo, ale ten člověk má spíš jako velký ego, jakože prostě takovej, a že uvnitř je prostě takovej, že je jinej určitě než jak prostě že vystupuje, protože vlastně to byl takovej víc vlastně... já nevim, jak to říct, že možná jsem pro něj byl autorita já, a takhle jako prostě a teďkom je spíš... tak on najednou začal bejt takovej jistej a začal se, prostě má takový velký ego a tak. Ale jako právě s ním jdu dneska do toho kina. Ale jako je fajn ale občas to možná přehání, ale...“

M „Akože že je moc sebedomý alebo?“

V „Nevim jestli úplně sebedomý ale...spíš tak jako prostě, jako že si myslí, že určuje co je dobrý a tak jako.“

M „Aha. A ty to nejak, ty to akože, aj to má na teba nejaký vplyv na to... či to má na teba nejaký vplyv to jeho ...“

V „No, jo, no...asi možná jo, ale snažim se aby ne.“

M „Hej? A jak sa snažíš? Jak to...?“

V „Jakože se mu snažim říct, že prostě ne všechno co on říká, že je dobrý, že je dobrý.“

M „A ty jako cítiš taký vnútorný konflikt, že čo ja viem, že on povie, že je dobré, a ty cítiš, že to nie je dobré, ale cítiš, že on na teba, že on má na teba silný vplyv?“

V „Ono hlavně třeba i ve společnosti jako prostě, když on řekne že je něco prostě takový jako dobrý, tak prostě něco je tak, tak když někdo se s ním začne hádat, tak on vždycky vlastně se snaží mít poslední slovo a je to občas až úsměvný jako prostě...“ (smiech) „jako...“

M „A ty s ním vychádzaš dobre teda, hej?“

V „Já myslím, že jo.“

M „A čo to bolo, čo to bolo akože predtým, že čo s ním bolo, že si ho vnímal akože, že mal voči tebe rešpekt a že sa niečo zmenilo, akože čo sa?“

V „Nevim.Nevim.“

M „Nevieš. Ale pôsobí to na teba tak, tak silno hej, že tomu veríš?“

V „Jako že jsem nad tím už přemýšlel a přijde mi to takový jakože...“

M „Uhum. Aj sa to nejak prejavilo v tom vašom vzťahu kamarátskom?“

V „Možná jo. Nevim.“ (Smiech) „Já spoustu věcí nevim.“ (Smiech)

M „Nevadí. Keby si vedel, to by bola nuda, chápeš. No nemal by si proste čo robit' vieš?.“ (Smiech) „Nie je ti tento rozhovor nejak nepríjemný?“

V „Ne úplně ne.“

M „Nie?“

V „No tak si říkám, jestli ti jako, jestli ti toho neříkám moc jako a tak, ale...“

M „Aha, lebo keby bola nejaká oblasť pre teba čo ja viem nepríjemná, tak...“

V „Ne.“

M „Jasne.“

V „Myslím, že kdyby mi byl někdo nesympatickej, tak mu tohle to neřeknu jakože.“

M „Aha. Tak ďakujem.“ (smiech) „A máš pre mňa aj nejakú spätnú väzbu, čo ja viem, že by som sa mal niečomu vyvarovať do budúcnosti, vieš...že?“

V „Jako myslíš, kdy bys s někým takhle mluvil, nebo jako...“

M „No a například vieš, že veľakrát som povedal niečo čo proste nebolo zrozumiteľné alebo tak...“

V „Ne, já myslím, že ne.“

M „V pohode?“

(Koniec prvej časti.)

...

M „No nie vždy to ide, vieš? Že niekedy proste to nejak, akože ide, a proste, snažíš sa nejak plynule proste prejsť, a opýtaš sa niečo typu: A jaké máš vzťahy v triede? Vieš, proste to príde strašne umelo, vieš, a tak. A proste potrebuješ tú prax a tak.“

V „Ale už jsem si potom říkal jako, že to to, ale jako... prostě...“

M „Hej...“ (smiech) „no jasné“
V „Ale to nevadilo vôbec.“
M „A ty si, ty si hovoril, že máš rád knihy, hej?“
V „Jo, taky.“
M „Hej, a aké?“
V „Ehm, já nevím jestli znáš beat generation, tam jakoby...“
M „No jasné. Ginsberg, Kerouac...“
V „Jasně, Kerouac, tak to jako to... a v poslední době ňák mi úplně nejde se začíst. Ale baví mě to jako, že jo.“
M „A čo znamená začíst se?“
V „Jako no... prostě přečíst hodně knížek.“ (smiech) „Nebo jako že prostě v poslední době toho tolik jako nečtu, protože, že jo, s tou kapelou a prostě zkoušíme a tak.“
M „Tak sprav pesničku, ty břído, na... čo ja viem, na nejakú báseň... kámo.“
V (smiech)
M „To musíš proste. Ty vole... beat generation...“
V „A jakože... taky občas píšu ňake... ňáký básničky a tak.“
M „Hej?“
V „Ale to v poslední době taky moc ne. Ale v šuplíku toho mám... tam mám ňáký věci takže...“
M „Aha. A jako o čom pišeš?“
V „Většinou o pocitech a tak.“
M „A nemáš problém ich zformulovat' nejakou?“
V „Občas asi jo, ale já právě... mně se právě líbí to beat generation, že prostě píšou... že právě ten Kerouac jako říkal, že jako... že se prostě píše co tě napadne. Tak to taky prostě někdy výjde... píšu tak, že prostě... víš, se nad tím nerozmejším a úplně, že jo, nedělám ani rýmovaný, prostě... já vím, že prostě píšu.“
M „Píšeš volně, akože asociácie a ideš a máš to... a potom proste máš taký text, hej?“
V „Třeba.“
M „Sa ti stalo?“
V „Jo, jako myslim, že jo.“
M „Hej? A potom keď to čítaš, jaké to je?“
V „Je to zajímavý, jako že, že potom už třeba někdy nevím, co jsem úplně myslel, ale je zajímavý si... jak se to dá vyložit.“
M „Jasne.“
V „že prostě že...“
M „Uhum. A máš pocit, akože tomu, že tomu stále rozumieš? Že to je proste kus teba čo si napísal?“
V „Jo, většinou jo.“
M „A nemáš problém akože... aké to je? Ide to ti proste ľahko, akože pišeš a vieš sa tak uvoľniť, že zrazu máš ten... proste musíš chytiť taký ten grif, alebo ja neviem jak sa to povie, proste ten flow, že pišeš a proste... lebo niekedy proste, vieš, pišeš...“
V „Jo někdy jako že se to zasekne.“
M „No a že, proste strašne rozmýšľaš, že čo ďalej a proste nemôžeš rozmýšľať, musíš proste...“
V „Ale to potom prostě přestanu psát, protože si říkám, že to nemá smysl, protože většinou to z toho nevýjde nic moc jako.“
M „A potom máš niekedy aj také, že sa snažíš niečo napísať, čo je esteticky... čo ja viem, vycibriť nejakou, vieš, a tak. Alebo že ako pišeš, akým štýlom alebo...?“
V „Jo ted'...“
M „Lebo si hovoril, že pišeš, čo ja viem, automaticky, hej, že tie asociácie a tieto veci a pišeš aj nejak inak, nejakým iným spôsobom? Napríklad, že to dávaš do strof, že tam dávaš verše a tak?“
V „Jo takhle... jo jako někdy se stane, že jako třeba se mi stane, že ani... ani prostě... že ani nechci, ani třeba že se mi... ne že nechce, ale že si mi to prostě najednou povede třeba dát do rýmu a tak, a koukám: To je dobrý. A tak.“
M „Aj sa potom sanžíš to nejakou rozvíjať ďalej akože, tie, tie rýmy?“
V „To jako prostě většinou něco napíšu a potom jakože, že většinou nepíšu jako třeba na přeskačku nebo tak, jako že prostě bych jeden den napsal ten... jak se tomu říká...“
M „Verš?“
V „Čtyřřádky...“
M „Eh...“
V „Ten... odstavec... ne odstavec... ten...“
M „Strofa.“
V „No ono se to... jsem myslel ňák jinak, ale...“
M „No ale viem čo myslíš.“
V „Tak prostě, že bych si prostě psal to... ty jo jsem ted'kom úplně ňák to...“ (Smiech)
M „V pohode to...“
V „No a spíš prostě vždycky něco napíšu a později se k tomu už nevracím a nepřepisuju to ňák, jakože mám občas, kdyby tam něco vážně vadilo, tak to tam...“
M „A vraciaš sa k tým veciam, akože čítaš ich potom ešte?“
V „Jo, občas jo. Jako mně zajímá, co jsem psal, tak jako...“
M „A jak dlho už toto robíš?“
V „Así tak rok a půl.“
M „Áno? Toho musíš mať riadne veľa teda.“
V „No je toho víc.“
M „A aký máš pocit keď čítaš tie staré veci?“

V „Někdy to je i celkem jako, někdy to není úplně dobrý, ale některý věci zase třeba mně překvapěj, že to není úplně špatný a tak.“

M „To poznám, to tiež ako robím podobné veci a tiež s tými starými vecami a tiež ma občas prekvapí, že...“

V „že třeba úplně ty první pokusy, že už potom jsou takový jakože: Jéžiši co to je!?“ (Smiech) „Jakože...“

(prichádza čašník: „jéště náký přání?“)

V „Ne.“

M „Ďakujem. Niekedy sa proste hanbím sám pred sebou, že ako som to mohol napísať, vieš, proste sa ti to kritérium proste... posúva, ten vkus sa posúva, aj ten štýl...“

V „A ty seš teda na Pe-da-gogický?“

M „Ja som na Pedagogickej fakulte, no, no, no.“

V „Takže tam jako se učíš učit, nebo jako...?“

M „Nie ja sa učím psychológiu.“

V „Jo, pedagogika... jo jasne.“

M „No ale to je... to je akože máťuce, lebo je to...“

V „Jo jasne, jo jasne.“

M „Ono je to...“

V „Ja práve, pretože mně učitel říkal, že právě že se učíš psychologii, a ... potom právě máma říkala, že seš na pedáku... pedagogický, a já jsem právě myslel, že jestli jsi to (nezrozumitelné slovo)... protože pedagogická, že jo, protože to je vlastně jako...“

M „Uhum, malo by to byť učiteľsky zamerané...“

V „To většinou bejvá někdo kdo učí takže...“

M „Hej hej. No tam je to tak... neviem či je to preto, ale, alebo je to aj nejak inak, ale je to spojené s odborom špeciálna pedagogika. Akože ono sa to nejak neprelína navzájom, že proste to nie je jeden a druhý odbor, ale je to proste spojené a možno preto je to na našej fakulte, tá špeciálna. Ale to tiež vlastne v podstate nemusíš zrovna učiť ako špeciálny pedagóg, hej iba proste...“

V „Psychologie... to je takový zajímavý, jakože to...“

M „Hm, no to štúdium... ehm... je, je zaujímavé, ale hlavne máš veľa času vieš, že nemusíš veľa času tráviť proste nad knihami, vieš, akože dá sa to spraviť s relatívne malou námahou a s relatívne veľkou zábavou, vieš ako.“

V „Jasne.“

M „To sa snažím ja takýmto... nejakou tou strednou cestou ísť.“

V „Jo když tě to baví tak to je skvělý.“

M „No, tak nie vždy ma to až tak baví, ale tak... že keď máš veľa času, vieš, že až tak ťa to netlačí, tak sa to dá, že máš... môžeš proste sa venovať... lebo mňa strašne za... mňa strašne baví umenie, vieš, a snažím sa...“

V „Jasne.“

M „Snažím sa to nejak prepojiť, vieš, proste výtvarné umenie, literatúru a tieto veci. To ti strašne veľa vecí dá, vieš, čítaš tie knihy y kokšo, to ti tak otvára, otvára ti to proste možnosti vnímania, a vôbec beatnici sú strašne dobrí v tomto, že vedia, vedia ti proste odomknúť tie veci proste čo máš v hlave zaseknuté a potom sa to proste rozvíja a máš iný prístup k životu, k estetike ako takej. Teba, teba... ty si sa ako dostal k tým beatnikom?“

V „Já... tak nák napůl, že vlastně jsem našel na chalupě myslim... knížku... ja právě jsem nad tím dneska... zrovna dneska jsem nad tím přemejšlel...“

M „hej?“

V „Protože jsme byli na chalupě a tam jsem našel knížku Kerouaca a nák jsem si říkal, mělo to takovej zvláštní obal, jmenovalo se to tuším 'Mag', prostě takový divný jméno a tak jsem se nák, protože to byla krátká knížka, tak jsem si to přečetl a potom, že jo, Doors, jak jsou Doors, ten Jim Morrison taky četl Kerouaca jako a to, a potom nák jsem si zjistil, že to je vlastně beat generation a nák jse mi to prostě začalo hrozně líbit a potom jsem zkoušel číst i... čtu náký ty věci jako co prostě, co četl, jako z čeho čerpali a tak.“

M „Ako Walt Whitman napríklad alebo?“

V „O tom jsem slyšel ale od toho jsem nic nečetl zrovna.“

M „Ani ja, ale počul som akože, no čítal som niečo, ale v originále tak...“

V „Ono je toho jako hrozně moc. Nejednou si říkám, to bych chtěl všechno přečíst prostě a ...“ (Smiech) „a potom ani už nečtu nic, protože to hrozně jde do času...“

M „Nemůžeš sa nechať odradiť proste, že je toho strašne veľa, ale treba čosi robiť.“

V „A co bys potom chtěl dělat jako?“

M „Vieš čo, ja by som chcel robiť arteterapiu. Vieš, že robíš proste...“

V „Jakože terapii s uměním.“

M „No no no. A hlavne to výtvarné, lebo mne to tak... ja osobne mám teda... cítim taký problém vyjadrovať sa nejak a viem, že proste ľudia to tiež môžu mať tak a čo ja viem akože veľmi málo o tej arteterapii, ale čo viem, tak sa mi to vidí, že... že ty nepotrebuješ sa vedieť vyjadriť tak akože slovne, ale vieš sa vyjadriť iným spôsobom. Výtvarne. A to nielen tým, že čo ja viem, obsahom toho čo nakreslíš, ale aj tou formou, vieš, že proste využívaš farby, aké využívaš farby, jak ich kombinuješ, a jako máš proste, jak máš pozadie, proste, vieš, čo je vpredu a čo vzadu, čo je silnejšie a tieto veci že fungujú, vieš a niečo o tebe rozprávajú a ty proste to nakreslíš a proste strašne sa premietneš do toho obrazu vieš, nejakým spôsobom, pokiaľ máš nejakú vec ktorá ťa, ktorá ťa tankuje vieš, že fakt ťa šťve, alebo ti leží proste na srdci. No a ty to proste premietneš do tej, do tej, do tej kresby, maľby alebo čo to je... to je proste úplná mágia, to je strašná poézia a potom s tým pracuješ, takže toto tak proste to je, niektorí hovoria, že arteterapia, to, to proste robia tí drogovu závislí, keď nemajú čo robiť vo voľnom čase, vieš, ale podľa mňa je to veľmi dôležitá vec, umenie.“

V „To je sranda, že jsi vlastně šel na výtvarku a víc mluvil o hudbě než o výtvarce, jakože to...“

M „Jaj, počkaj...“

V „No jakože jsi přišel do dušky na výtvarku a tam jsi mně jako potkal a to, a teďkom mluvíš víc o hudbě než... jakože ...“ (Smiech)

M „Vieš lebo ja o tom výtvarnom umení viem veľmi málo, ale tak som si nejak hovoril, že keď chcem niekoho nadaného výtvarne, že je to tak akože, že to nejak možno viac jasné, že proste kto je výtvarne nadaný než kto je hudobne nadaný, vieš, že v tom nejakom, v tom kreatívnom zmysle, vieš, že proste niekto proste tvorí a čo ja viem, ja som chodil na bicie na zušku a čo ja viem, keby som bol nadaný...“

no ja neviem proste, ale to je jedno asi... asi to nie je dôležité, ale som si nejakto hovoril, že hej pretože ma to baví, vieš, že baví ma proste, rád sa bavím o tých, o tých... však o umení ako takom, vieš, chápeš. Ale, ale proste aj tú hudbu mám strašne rád, je to dobré. A najlepšie je to prepájať, vieš, keď sa proste deje, že keď sa prepojí napríklad literatúra s hudbou, vieš, že sa robia texty no... to proste poznáš.“

V „Jo to je úžasný. A zo...“

(čaišnička prichádza: „Ješšš si něco dáte?“)

M „Nie nie. Asi zaplatím.“

V „Jo já klidně zaplatím...“

M „Nie v pohode, v pohode.“

V „Nooo... tak dík.“

M „No za máličko. Bola takási akási...divná...“ (smiech) „A čo ešte čítaš okrem tých beatnikov?“

V „Ehm sorry...“

M „Že čo ešte čítaš okrem tých beatnikov?“

V „Jo. Ehm... nevim tak teďkom jsem přečet toho Goetheho... to Utrpení mladého Werthera...“

M „Aha, jasne. A jak sa ti to páčilo?“

V „Mně se to líbilo moc, jakože to bylo fakt jakože...prostě to bylo pěkně... já nevim. Jakože on tam právě psal, že se snaží právě popsat ten čin co nej... jako protože on, že jo, spáchal tu sebevraždu, tak právě že se snaží to prostě popsat aby... co nejméně, aby bylo všechno jasné a prostě... třeba tam mluvil o tom, že jak je důležité vlastně vědět všechny... že je zajímavý, jak to si z toho pamatuju nejvíc, že prostě tam bylo ehm... nebudu to asi přesně citovat, ale ta myšlenka z toho byla, že prostě že lidé moc vlastně vikřikují jen tak prostě věci v podstatě, prostě: To je blbost! a takovýhle věci a přitom vlastně neznají vůbec pohnoutky toho činu a on právě říkal, že kdyby jsme právě znali pohnoutky toho činu, tak potom by vlastně tady ty věci vůbec neřekli.“

(čaišnička: „Dohromady nebo zvlášť?“)

M „Dohromady.“

(čaišnička: „Padesát šest vás poprosím.“)

M „Sedemdesiat.“

(čaišnička: „Dikýýý...“ štrngot peňazí „... sto a dvěšš.“)

M „Ďakujem.“

(čaišnička: „Taky.“)

V „Tak dík moc.“

M „No za máličko. Takže oni akože ľudia príliš vykrikujú, akože odsudzujú ten čin a pritom sami tomu nerozumejú, prečo.“

V „No a pritom, a pritom vlastně ne... prostě u čehokoliv kdyby vlastně znali pohnoutku toho činu, prostě ten základ, proč to třeba někdo udělal, nebo proč třeba to takhle je, tak žeby vlastně vůbec se k tomu takhle, prostě by tomu takhle nenadávali, nebo něco. Ale zase kdyby to tak bylo, tak vlastně... to by bylo všechno hrozně složitý, že jo, jako a...“

M „No je to všetko strašne zložitě.“

V „No to jo.“ (Smiech)

M „A t... tiež mám niekedy pocit, že proste rozumieť sa dá, že rozumieť sa dá úplne všetkému, že proste čo človek robí, pretože čo vyšlo proste z ľudskej hlavy, hej, to sa dá proste porozumieť iba ľudskou hlavou, vieš ako...“

V „Ale potom zase, zase potom v podstatě všechno mohlo bejt... dobrý nebo nevim jak to nazvat. Prostě jakože... prostě“

M „No hej zas ale rozumieť ničomu, tým pohnútkam, neznamená to schvalovať, proste to“

V „No jo... hm.“

M „Proste dá sa k tomu pristúpiť? eh...iným, eh...možno humánnejším spôsobom. Že jasné, že chápem prečo si spravil samovraždu, pretože to je vlastne, to je... krízová intervencia, to je... proste vieš, že ľudia, čo chcú spáchať samovraždu idú napríklad do, do krízovej intervencie, vieš, a tam tí ľudia ich vypočujú, že jaký majú problém vieš, a ne... proste to sú zásady, proste nepovedia ti, že nerob tú samovraždu, vieš, proste, chápeš, ty musíš mať pochopenie pre to, prečo ten človek chce spáchať samovraždu, ale musíš spraviť niečo preto, aby ju nespravil. Pretože...“

V „No to jo...“

M „Ale je to fakt zaujímavá vec, lebo to si nie každý uvedomuje vlastne.“

V „No právě.“

M „A ty si sa ako dostal...“

V „Prosím?“

M „K tej knihe si sa ako dostal?“

V „K tý jsem se dostal, počkej... to jsme byli ... já nevim. Vím že... jo, protože jsem taky zkoušel číst Schopenhauera...“ (smiech) „...a toho jsem nepochtěl úplně, ale potom náč jsem četl náč další věci a to... a tam právě on dost citoval toho Goetheho a potom najedn... potom jsme jeli do do Adršpachskéjch skal... A-drš-pachšské skály, to je myslím že u Krkonoš už skoro, někde na severu Čech, a tam právě on tam měl i bystu ten Goethe, tak náč jsem si říkal, že si... že by mohlo bejt zajímavý si od něho něco přečíst, tak jsem si náč objednal v antikvariátu tudletu knížku a...“

M „Uhum, a tak ťa to fakt oslovilo hej?“

V „Jo to se mi moc líbilo, tady to.“

M „Uhum. A od Schopenhauera si čo čítal?“

V „To jsem četl Aforizmy k životní moudrosti, myslim se to...“

M „Áno? A to je o čom?“

V „To je jakoby eh... prostě cesta ke štěstí, nebo něco v tom smyslu, a není, to nejsou takový ty bláboly jako takovýí ti lidi jak píšou tady ty knížky ve smyslu cesta ke štěstí a takovýdle věci, jak...“

M „Ten Aleš Kalina alebo tak nejak...“

V „No to vůbec nevim jak se jmenujou, ale jsou to, tedy nevim...“

M „On mal také plagáty v metre, že proste...“

V „Jo jo. Prostě takový že, to mi přijde jako že nevím jak se k tomu to, ale on to právě jako rozpitvával jako prostě psycho... psy... filozoficky jako, a právě říkal o tom člověku dost mluvil, že třeba co jsou hlavní příčiny neštěstí a jakože o tom mluvil tady v tom smyslu, ale to jsem přečet já nevím, nedostal jsem se ani do půlky. A jsem zkoušel i Nietzscheho jako, a...“

M „No ty kokšo...“

V „ale to náč... to, protože ono je to dost těžký, takže jakože, no a právě jak je toho víc co chci číst, tak potom jsem to ne... nepřečtu celý, že jo. Zvlášť když je to takhle náč těžký, tak to... Já myslím, že jednou to snad celý přečtu určitě.“ (Smiech)

M „Tak to je... vau, to som dost' prekvapený. A ty sa akože s tými vecami čo tam ten Schopenhauer rozprával, akože ty si hovoril, že akože s tým súhlasíš? Alebo ti to nejak akože sedí toto?“

V „Jako některý věci mi sedí... jako právě potom jsem, potom mi došlo, že vlastně všechno co píšou ti filozofové nemusí bejt pravda právě. To právě je taky zajímavý jak ten Nietzsche mluví o pravdě jako prostě co je pravda, co ne, a že vlastně říká, že pravda vlastně neexistuje nebo něco takovýho. Ale to... Ale že jo, právě to jo, no teďkom jsem odbočil...“

M „Nevadí.“

V „Jo jakože s některýma věcmi že jsem se celkem jako stotožňoval jako, že to... a že... no třeba si pamatuju, jako že říkal, že s... čím vyšší inteligence, tím vlastně větší je... pohnutky k bolesti jsou vlastně jakoby... a nebo bolesti jako prostě smutku vlastně nebo něco takovýho, že vlastně potom je ten člověk vlastně pravdivý, protože potom náč toho má moc třeba nebo něco takovýho, že...“

M „A to akože, tej bolesti... to množstvo čo človek má, alebo...“

V „Myslím bolesti jako spíš to, jakože... třeba toho smutku, toho neštěstí spíš jsem myslel jakože to.“

M „A prečo, a čo je vlastne to nešťastie akože?“

V „Nevím jako smutek neba já nevím jak, něco takovýho...“

M „Ale z čoho pramení, že prečo je u tých múdrych ľudí, alebo u tých čo sú, akože čo majú tú väčšiu kapacitu, že prečo je u nich ten smútok častejší...“

V „Asi z toho...“

M „Akože že tá povaha sveta je tak spravená, že proste je svet...“

V „No jakože prostě, třeba že se snaží tomu všemu porozumět, tak potom prostě je z toho takovej to, ale tak náč jako to... nevím.“ (Smiech) „Ale právě tam psal, že zase, že jako čím ti inteligentní, no inteligentní jakože ti, prostě chytřejší lidi třeba nebo... to zní hrozně to... blbě tady to, ale jakože vlastně eh, když... se zase třeba nenuděj, protože furt nad něčím přemejšlej a právě taky, že jo, když nad něčím furt přemejšlíš, tak taky seš z toho takovej, že jako to... takže že právě zase že se nenuděj, což je právě tam psal, jakože to je ta druhá příčina vždycky toho neštěstí, to že to...“

M „Nuda.“

V „Což je vlastně pravda, takže... protože když se nudíš tak prostě seš takovej to...“

M „Uhum.“

V „A zase psal, že zase na druhou stranu že právě to je hrozně rozporuplný, že už nejstarší řekové jakože, myslím že Sofokles, nebo že něco takovýho, že právě napsali prostě náč básně a v každý o tom psali něco jinýho, že právě že to jsou právě ti lidi, kteří ničemu nerozuměj třeba a tak, takže taky můžou bejt šťastní vlastně, ale zase říkal že se můžou nudit, takže to je prostě hrozně...“

M „Hm, to je zaujímavé. A jak si hovoril ,že sa volala tá kniha?“

V „Ehm Aforizmy k životní moudrosti.“

M „Uhum. Sranda.“

V „Je to asi takhle tlustý. Ale je to malým písmem takovým.“ (Smiech)

M „Stále lepší ako ten Svet ako vôľa a predstava. To, to, to je trojväzkové dielo a každá tá kniha má toľko, proste taká hrubá, nevím asi tristo strán alebo štyristo. No to to je sranda teda. A ako sa dostávaš k takýmto veciam akože? Prostě sa, sa akože postupne, čo ja viem z jednej knihy sa dočítaš, že ten citoval Goetheho a potom ideš na Goetheho...“

V „Třeba, a náč jako právě potom ten, že jo, Morrison, ten z Doors, tak tne právě taky čet jako Nietzscheho a tak a nebo náč jsem prostě... no, že jsem prostě se někde dočet a tak mně to zajímalo a právě protože...“

M „A máš akože aj s kým, máš s kým preberať tieto knihy akože?“

V „Moc ne. S tím zpěvákem, s tím, jak jsem... tak právě ten taky jako, né že by čet tady ty věci úplně, ale jako taky se o tom zajímá a tak jsem si s ním o tom tak jako jednou povídal.“

M „A bolo to dobré akože? Pre teba nejako obohacujúce alebo aké?“

V „Nevím, jako když jsem mu třeba říkal něco z Nietzscheho jako co si myslím, tak on se mnou jako nesouhlasil úplně, tak ale o tom to je, že jo.“

M „Jo. Treba sa niekam posúvať. Sranda.“

V „No spíš s tím Nietzscheh nesouhlasil že, ale já jsem to asi taky možná blbě vyložil, takže...“

M „Všetko je relatívne asi, že?“

V „To jo.“ (Smiech)

M „Hej ty brďo, však ja v ôsmom ročníku som nečítal ani, ani, ani len proste... cha... ani len tú klasiku čo sme mali povinné v škole, vieš. A ty čítaš Nietzscheho a Schopenhauera...“

V „No moc ho nečtu jakože, to jsem... zkoušel jsem to...“

M „Kolik je vás v třídě takýchto, že čítate...filozofické spisy?“

V „To asi nikdo.“

M „Asi nikto.“

V „U nás ve třídě asi ne. Jako z druhýho ročníku jakože vlastně... z druhýho ročníku ne...eh z...“

M „Z druhej triedy vedľajšej?“

V „Jo my jsme áčko a, že jo, běčko, tak tam je jeden takovej kluk, ale ten, toho moc nemusim, ten je takovej, akože já jsem se s ním kamarádil dost, ale on je takovej, že možná spíš, že je možná celkem rozdíl v tom co říká a co doopravdy jako je pravda.“

M „Akože pokrytec, alebo, alebo...?“

V „No možná občas taky, ale jakože... tak náč to, eh...“

M „Či falošný, alebo...?“

V „Nevim ale jakože on už jako asi ti rodiče na něj měli dost vliv, protože ono i tá máma vždycky něco říká jako, bůhví co jako... prostě že to zveličuje všechno a tak. Jakože on je asi chytrej dost taky, ale...“

M „Ale akože je taký pomýlený alebo...?“

V „Ale asi tím jak je vychovávanej, tak on je takovej, že dost s... ehm... já nevím co na něj pasuje... tak nevím přesne co jsem chtěl říct, takže...“ (Smiech)

M „Nie však tak to skús nejak naznačiť. Alebo prečo ste sa vlastne prestali kamarátiť? Kvôli tomuto, aký je?“

V „No jako on se se mnou baví furt jako, ale že třeba on prostě potom měl jako na mně nějaký, prostě přede mnou řekl nějaký věci jako co mi nebyli úplně příjemný, nevím... prostě jsem třeba neměl náladu, nevím, prostě jako je taky možný, že třeba někomu něco takového řeknu, ale potom, že jo, vždycky to byl takovej... nevím, třeba to, no... teďkom jsem úplně strčil nit. Ale vím, že třeba... jo takhle, třeba jeden čas se s ním najednou dost lidí přestalo bavit, protože vlastně... protože je štvál, že jo, kvůli tomu jeho chování a on najednou začal bejt takovej bratříček, jakože prostě se bratříčkoval a začal se se mnou bavit jako zase, a jako byl takovej fajn a teďkom se zase začali s ním lidi bavit, tak zase začal bejt otravněj.“

M „Jaj. To je zvláštne no...“

V „Nevím, že prostě že všechno třeba zkritizuje... jako na všechno... kritizuje, třeba že jsme měli ten koncert, a všichni říkali: To bylo dobrý. a on to jako: Jo, šlo to, ale měli jste špatnýho zvukaře a tak. Tak jako nemuselo se mu to líbit, to je jasný, že jo, ale jakože byl takovej...“

M „Akože tá jeho kritika z jeho strany je, akože nie primeraná alebo... je skôr taká samoúčelná?“

V „Nevím, nevím jestli je, jako jestli opravdu mluví úpřímně nebo spíš prostě to říká jakože...“

M „len aby ťa skritizoval...“

V „...jenom prostě aby, aby třeba on byl jako ten, co to umí líp třeba.“

M „Hm.“

V „Teď budu muset už asi jít.“

M „Jasne v pohode.“

Príloha č.3 Tabuľky triedenia výskumného materiálu

Tabuľka O.R.

Rodina	<p>O „Eh... hej hej, za otcom. Moji rodičia sa vlastne rozviedli, no a mama si našla priateľa v Česku a presťahovali sme sa sem.“ (ZMENA PROSTREDIA Kvôli situácii v rodine)</p> <p>O „No každé prázdniny v podstate.“ (RODNÉ SLOVENSKO – pevná väzba na otca – kladný vzťah – možnosť voľby – OTEC)</p> <p>O „Neviem, mama je zubárka, ale neviem ešte fakt vôbec. Možno nejaký chirurg.“ (VPLYV MATKY na výber povolania)</p> <p>O „Neviem, no však to je zaujímavé proste byť doktor ako. Aj možno kvôli rodičom, aj kvôli mame, neviem.“ (Neistota ohľadom motivácie – vplyv MATKY)</p> <p>M „A aj akože sa bavíte s mamou o tom, čo ona robí a tak?“ O „Hej, hej.“ (VZŤAH S MATKOU)</p> <p>M „Áno? Aj sa rozumieš tomu?“ O „To ešte nie zatiaľ. Až tak hlboko nie som.“ (ZASVÄCOVANIE syna do pracovného sveta MATKY)</p> <p>O „No, ale potom eh... som mal ísť na súťaž do Rakúska, ale tam ma mama nepustila, no a tam bola ako keby tam bol, ako keby syn, alebo vnuk alebo niečo také proste zakladateľ toho brazílskeho Jiu-Jitsu. Tam bol seminár a potom ako keby tam bol turnaj. No a tam som hlavne chcel ísť, a vlastne to celé brazílske Jiu-Jitsu je tiež rozdelené na pásky a váhové kategórie. No a ja som mal dostať ten ďalší pásik no a práve od neho, ale mama ma tam nepustila, no tak mi ho musel dať tréner.“ (Zásadný konflikt s MATKOU – škola vs. záľuby – MATKINA predstava o živote syna – nesloboda voľby u syna – naštiepenie vzťahu – oddelenie od OTCA)</p> <p>M „Joj. A jak si to znášal?“ O „No tak bol som docela našťvaný, no ale to odôvodnila, že mám zlé známky, takže musím zostať tuná.“ (HNEY proti autorite MATKY)</p> <p>M „Jaj. Hm...tie známky sú dost' akože také...“ O „Hm. Ona chce aby som mal dobré známky no. Ale je docela našťvaná na toto vysvedčenie.“ (Smiech) (AKADEMICKÝ úspech ako vysoká hodnota – PROVOKÁCIA „NEÚSPECHOM“ - konflikt)</p> <p>O „Nemám, som jedináčik.“</p> <p>O „No s... radšej mám oca jak mamu, ako keď to mám tak povedať, lebo mne vadí to, že ma proste sem odviezla a ja som vtedy nechcel odísť z toho Slovenska. Ako ona mi hov... mi tvrdí, že to je pre moje dobro, ale ja si myslím, že by som sa mal ako dieťa stále dobre aj na tom Slovensku ako.“ (OTEC DOBRÝ, MATKA ZLÁ)</p> <p>O „Hej.“ M „Uhum. A inak máte akože dobrý vzťah s mamou?“</p>
--------	--

	<p>O „No... v poslednej dobe mi nejak lezie na nervy proste, neviem, tlačí na mňa vkuse, aby som sa lepšie učil a tak.“ (VYHROTENÉ OBDOBIE – HROMADENIE NAPÄTIA)</p> <p>O „S otcom? No tak on ako tiež na mňa tlačí aby som sa učil, ale on príde jak taká prirodzená autorita, že sa ho bojím proste.“ (BÁZEŇ)</p> <p>O „A je s ním aj ako zábava proste. Keď k nemu idem, tak vždycky máme čo robiť a s mamou si v podstate ani nemám čo povedať, lebo s ňou nemám žiadne spoločné záujmy, takže nič.“ (ZÁBAVA – BLÍZKOSŤ A POROZUMENIE OD OTCA)</p> <p>o „No v Košiciach... neviem. Chodíme... často chodíme športovať, no a tam máme tiež chatu, ale u tej chaty je veľa ako... to je Smolník, neviem, to asi nepoznáš takú dedinu.“</p> <p>O „No a vlastne tam máš jazero, máš tam všetko, môžeš tam robiť veľa vecí ako, ale v tej dedine, to sa nedá nič robiť ani. A napríklad to mi tiež vyčíta, že s otcom chodím na chatu a s ňou nie.“ (AKTÍVNE STRÁVENÝ ČAS S OTCOM)</p>
Autorita	<p>O „Hej. Určite teraz pustí ta... učiteľka nejaký blbý film jak ju poznám. Ona je trochu... divná.“ (SPOCHYBNENIE autority učiteľky – nerezonuje mu – skôr negatívny vzťah, musí ju trpieť)</p> <p>O „No proste je svojská, tak by som to povedal.“ (ZLÁ učiteľka – zachováva jej dôstojnosť aj keď by nemusel – trpí ju)</p> <p>M „Svojská. To je veľmi diplomatické. A sú tu aj normálni učitelia?“ (Smiech)</p> <p>O „Hej, hej, sú.“ (AKCEPTÁCIA AUTORITY učiteľa)</p> <p>O „Hej, väčšina hej, ale ona do tej väčšiny nepatrí.“ (Smiech) (PROBLÉM s jednou učiteľkou)</p> <p>M „Joj. A jak si to znášal?“</p> <p>O „No tak bol som docela naštvaný, no ale to odôvodnila, že mám zlé známky, takže musím zostať tuná.“ (VZDOR PROTI AUTORITE MATKY)</p> <p>O „No, ale potom eh... som mal ísť na súťaž do Rakúska, ale tam ma mama nepustila, no a tam bola ako keby tam bol, ako keby syn, alebo vnuk alebo niečo také proste zakladateľa toho brazílskeho Jiu-Jitsu. Tam bol seminár a potom ako keby tam bol turnaj. No a tam som hlavne chcel ísť, a vlastne to celé brazílske Jiu-Jitsu je tiež rozdelené na pásky a váhové kategórie. No a ja som mal dostať ten ďalší pásik no a práve od neho, ale mama ma tam nepustila, no tak mi ho musel dať tréner.“ (Pôvodca zakladateľa toho športu – úcta a túžba ho stretnúť)</p> <p>O „No to sú skôr takí známi ako... ešte keď tak s trénerom, ten je docela dobrý kamarát. Hej, ale on už je tiež starší ako... nikde sme nejak ako neboli, alebo tak.“ (KAMARÁTSKY PRÍSTUP A IMPOZANTNÉ SCHOPNOSTI - UČITEĽ)</p> <p>O „Akože je s ním sranda. On je v pohode.“ (MLADÝ, 20- ročný tréner)</p> <p>O „Nie nie nie, to nie. To vôbec. To je individuálne. Keď chceš závodit', tak ideš na vlastnú päsť proste a keď tak sa môžeš popýtať toho trénera na dačo.“ (JE TAM AKO POMOC AK TREBA)</p> <p>M „Uhum. A vie ti poradiť teda.“</p> <p>O „Hej hej, vie.“</p> <p>M „Uhum, jasne. A ten tréner, on pôsobí tak ako autorita?“</p> <p>O „No určite.“ (Smiech)</p> <p>M „Uhum, hej. A to je... autorita predstavuje pre teba čo akože?“</p> <p>O „Autorita, no obvykle tí dospelí sú pre mňa autorita...“ (ÚCTA K STARŠÍM – CENÍ SI SKÚSENOSŤ)</p> <p>O „No celkovo, proste nedovolim si k nim proste také veci jak si dovolím k rovesníkom.“</p> <p>M „Uhum.“</p> <p>O „Ako možno k cudzím by som si niečo dovolil no, keby, keby sa do mňa ako nejak pustili alebo tak.“ (OTÁZKA HRDOSTI – SNAHA O NEKONFLIKTNOSŤ)</p> <p>M „Uhum. Takže autorita je niekto proste, kto je starší od teba.“</p> <p>O „Uhum.“ (DÔLEŽITOSŤ VEKU – SKÚSENOSTÍ – ZÁKLAD VO VÝCHOVE)</p> <p>O „No ako nesmie byť ako blbý vyslovene.“ (MÚDROSŤ AKO CTNOSŤ)</p> <p>M „Uhum. Takže vlastne ako keby tá blbosť je, proste degraduje toho, toho, to postavenie v tvojich očiach?“</p> <p>O „Uhum.“ (ASPEKT DÔSTOJNOSTI)</p> <p>O „No tak ehm... vlastne že to on nenechá prejsť ľuďi s lepšou známkou jak s trojkou, keď proste sa tomu nechceš venovať, že si od neho budeš čítať knihy alebo také hlúposti. A ja zrovna do dejepisu moc zapálený nie som ako. Dejepis je mi celkom ukradnutý, čo bolo, bolo.“ (môj smiech) (AUTORITATÍVNY UČITEĽ – OČAKÁVANIE KONFLIKTU)</p> <p>O „S otcom? No tak on ako tiež na mňa tlačí aby som sa učil, ale on príde jak taká prirodzená autorita, že sa ho bojím proste.“ (OTEC VZBUDZUJÚCI REŠPEKT)</p>

	<p>O „A je s ním aj ako zábava proste. Keď k nemu idem, tak vždycky máme čo robiť a s mamou si v podstate ani nemám čo povedať, lebo s ňou nemám žiadne spoločné záujmy, takže nič.“ (BLIZKOSŤ a POROZUMENIE)</p>
Túžby (plány)	<p>O „Na medicínu by som chcel skúsiť.“ (Ambície – štúdium – vplyv matkinej profesie)</p> <p>O „Neviem, mama je zubárka, ale neviem ešte fakt vôbec. Možno nejaký chirurg.“ (VYSOKÉ NÁROKY na svoj akademický výkon)</p> <p>O „Neviem, no však to je zaujímavé proste byť doktor ako. Aj možno kvôli rodičom, aj kvôli mame, neviem.“ (Záujem vs. nie úplne slobodná voľba?)</p> <p>M „Uhm, no tak čo... a máš také ambície akože sa dobre učiť, ale to aj kvôli škole alebo?“</p> <p>O „To kvôli tej vysokej, že by som, aby som sa dostal na dobrú vysokú hlavne, kvôli tomu. Ale tam treba zrobiť hlavne tie skúšky dobre, či?“ (OTÁZKA prípravy na budúce povolanie – pocit zodpovednosti)</p> <p>O „No, ale potom eh... som mal ísť na súťaž do Rakúska, ale tam ma mama nepustila, no a tam bola ako keby tam bol, ako keby syn, alebo vnuk alebo niečo také proste zakladateľ a toho brazílskeho Jiu-Jitsu. Tam bol seminár a potom ako keby tam bol turnaj. No a tam som hlavne chcel ísť, a vlastne to celé brazílske Jiu-Jitsu je tiež rozdelené na pásky a váhové kategórie. No a ja som mal dostať ten ďalší pásik no a práve od neho, ale mama ma tam nepustila, no tak mi ho musel dať tréner.“ (Túžba stretnúť veľkého kápa)</p> <p>O „Nie nie nie, to nie. To vôbec. To je individuálne. Keď chceš závodieť, tak ideš na vlastnú päsť proste a keď tak sa môžeš popýtať toho trénera na dačo.“ (JEHO VLASTNÉ AMBÍCIE ZÁPASIŤ)</p>
Zmeny	<p>O „Na Slovensku som chodil prvé štyri roky a potom som od piateho ročníku nastúpil sem na základku.“ (PRESTUP v dôležitom období vývoja – sociálne prostredie)</p> <p>M „Hm, a nebol ten prechod pre teba taký...?“</p> <p>O „Ee...“ (Nebral si to príliš k srdcu – obranný mechanizmus?)</p> <p>O „Ešte aj, ako známky boli celkom v pohode, až v teraz keď som prišiel sem, tak už je to docela zlé.“ (PRECHOD na strednú školu sa odzrkadlil v zhoršení známok – akademický úspech ako ukazateľ normality reakcie na udalosti a zmeny v okolí)</p> <p>O „Lebo vlastne... ja som hral futbal na Slovensku. Potom keď sme sa odsťahovali, tak som s tým skončil, dva roky som nič nerobil a potom som začal chodiť na brazílske Jiu-Jitsu, to je také ako keby, neviem, poznáš MMA-čko? Také... takých ako keby zápasníkov v takých kliečkach...“ (DVA ROKY TRVALO PRIVYKNUTIE NA NOVÉ PROSTREDIE A NÁJDENIE ZÁLUBY – ADAPTÁCIA) – nájdenie konička ako spôsob vyrovnania sa so zmenou – zameranie energie</p> <p>M „A nemáš problém s týmito zmenami?“</p> <p>O „Ja, jediné čoho sa bojím je ten dejepis.“ (STRACH Z POVESTNE ZLÉHO)</p> <p>O „No tak eh... vlastne že to on nenechá prejsť ľuď s lepšou známkou jak s trojkou, keď proste sa tomu nechceš venovať, že si od neho budeš čítať knihy alebo také hlúposti. A ja zrovna do dejepisu moc zapálený nie som ako. Dejepis je mi celkom ukradnutý, čo bolo, bolo.“ (môj smiech) (OČAKÁVANIE NEPRÍJEMNEJ KONFRONTÁCIE)</p>
Škola	<p>O „No nie, ale ja som... prvý polrok mi docela vyšiel, tam som mal jednu trojku s tým, že som chcel ako keby si to opraviť do konca školského roku aby som nemal žiadnu, no ibaže ja som myslel, že zase ako, že vtedy som sa učil priebežne celý rok, ale že tento rok by som si to mohol skúsiť iba opraviť na konci roku, aby som to mal všetko na dvojky. No a mne jaksi to nevyšlo a mám ich päť.“ (Smiech) (EXPERIMENT s prístupom k učeniu a ku známkam – skúšanie svojich schopností?)</p> <p>O „No napríklad tá biológia, chémia ma baví.“</p> <p>O „No tak eh... vlastne že to on nenechá prejsť ľuď s lepšou známkou jak s trojkou, keď proste sa tomu nechceš venovať, že si od neho budeš čítať knihy alebo také hlúposti. A ja zrovna do dejepisu moc zapálený nie som ako. Dejepis je mi celkom ukradnutý, čo bolo, bolo.“ (môj smiech) (OČAKÁVANIE NEPRÍJEMNEJ KONFRONTÁCIE)</p> <p>O „Do školy sa nikdy neteším.“</p> <p>M „Nie?“ (Smiech)</p> <p>O „Ako proste spomeniem si na učenie a poviem si: Nemôže byť ešte mesiac prázdniny ako?“ (Smiech) (CUDZIE PROSTREDIE)</p>
Budúcnosť	<p>M „Uhm, no tak čo... a máš také ambície akože sa dobre učiť, ale to aj kvôli škole alebo?“</p> <p>O „To kvôli tej vysokej, že by som, aby som sa dostal na dobrú vysokú hlavne, kvôli tomu. Ale tam treba zrobiť hlavne tie skúšky dobre, či?“ (prostriedok k dosiahnutiu žiadaného cieľa – úspech v škole) ZODPOVEDNOSŤ</p> <p>O „Nie. Aspoň to skúsím. Keď to nepôjde tak prinajhoršom skončím, čo sa dá robiť?“ (RELATIVITA úspechu – možnosť neúspechu – otázka nastavenia)</p> <p>M „To som mal úplne tak isto no. Vlastne stále mám. No... A myslíš si, že tí, akože tých kamarátov čo máš teraz tuto, že, že nejako pretrvávajú aj do budúca?“</p> <p>O „Asi hej. Lebo s tými čo sa bavím od základky, tak pravdepodobne hej. Ja ešte v Košiciach mám stále tých kamarátov čo som tam mal, takže...“ (STABILNE VYBUDOVANÉ VZŤAHY?)</p>
Postoje	<p>A to tá škola taký tlak na teba vyvíja, že... no ale tak... s tým nemáš problém, hej?“</p> <p>O „Nie. Aspoň to skúsím. Keď to nepôjde tak prinajhoršom skončím, čo sa dá robiť?“ (ODOLNOSŤ voči tlaku –</p>

	<p>možnosť neúspechu a vedomie tejto možnosti)</p> <p>O „Ešte nie zatiaľ. Potom možno tak tretí ročník sa začnem pripravovať postupne na tú maturitu, aj keď, bojím sa toho, že jak sa poznám, tak sa na tú maturitu budem učiť večer pred maturitou...“ (Smiech) (Prístup k škole – nekladá sa do toho – externá motivácia = MATKA)</p>
Záujmy	<p>O „No mňa to nezaujíma popravde. Ja nerád čítam ako nejaké knihy, romány, mňa to nejak moc nebaví ako...“</p> <p>O „No hlavne športujem teraz.“</p> <p>O „Lebo vlastne... ja som hral futbal na Slovensku. Potom keď sme sa odsťahovali, tak som s tým skončil, dva roky som nič nerobil a potom som začal chodiť na brazílske Jiu-Jitsu, to je také ako keby, neviem, poznáš MMA-čko? Také... takých ako keby zápasníkov v takých kliečkach...“ (VKLAD SVOJEJ ENERGIE)</p> <p>O „... no tak oni to čo robia na zemi, tak to robíme iba čisto. Ako nerobím to v kliečke, ale iba na zemi proste bojujeme. To je niečo jak Judo v podstate.“</p> <p>M „Hej. A to je, je to teda asi celkom akčné, nie?“</p> <p>O „Hej hej. No a...“ (VYBITIE ENERGIE)</p> <p>O „No bol som práveže na súťažiach teraz minulý polrok ich bolo docela veľa, som... väčšinou som skončil prvý.“ (SEBAREALIZÁCIA – výsledok je úspech – vklad energie s dobrou spätnou odmenou)</p> <p>O „Uhum. Ono to väčšinou dlho netrvá. Ono aj keď zápasíme, tak ten zápas má mať päť minút, ale potom sa stáva, že keď vlastne máš napríklad jak keby zápasy, dva zápasy, na dva vyhrané zápasy, no tak prvý zápasíš, druhý keď vyhraje, keď vyhraješ jeden ty, keď vyhraje druhý on, tak potom je posledný a ako keby na tu páku, že už nejde na tie body, takže ten zápas trvá do tej doby, dokým jeden druhého neutlačí alebo neuskrtí. No a obvykle to končí tak, že to trvá deväť – desať minút no a to už si strašne unavený, pretože deväť – desať minút využívať fakt silu naplno, to už...“ (ENERGICKÝ NÁROČNÉ HOBBY)</p> <p>O „Nie nie nie, to nie. To vôbec. To je individuálne. Keď chceš závodit', tak ideš na vlastnú päsť proste a keď tak sa môžeš popýtať toho trénera na dačo.“ (JEHO VLASTNÉ AMBÍCIE ZÁPASIŤ)</p> <p>O „No to zase nejako... ja sa okúpem aj na bazén- v bazéne radšej jak v tom jazere. Jako ja tam chodím lebo ma baví plávať a...“ (CELKOVO ŠPORTOVÝ TYP)</p>
Hodnoty	<p>M „Jaj. Hm...tie známky sú dosť akože také...“</p> <p>O „Hm. Ona chce aby som mal dobré známky no. Ale je docela naštvaná na toto vysvedčenie.“ (Smiech) (AKADEMICKÝ úspech ako zásadná hodnota v živote)</p> <p>O „No v podstate filozofiu no, tak aspoň sa naučiť seba ovládať, lebo aj keď som sa, raz sa mi proste podarilo, že som sa dostal do potyčky tuná a bili sme sa, no a v podstate ja som nepoužil... lebo tam máš zakázané používať päste. Tam nemôžeš ani kopať ani biť sa. A ja som si proste všimol, že som, behom toho nátlaku, som proste, jak som sa bál aby sa mi nič nestalo, tak som ho ani raz neudrel. Iba som ho zhodil na zem a tam som mu dal páku iba, no.“ (FILOZOFIA ŠPORTU – NEUBLIŽOVAŤ DRUHÝM – PROSTRIEDOK SEBAOBRANY)</p>
Konflikt	<p>O „No, ale potom eh... som mal ísť na súťaž do Rakúska, ale tam ma mama nepustila, no a tam bola ako keby tam bol, ako keby syn, alebo vnuk alebo niečo také proste zakladateľ a toho brazílskeho Jiu-Jitsu. Tam bol seminár a potom ako keby tam bol turnaj. No a tam som hlavne chcel ísť, a vlastne to celé brazílske Jiu-Jitsu je tiež rozdelené na pásky a váhové kategórie. No a ja som mal dostať ten ďalší pásik no a práve od neho, ale mama ma tam nepustila, no tak mi ho musel dať tréner.“ (KONFLIKT S MATKOU OHLĎADOM ZNÁMOK - Zásadný konflikt s MATKOU – škola vs. záľuby – MATKINA predstava o živote syna – nesloboda voľby u syna – naštiepenie vzťahu – oddelenie od OTCA)</p> <p>O „No v podstate filozofiu no, tak aspoň sa naučiť seba ovládať, lebo aj keď som sa, raz sa mi proste podarilo, že som sa dostal do potyčky tuná a bili sme sa, no a v podstate ja som nepoužil... lebo tam máš zakázané používať päste. Tam nemôžeš ani kopať ani biť sa. A ja som si proste všimol, že som, behom toho nátlaku, som proste, jak som sa bál aby sa mi nič nestalo, tak som ho ani raz neudrel. Iba som ho zhodil na zem a tam som mu dal páku iba, no.“ (KONFLIKT S CUDZÍM MLADÝM ČLOVEKOM)</p> <p>O „No v podstate išlo o to, že prišiel taký chlapec no a začal do mňa vyrývať, že som, neviem, proste hovoril mi, že vyzerám jak buzerant a také a začal do mňa strkať, tak som ho strčil a išli sme von a tam som ho zhodil a dal som mu páku.“ (TRIEZVE VYRIEŠENIE FYZICKÉHO KONFLIKTU – uplatnenie princípov športu, filozofie – sebaovládanie)</p> <p>O „Nie to nebolo v škole. To bolo keď sme boli na bowlingu s kamarátmi.“ (mimo školské prostredie)</p> <p>O „Nie nie. To už, iba vtedy raz sa mi stalo.“ (Nekonfliktný typ)</p> <p>O „Hej hej, do mňa. Nevieš z akého dôvodu, asi som mu nesadol.“ (Možnosť banálnej príčiny)</p> <p>O „Nie nie, ja sa snažím chovať slušne.“ (NEKONFLIKTNOSŤ A SEBAOVLÁDANIE – <u>snaha – ZODPOVEDNOSŤ</u>)</p> <p>O „No naštvaný, naštvaný ako, nie som nejak obvykle. Keď tak si poviem v duchu dačo, že je to debil, alebo tak.“</p> <p>M „Uhum, jasne. Takže konflikty nemáte akože...“</p> <p>O „Nie nie.“</p>

	<p>O „No ako ja v-v-vyslovene nevyvolávam žiadne boje alebo niečo také.“ (PRAKTICKÉ VYUŽITIE ŠPORTU – ZABEZPEČENIE SA)</p> <p>O „No celkovo, proste nedovolim si k nim proste také veci jak si dovolim k rovesnikom.“ M „Uhum.“ O „Ako možno k cudzím by som si niečo dovolil no, keby, keby sa do mňa ako nejak pustili alebo tak.“ (OCHOTA PUSTIŤ SA DO KONFLIKTU, POKIAL SPRÁVANIE DRUHÝCH, NEZÁVISLE OD VEKU, PREKROČÍ NEJAKÉ MEDZE)</p> <p>O „Hej.“ M „Uhum. A inak máte akože dobrý vzťah s mamou?“ O „No... v poslednej dobe mi nejak lezie na nervy proste, neviem, tlačí na mňa vkuse, aby som sa lepšie učil a tak.“ (POCIT NESLOBODY)</p> <p>O „A je s ním aj ako zábava proste. Keď k nemu idem, tak vždycky máme čo robiť a s mamou si v podstate ani nemám čo povedať, lebo s ňou nemám žiadne spoločné záujmy, takže nič.“ (SILNÝ KONFLIKT S MATKOU)</p>
Kamaráti	<p>O „No s kamarátmi som bol, no a proste prišiel za nami, začal do mňa vyrývať...“ (účastníci konfliktu boli aj kamaráti – radili Oliverovi ako sa správať – riadil sa ale podľa seba)</p> <p>O „Oni? Ta... jeden ma kľudnil, aby som sa s ním nešiel biť, eh... druhý mi hovoril, aby som mu naložil...“ (môj výbuch smiechu) „... a a ten tretí, tomu to bolo tak nejak jedno. Ten mal trochu vypité.“ (Rozdielnosť záujmov kamarátov - nekonzistentnosť)</p> <p>O „Eh... z bývalej školy, zo základnej, ale... jeden je zo základnej, druhý tiež a jeden je kamarát toho zo základnej čo teraz... lebo oni, ono to na základnej bolo tak, že v podstate my sme do siedmej triedy bola jedna trieda, no a potom nás zjednotili, lebo nás bolo málo. A behom toho odišli obidvaja. Jeden odišiel na anglickú školu English College, nejaká, to je pre tých bohatých ako keby. Tam stojí školné na jeden rok asi štyristo tisíc, no a oni sú Vietnamci, tak oni majú peniaze, no a ten druhý, tak ten odišiel iba sem, tuňá je taká základná škola Bytovská, kúsok odtiaľto myslím. No a eh... on sa, on išiel tiež potom na gymnázium, ale na Ohradní.“ (Rozdielnosť pôvodu – bývalí spolužiaci – vzťahy pretrvali, resp. sa znovu nadviazali)</p> <p>M „... v pohode. A ste tam ako nejaká partia, alebo...?“ O „No hej hej, sme.“ (TRIEDNA PARTIA)</p> <p>O „No... ako keby, ono to je také divné. Ešte ako nie sme takí, taká jedna veľká partia ako by sme asi mali byť.“ (ROZDROBENÝ KOLEKTÍV – OSTROVY?)</p> <p>M „A tak tá partia ako... ste teda nejaká partia, nejaká skupinka?“ O „Hej hej hej.“ M „A jak ste sa dali dohromady?“ O „Behom roku to proste prebiehalo. To nebolo z ničoho nič. Sme boli na tom adaptačnom kurze a vtedy sa, sme sa nejak začali baviť. Ten prvý deň si pamätám, že v škole proste nikto nehovoril. Proste tam bolo celú prestávku ticho. Teraz už robia hukot proste v kuse. Tam sa nedá vydržať v tej triede.“ (môj smiech) (PRIRODZENÝ PROCES ZDRUŽOVANIE NA ZÁKLADE NEJAKEJ PRIAZNE)</p> <p>O „V pohode sa cítim.“ M „V pohode. A nejakých dobrých kamarátov tam máš, takých, že dobrých?“ O „No hej. Napríklad ten čo s tebou bude hovoriť, ten je celkom dobrý.“ (VZŤAHY ktoré má, ale od ktorých neočakáva veľa, nepozná tých ľudí dosť dlho)</p> <p>Ja som so všetkými tak nejak kamarát ako.“</p>
Dobry kamarat	<p>M „Hej hej. A to sú tvoji dobrí kamaráti teda.“ O „Hej hej.“ (PARTIA z bowlingu)</p> <p>O „No hej, stále. S jedným chodím do posilovne často, aj na tie preteky, sme boli aj zápasit' a tak.“ (SPOLOČNÉ AKTIVITY)</p> <p>M „Tak to je dobré. A vy sa poznáte od toho jak si prestúpil sem?“ O „Uhum, od tej piatej triedy.“ (DLHOTRVAJÚCE VZŤAHY)</p> <p>O „Hej, s jedným som sa nebavil, s tým čo teraz chodíme do posilovne a zápasíme, to robíme teraz posledný rok iba, a ešte na konci deviatej triedy sme... som ho vlastne kontaktoval a začali sme sa znova stretávať, no a s tým Vietnamcom, s tým som bol ako keby vo vzťahu stále.“ (ODDELENIE OD JEDNOHO A znovunadviazanie kontaktu po čase, zhodou okolností)</p> <p>O „Eh... s, lebo odišiel no a, neviem, som vtedy nepoužíval ani facebook, ani mobil, takže to bolo také, že. On aj býval ďaleko, lebo on býva v Březovej. To je ako je taká dedina alebo niečo také na okraji Prahy no, takže, a nikdy som ho nestretol ani nič, iba jak bola škola (nezrozumiteľný názov), taká jak na výber povolania alebo na výber školy, tak vtedy som ho... vtedy sme sa tam stretli, vtedy som ho vlastne kontaktoval.“ (STRATA KONTAKTU – BEZ SOCIÁLNEJ SIETE na internete, bez mobilu)</p> <p>M „Nie? A kamarát a blízka osoba, vieš to nejak, vidíš tam nejaký rozdiel akože, v týchto pojmocho?“ O „Ani nie.“ (BLÍZKOSŤ NIE V EMOCIONÁLNEJ ROVINE ALE SKÔR V ZÁUJMOVĚ)</p>

	<p>O „Asi hej. Lebo s tými čo sa bavím od základky, tak pravdepodobne hej. Ja ešte v Košiciach mám stále tých kamarátov čo som tam mal, takže...“ (DLHOTRVAJÚCE VZŤAHY)</p> <p>M „A tí sú, teraz, stále s nimi udržiavaš kontakt? Aj keď si tam, tak sa stretávate?“</p> <p>O „Hej hej.“ (VÄZBY NA SLOVENSKO STÁLE UDRŽIAVANÉ)</p> <p>M „Perfektné. Takže cítiš také zázemie, hej, že proste vieš, že máš nejakých blízkych proste. Necítiš sa sám alebo tak.“</p> <p>O „Nie.“ (POCIT BEZPEČIA V RÁMCI ROVESNÍCKEJ SKUPINY)</p>
Definícia dobrého kamaráta	<p>O „Neviem. Že spolu vychádzame a keď tak mi pomôže on, ja jemu pomôžem.“ (ASPEKT POMOCI, NEKONFLIKTNOSTI a POROZUMENIA)</p> <p>O „Neviem, keď dačo potrebujem, napríklad poradiť v niečom, alebo keď potrebujem aby niekam so mnou zašiel a tak.“ (POMOC – aj psychologická aj materiálna)</p> <p>O „Uhum. A hlavne aj zábava aby s ním bola a tak.“ (BEZSTAROSTNOSŤ)</p> <p>M „A taká emocionálna podpora akože keď ťa niečo trápí, že si smutný alebo...?“</p> <p>O „No to som, to sa tak často nestáva ako.“ (NA TO KAMARÁTA NETREBA)</p>
Ostatní / trieda	<p>O „To tiež v pohode sú kamaráti. Niektorí sú divní, hej... nezľakni sa toho Michala keď s ním budeš hovoriť, on si ťa... bude robiť trochu srandu.“</p> <p>M „No som zvedavý. Teším sa na to. No a divní akože... vy spolu nejak nevychádzate, alebo?“</p> <p>O „Nie, vychádzame. Práveže my sme v pohode, ale niektorí ešte... vybraní spolužiaci sú trochu proste... trochu divní.“ (s niektorými si nesadol, necháva ich tak, nie sú preňho dôležití)</p> <p>O „No proste arrogantní trochu moc a proste chovajú sa proste jak keby ich rodičia nevychovali. Napríklad sú sprostí k učiteľom a tak.“ (PROBLÉM výchovy – Oliver má výchovu, vie sa správať – žiadané správanie, netreba na seba strhávať pozornosť okolia – otázka sebaovládania)</p> <p>O „Alebo drzí, no. No proste... raz si pamätám že vykrikol počas matiky, že tomu kurva nerozumi, tak to bolo zaujímavé.“</p> <p>O „To neviem. Iba učiteľka ho napomenula a to bolo celé, ale nemala ho rada beztak, tak... na ňom bola trochu zasadená možná, neviem, ale ako môže si za to sám, lebo je sprostý.“ (ZODPOVEDNOSŤ za vlastné správanie)</p> <p>O „No... ako keby, ono to je také divné. Ešte ako nie sme takí, taká jedna veľká partia ako by sme asi mali byť.“ (NESÚRODOSŤ KOLEKTÍVU)</p> <p>O „Ako mne to je tak nejak ako... v podstate aj jedno. Nech si robia čo chcú.“</p>
Blízka osoba	<p>M „Nie si často smutný.“</p> <p>O „Nie nie.“</p> <p>M „A keď sa stane tak za kým ideš?“</p> <p>O „Obvykle to nechám tak.“ (SAMOSTATNOSŤ, SEBESTAČNOSŤ)</p> <p>M „Hej? Nepotrebuješ to s nikým prebrať?“</p> <p>O „Nie.“ (ODKÁZANÝ NA SEBA – MATKA NIE JE PODPORA, ALE MÁ SKŔR ANTAGONISTICKÝ VZŤAH K NEJ)</p> <p>M „Nie? A kamarát a blízka osoba, vieš to nejak, vidíš tam nejaký rozdiel akože, v týchto pojmoch?“</p> <p>O „Ani nie.“ (NEHLADÁ U NIKOHO EMOCIONÁLNU PODPORU)</p>
Starší ľudia	<p>M „Uhum, jasne. Takže to je všetko. Nemáš nikoho takého ďalšieho, že by bol čo ja viem starší od teba?“</p> <p>O „Z tréningu? Maximálne keď tak sa bavím s nejakými staršími ale nejak, nejak...“ (ŽIADNE BLÍZKE VÄZBY SO STARŠÍMI)</p> <p>O „No to sú skôr takí známi ako... ešte keď tak s trénerom, ten je docela dobrý kamarát. Hej, ale on už je tiež starší ako... nikde sme nejak ako neboli, alebo tak.“ (TRÉNER AKO AUTORITA, uznáva ho, ale nie je to vyslovene kamarát v pravom slova zmysle)</p>

Tabuľka S.A.

Zájmy	<p>S „Keby bol Liverpool, tak to by bolo iné...“</p> <p>S „Floorball ma baví.“ (voľnočasová aktívna, zápal pre hobby)</p> <p>S „No teraz druhú sezónu hrávam.“ (Florbal – seriózny prístup, snaha o profesionalitu) S „Ako, tak aktívne. Predtým som tak, tak rekreačne.“</p> <p>M „Takže cítiš akože, že si sa zlepšil v tom.“</p> <p>S „Uhum.“ (Vnímanie vlastného pokroku)</p> <p>S „No ja si myslím, že sme dobrí, len technicky by sa to chcelo ešte zlepšiť.“</p>
-------	---

	<p>S „My sme sa teraz na- na... čo sme hrali proti Skalici a tam my sme vedeli si nahrávať a všetci sme si chceli nahráť na ten gól, len ten gól nikto nevedel dať.“ (Sebakritika v športe – nesnaží sa byť rozdielovým hráčom, má svoju pozíciu)</p> <p>S „No aj ako nahrávky, lepšie to spracovávať, alebo to spracovávať a nenahrávať to hneď do súboja a tak.“ M „Jaj. Takže ako rozumnejšie nakladať s tou loptou.“ S „No.“ (Vhľad do priebehu hry)</p> <p>S „... že to robíme naplno jednu minútu a potom to už ide dole vodou.“ (Serióznosť sa rozptyľuje v kolektíve)</p> <p>M „To je taký tvoj vysnívaný klub?“ S „Áno. No však Liverpool je pekné mesto.“ M „Áno? Si tam bol teda. Koľkokrát si tam bol?“ S „Dvakrát.“ (Liverpool ako idol v jeho snažení – model profesionálneho prístupu a výsledkov v športe)</p> <p>M „Aj túto záľubu s niekým zdieľaš?“ S „Tak tuto nepoznám nikoho takého, že kto by bol fakt, že Liverpool...“</p> <p>M „Hej. Dost' sa... akože dost' sa zameriavaš na tých rozhodcov, ehm... tých trénerov.“ S „Tak na týchto dvoch.“ (záujem o hru ako takú, o stratégiu ap.)</p> <p>M „uhum. Takže každý tam má ako keby rovnocenné slovo.“ S „No to by som zase nepovedal...“ M „Prečo?“ S „Lebo tak ja s tým mojím kamošom, tak my tam väčšinou robíme také ťažšie veci, ktoré baby nedokážu pochopiť. Napríklad včera jedna, tá kvintánka, chcela odstrihnúť drôt nejakou blbosťou, pritom sa to dalo kliešťami, takže...“ (tlesol rukami) „...čiže dobre.“ (Smiech) M „Aha. Hm, takže vy ste manuálne zruční, hej, technickí... máte, máte taký vhľad. Baby nemajú... baby sú na čo potom teda? Ako no...“ (smiech) S „Na nápady.“ (rozdelenie úloh – sebedomý o svojich schopnostiach)</p> <p>M „A jak to vnímaš, že vaši ťa poslali niekam a musíš chodiť proste...“ S „Tak už som si zvykol, ale niekedy... no niekedy je to hrozné. Ako mne sa nechce cvičiť nejaké také tie veci typu... nejaký romantizmus, klasicizmus...“ M „Hej. Akože je niečo čo by si hral radšej miesto toho?“ S „Radšej také čo denne počujem. Také štvorakordové piesne. Je to jednoduché, to štyri akordy hrať za sebou a...“ (Smiech) „...ó, nový song hotový.“ (našiel by si aj to svoje v tom, čo ho samé o sebe nebaví)</p> <p>M „...prepájať s nejakými inými vecami. Hm. A čo ťa baví v tej škole potom?“ S „Fyzika ma začala baviť.“ M „Hej? Začala?“ S „No ako veď zo začiatku sme mali také blbé učivo ako je nejaká... ja neviem čo to bolo... nejaká absolútna chyba... to ma tak nechytilo, tak to nedopadlo najlepšie, ale teraz, keď tomu začínam tak nejak chápať tak... pohoda. A telesná ma baví.“ (typické chalanské záujmy – technika, pohyb – zdieľanie s kamošmi)</p> <p>M „Uhum. Takže normálne ako nechodíš ako s nikým von takto...“ S „No mňa to ani nebaví ísť von.“ (záujem o počítač a virtuálnu realitu)</p>
Rodina	<p>S „Ako, tak aktívne. Predtým som tak, tak rekreačne.“ M „Rekreačne?“ S „S našimi.“ M „S vašimi?“ (Zdieľané záujmy s rodičmi, prevzaté od nich – nasledovanie a nájdenie sa v tom)</p> <p>S „No s futbalom... ja som najskôr hrával za Dubnicu, potom za Novú, potom som prestal, celú ôsmu triedu a v deviatu ma naši vpravili, aby som sa hýbal, tak som začal s týmto.“ (Rodičovská regulácia – vonkajšia motivácia)</p> <p>S „A som to, s mamou som to čítal, ona ako rozprávala o čom to bolo, ja som to postupne chápal.“ M „Jaj, to mama ti hovorila ako o čom to bolo a tak?“ S „No ja som nahlas čítal a mama mi to tak komentovala.“ (pomoc matky s úlohami – pomoc pochopiť význam diela, ktoré ona sama čítala kedysi)</p> <p>M „Uhum. A jaký máš inak vzťah s rodičmi?“ S „V pohode.“ M „V pohode? Čo to znamená?“ S „No niekedy to nie je celkom v pohode, ale tak v pohode.“ (občasné konflikty s rodičmi – neporozumenie, nezladenie predstáv a očakávaní)</p> <p>S „No nenávidím keď mám cvičiť na klavír a ma to nebaví.“ (Smiech) „Tak asi.“ M „Hej hej.“ S „V tom sa nezhodnem s mojou mamou.“ M „Takže teba to nebaví?“ S „No mňa to nebaví.“</p>

	<p>M „Tak to k tomu umeniu nemáš nejakú blízko.“ S „Nooo nemám.“ (Smiech) (Má plniť očakávania rodičov aj keď sám o to nemá záujem – rozhodujú o jeho voľnom čase)</p> <p>S „Ale minule mi moja učiteľka klavíra povedala, že keď som bol v nejakej prípravke a sa pýtali, že prečo... prečo tam chodím, tak, že som jej povedal, že lebo ma sem rodičia dali. A pritom ostatní že lebo chcem hrať tak... len ja toto.“ M „A máš stále ten pocit?“ S „Uhum.“ (nemotivovaný hrať, nezaujímam – plnenie rodičovských požiadaviek)</p> <p>M „Takže je to akože... vaši chceli a ty to robíš?“ S „Uhum. Všetkým tak to bolo aj s tými športami. Ale ten floorball ma už ako baví.“ (Očakávania, z ktorých si sám vybral, čo ho baví a pri tom zostal) S „Do toho ma nemusia nútiť.“</p> <p>M „No hej no, to som si všimol.“ (Smiech) „Ci pána... takže už akože tá muzika je oný... tak akože príčina konfliktu medzi tebou a rodičmi?“ S „No klavír.“ (konflikt medzi ním a rodičmi)</p> <p>S „A potom až také nejaké keď neupracem alebo keď som niekedy na počítači dlhšie ako je zdravé...“ (ďalší zdroj konfliktov)</p> <p>M „Aha, takže máte iný pohľad na vec, že čo je zdravé a čo nie.“ S „Uhum. Aj napríklad s Coca-colou.“ (problém v odlišnom vnímaní škodlivosti vecí, životného štýlu ap.)</p> <p>M „Uhum. Takže si to vieš presadiť aj napriek tomu, že...?“ S „Uhum.“ M „Hej? Tak to je... no, to chce také sebavedomie, nie? Ako asertivitu.“ (Smiech) M „Došla ti voda?“ (Dlho ticho, zvuky pohárov na stole) „Aj sa akože... keď máte tie konflikty s rodičmi, tak sa ti dá aj, čo ja viem, presvedčiť ich, že...“ S „Nedari.“ (neproduktívne rozhovory nevedúce ku kompromisu)</p> <p>M „Ako nevieš? Neberú tvoj názor, alebo...?“ S „Tak nejak.“ M „Nevieš si ho obstať, alebo?“ S „No nie, mám slabé argumenty, či jako, nie?“ M „Máš slabé argumenty? Hm.“ S „Tak podobne na tej debate. V škole.“ (neschopnosť sa obhájiť pred rodičmi)</p>
Sebaobraz	<p>M „A ty hráš aj za mužov? To znamená...“ S „No za mužov... no mohol by som, ale nejakú sa mi... sa necítim na to.“ M „Jaj. Prečo?“ S „Tak technicky neviem, či by som s nimi...“ M „Jaj. Tak neviem. Keď sa ti zdá v tom tvojom tíme, že si... že tvoj potenciál...“ S „Tak niekedy hej, ale niekedy mi to nejde.“ M „Jaj, takže aj ten tvoj výkon je premenlivý.“ (Premenlivosť výkonu aj úspechu)</p> <p>M „uhum. Takže každý tam má ako keby rovnocenné slovo.“ S „No to by som zase nepovedal...“ M „Prečo?“ S „Lebo tak ja s tým mojim kamošom, tak my tam väčšinou robíme také ťažšie veci, ktoré baby nedokážu pochopiť. Napríklad včera jedna, tá kvintánka, chcela odstrihnúť drôt nejakou blbosťou, pritom sa to dalo kliešťami, takže...“ (tlesol rukami) „...čiže dobre.“ (Smiech) M „Aha. Hm, takže vy ste manuálne zruční, hej, technickí... máte, máte taký vľad. Baby nemajú... baby sú na čo potom teda? Ako no...“ (smiech) S „Na nápady.“ (robia ťažšie veci, sú nad vecou, sú dôležití)</p>
Kamaráti	<p>M „Hej? A ste akože... tam máš nejakých kamarátov?“ S „No mám, však spoluhráčov.“ M „Hej? A tých po... ty ich poznáš ako iba z toho florbalu, alebo ste sa poznali predtým už?“ S „No ako veľa som ich spoznal tam na florbale.“ (Spoluhráči – zdieľanie záujmu – súdržnosť v rámci kolektívu - tím)</p> <p>M „A ste dobrí kamaráti, že sa stretávate aj...?“ S „Takto pomimo nie.“ (Vzťahy vymedzené v rámci „priestoru“, ktorého hranice nepresahujú)</p> <p>M „A myslíš ako že, že to ste ako kamaráti, že to ako pomáha tomu... tej hre?“ S „No isto to pomáha.“ M „Áno? Takže ste...?“ S „Lebo tak keď napríklad by hrali v útoku nejakí dvaja čo sa nemajú radi, tak si nenahrajú.“ (Instrumentálne vzťahy – vzťahy nezáväznú – dobrý kolektív a vedľajšie výhody – výkonnosť v hre)</p> <p>M „Hej? A ty to cítiš na sebe, že čo ja viem niekto ti nesedí, tak mu nenahraš alebo...?“ S „Tak mne tam väčšinou všetci sedia.“ (Bezproblémové vzťahy – udržanie v hraniciach)</p>

	<p>S „Ale tak mám tam hm... spolužiaka, ktorý ale jako má rád Barcelonu. Tak s ním sa dá pokecať o futbale celkom. Lebo ako druhý taký môj obľúbený klub je Barcelona.“ (zdieľanie záujmov)</p> <p>M „Takže vy ste chalani takí bezproblémoví. A ste tam ako... ste dobrá partia teda?“ S „Uhum.“ M „To ste si ako tak sadli, alebo s... máte nejaké aktivity spoločné, alebo...?“ S „Tak sadli sme, no...“ M „Už od začiatku to tak bolo, že ste...?“ S „No, že sme mali od začiatku ten adaptačný pobyt, tam sme sa všetci dali do jednej chatky.“ (Spoločný zážitok stmelil kolektív a vzťahy v jeho rámci)</p> <p>M „Hm. Takže to vás tak posilnilo, hej?“ S „Tak zzzocelilo.“ M „Zocelilo, hej? A v tej triede teda nemáte konflikty?“ S „Ee.“</p> <p>M „A nejaké aktivity spoločné? Robíte dačo, alebo...?“ S „No však chodím na Odyseu...“</p> <p>M „Jaj. Také tie technické záležitosti, alebo školské? A máš tam ako nejakých takých ľudí, ktorí sú ti bližšie než ostatní?“ S „Tak určite títo chalani.“ (z celého kolektívu sú chalani najviac zblížení – bývali spolu na chajde pobytovej)</p> <p>M „Ja som sa chcel opýtať, že... že títo dvaja teda, to sú dvaja, jeden je ten o tom futbale a jeden je ten o tej škole.“ S „Ale aj s ostatnými sa ako mám o čom baviť.“</p> <p>M „Jaj. A je tam niekto, kto je akože fakt dobrý kamarát?“ S „Tak oni sú všetci tak narovnačo.“</p> <p>M „No jasné, však vidíš, sviety červená, červené, sorry. A čo vás ako s-s-spája dohromady?“ S „Škola.“ M „Škola, hej?“ S „Uhum.“ M „Škola, hej? Takže nebyť tej školy, tak nemáš nejaký dôvod sa možno s nimi stretávať alebo by si sa...“ S „Ako čo?“ M „Že keby niet tej školy, tak sa s nimi nestretávaš.“ S „No by som ich ani nespoznal.“ (spočiatku vzťahy z donútenia – vžitie sa do role spolužiaka a pre spoločné záujmy sa kamaráti dalo dohromady)</p> <p>S „Nie. Tak zatiaľ nie, ale tak možno hej. Ako však vlastne my sa každý deň skoro vidíme v tej škole tak, neviem či by to bolo najrozumnejšie ešte potom zase poobede ešte iný deň...“ (možnosť zintenzívnenia kontaktu so spolužiakmi – vytváranie väzieb do budúcnosti)</p> <p>M „Môže byť. A ty máš aj nejakých ako kamošov, s ktorými sa stretávaš aj zo základky? Zostali ti nejakí?“ S „Ako zo spolužiakov?“ M „No tak, alebo...“ S „Tak v deviatom ročníku som mal štyroch spolužiakov.“ (MINULOSŤ – vzťahy nezostali a ani neboli silné väzby na kamarátov zo ZŠ)</p> <p>M „Uhum. Takže normálne ako nechodíš ako s nikým von takto...“ S „No mňa to ani nebaví ísť von.“ (zdieľanie nie fyzického kontaktu ale toho virtuálneho – nie je čo robiť vonku – za počítačom sa môžu záľuby realizovať)</p> <p>S „To je o ničom. Ja neviem, to je strata času.“ M „Jaj. Strata času...“ S „To radšej môžem na kompe hrať.“ M „Takže máš také priority.“ S „No, alebo hrať sa s loptou na florbale. Teda doma.“ (Sebazedokonaľovanie alebo virtuálna realita)</p>
Definícia kamaráta	<p>S „Akože mám ako najlepšieho?“ M „Uhum.“ S „Tak to nemám tak vyslovene.“ M „Nemáš vyslovene... a, a vieš to nejak opísať? Definovať?“</p> <p>S „Takže dá sa s... spoločné záujmy a dá sa o tom baviť.“</p> <p>M „A keď potrebuješ, čo ja viem, nejakú podporu...“ S „A ešte aj to.“ (nejasná definícia dobrého kamaráta)</p> <p>M „...a kto ťa podporuje, vieš, že keď máš nejaký problém...“ S „...áno...“ M „...že ti vie pomôcť...“ S „...áno...“</p>

	<p>M „...že s tebou zdieľa nejaké svoje pocity...“ S „...hm, tak...“ M „...či?“ S „...áno!“ (zdieľanie určitej časti a spôsobu prežívania)</p> <p>M „Áno? A... komu môžeš ty zdieľať svoje nejak, pocity, nejak...“ S „Áno.“ M „Áno? A môže to byť baba?“ S „Hmmm môže.“ M „Hmmm môže? A nie je?“ S „Nie.“ (dievčatá sú mimo)</p> <p>M „Dobrého kamaráta, že by si mu mohol, čo ja viem, dôverovať... kto by spíňal tie kategórie, čo si spomínal...“ S „Tak našli by sa.“ (Smiech) „Tak ako nejaký filter...“ (našli by sa... prehodnocovanie)</p>
Autorita	<p>S „No, ale ako vie ako... on to vidí, keď nejaký iný tím pozerá, jak úplne, nejakú extraligu mužskú, tak vie, že podľa...že to robia dobre, tak sa snaží aj s nami.“ (Kompetentný tréner)</p> <p>M „Jaj. Takže je schopný, že vidí čo sa tam deje proste a vie to vniesť aj do vašej hry.“ S „Áno. No neviem, či to dokáže úplne preniesť do našej hry, ale...“ M „No tak záľ-záleží aj od vás, no teda asi hlavne od vás. To je... a on má ako dobrú takú, čo ja viem, strategickú...“ S „Ja si myslím, že áno.“ M „Hej? Že je proste na správnom mieste ten človek.“ S „Uhum. Je to... áno.“ (Uznanie postavenia – strata autority pod vplyvom kolektívnej ignorancie)</p> <p>M „V pohode?“ (Smiech) „No a oné...ehm... on ako myslíš, že pôsobí tak autoritatívne na teba alebo... ani nie?“ S „Už ani tak nie...“ (Strata autority – osobné predpoklady má, ale kolektív ho znížil)</p> <p>M „... tak sa ti zdal byť ako, že ho treba rešpektovať, že je fakt autorita a teraz jak si si naňho už zvykol, tak...“ S „Tak už postupne sa vyrovná.“ S „No, že už naňho, zvykol. Ako tí muži, tí ho úplne neberú už niekedy vážne.“ S „Už ani tak nie...“ M „Prečo už ani tak nie?“ S „Tak už som si zvykol na to.“ (Rešpekt voči trénerovi sa oslabuje návykom – istota, poznanie reakcií, pocit bezpečia v kontakte s ním, prehľadnosť, predvídateľnosť)</p> <p>S „Tak ale poslúchame ho, tak musíme ako...“ M „Fakt? Všetci si hovorili, že ho neposlúchate. Keď povie, že sa máte rozcvičiť...“ S „No tak ale tak celkovo ho ako poslúchame alebo tak.“ M „Tak pretože je tréner?“ S „No logicky hej.“ (Autorita udržaná formálne postavením)</p> <p>M „Ale ako nemá takú silnú autoritu, že by povedal niečo a tak ho proste...“ S „No má, ale niekedy nie.“ M „Niekedy nie. A to od čoho závisí? Od toho jak ste nastavení? Alebo akú máte náladu, alebo...?“ S „No tak podľa tej nálady skôr.“</p> <p>M „Spred telky. Haluz. A ty si nemal žiadne konflikty tam, alebo ako?“ S „No nemal som.“ M „Nemal.“ S „S nikým. Iba s učiteľkou.“ (učiteľka ako rušivý element – potreba vzdoru v prípade „ohrozenia“)</p> <p>S „No... s mojou triednou som si ako nesesedel moc.“ M (Smiech) „Prečo?“ S „Tak ona ma učila nemčinu a ja som toho názoru, že ona nevie učiť, tak... a mňa ešte nemčina k tomu nebaví...“ (strata autority v jeho očiach – inkompetencia)</p> <p>S „No tak porovnáš angličtinu... učiteľku angličtiny v devine, ale na základke... tak na angličtine keď sme mali nejaké cvičenie, tak sme si ho najskôr spravili a potom skontrolovali. Na nemčine nám nadiktovala presne čo tam má byť.“ (vedel oceniť iných učiteľov – autoritu ako takú uznával)</p> <p>S „Tak som to dal najavo, keď mi niekto nesesedel.“ (stratu autority si učiteľ zapríčinil sám svojou neschopnosťou)</p> <p>S „No ako... na minulej telesnej to bolo tak pekne vidieť, že on... jemu je jedno ako nejaká hocikto vyzerá... jakú má váhu a tak... on je ochotný, on nám zohľadní na to a hlavne sme robili napríklad kotrmelce a on presne vysvetlil, že ako a ešte sme robili také cvičenia predtým.“ (autorita učiteľa na základe jeho ľudského prístupu – akceptácia, otvorenosť a ochota pomáhať bez rozdielov)</p> <p>S „On to najskôr vysvetlil pekne, že jako to robí a potom keď vidí, že to niekomu nejde, tak ide za ním, to mu povie, že čo ešte má robiť... taký ohľaduplný.“ (odbornosť – profesionalita, didaktické postupy, ktoré</p>

	<p>sú blízke žiakom, pochopiteľné, prehľadné – pocit bezpečia na jeho hodinách)</p> <p>M „Takže taký... a jak na teba akože pôsobí ten Š., že akože... že...“ S „Strašne v pohode týpek.“ (uvoľnenosť prístupu – prirodzená autorita)</p> <p>S „Tak ja som ešte nevidel takého učiteľa.“ M „Fakt?“ S „Ešte G. možno.“ M „Uhum. A cítiš, že, že je nejakým spôsobom pre teba autorita?“ S „Nooo áno.“ M „Akože to čo on povie, platí?“ S „Áno. Má to aj zmysel to, čo povie.“ M „Hej?“ S „Však na základnej niekedy nedávalo zmysel to, keď...“ (človek so zdravým rozumom je hodný úcty, navyše s prístupom pomáhajúceho profesionála, ktorý akceptuje a vidí viac snahu než holé výsledky)</p> <p>M „Aha, jaj. Takže... a tá autorita keď... toto vlastne znamená, keď, keď niekto ako je rozumný, hej?“ S „No áno, ja na ňom vidím, že on eh... že vie, čo rozpráva.“ (Definícia)</p>
Rovesníci	<p>... my chalani si sedávame tak pokope dopredu, aby sme čo najviac počuli...“ (súdržnosť chalanov v triede)</p> <p>M „Však ja viem. Ale tak väčšinou si ľudia sadajú dozadu, aby boli ďalej od učiteľa.“ S „To my si sadáme dopredu.“ (uvedomelá partia)</p> <p>M „Uhum. Ale vy ste ako, tí chalani siedmi čo ste tam, tak vy ste sa... všetci navzájom bavíte so sebou?“ S „No bavíme sa, ako tu to není tak ako to bolo, no na základnej, čo bolo ako veľa skupiniek po triede, tak tu sme všetci taký jeden celý kolektív.“ (V minulosti rozdrobený kolektív, hral „na všetky strany“)</p> <p>S „No tak tam to bolo najviac v siedmej triede vidno, že ako boli ako také dve líderky triedy, najlepšie kam... no buď boli najlepšie kamarátky alebo najväčšie nepriateľky.“</p> <p>M „A ty si sa snažil od toho dištancovať. Akože ty si sa snažil akože na každú stranu byť kamarát...?“ S „No s... áno, dá sa to tak povedať.“ (rozdelená trieda rovesníkov – nekonfliktný prístup – diplomat) M „Aha. Jo. A tak myslíš, že to tak vnímajú aj ostatní?“ S „Neviem či to tak ostatní vnímajú...“ M „Nebavíte sa o tom?“ S „Tak o tomto nie.“ M „Nie? A o čom sa bavíte?“ S „No s jedným spolužiakom o futbale, a potom tak niekedy... čo letí akurát čo je nové.“ (Lahké témy – záujmy ap.)</p>
Konflikt	<p>S „No tak tam to bolo najviac v siedmej triede vidno, že ako boli ako také dve líderky triedy, najlepšie kam... no buď boli najlepšie kamarátky alebo najväčšie nepriateľky.“ (líderky ako zdroj napätia v triede – vznik konfliktov – Samov dištanc od triednych vzťahov) S „A ja som sa chytal za hlavu.“</p> <p>M „Ty si bol mimo toho?“ S „No snažil som sa byť.“</p> <p>M „Uhum. A čo to znamená tie konflikty? Ako to prebiehalo? Alebo ako, jaký to malo...?“ S „No tak kričanie na seba a také.“ M „Akože sa normálne ľudia...“ S „Ako raz na technike neviem či aj raz niekoho motykou netreskli...“ (napätá atmosféra triedy – nepohodlie)</p> <p>M „No však také sú najlepšie. Tak ako ty si sa nezúčastnil konfliktu žiadneho, akurát si všetko pozoroval tak...“ S „Tak, z tribúny.“</p> <p>M „Spred telky. Haluz. A ty si nemal žiadne konflikty tam, alebo ako?“ S „No nemal som.“ M „Nemal.“ S „S nikým. Iba s učiteľkou.“ (priama konfrontácia – potreba zaujať postoj)</p> <p>M „Aj si jej to dával nejak najavo, že sa ti nezdá jak...“ S „No tak na mne to bolo asi vidno.“ M „Hej, si sa tváril znechutene, alebo...?“ S „No tak unudene.“ (Konflikt s triednou)</p> <p>S „Ale potom aj kvôli úplne nejakým blbostiam. Nejaké porušenie školského poriadku...“ M „Jak moc?“ S „Tak neviem, tak v priemere raz za dva – tri mesiace za dva mesiace, bol nejaký zápis.“ M „Áno? A čo, akým spôsobom si to porušoval?“ S „No vždycky nejaká blbosť, nejaké kecanie na omši alebo také.“ (problém s jednou autoritou zastupujúcou systém – porušovanie poriadku – zasadnutie na Samovi, vyhrotenie konfliktu)</p>

	<p>S (Smiech) „A na gympli ešte nemám žiadnu poznámku.“ (lepšie prostredie – sebauvedomenie a sebakontrola)</p> <p>S „Ale nie, načo?“</p> <p>M „Nie? Nemá to zmysel?“</p> <p>S „Asi tak. Nie sú tam takí, ako takí učitelia, že... no síce... sú... ale nie sú takí konfliktní.“ (Konflikt za obojstranného pričinenia – konflikt ako reakcia na učiteľa)</p> <p>M „Hm. Takže to vás tak posilnilo, hej?“</p> <p>S „Tak zzzocelilo.“</p> <p>M „Zocelilo, hej? A v tej triede teda nemáte konflikty?“</p> <p>S „Ee.“ (čerstvý kolektív – bez problémov – easy going)</p>
Blízky človek	<p>...a keď ste, čo ja viem, keď ti je zle, alebo keď máš problém s niečím, akože ťa niečo trápi, tak za kým ideš s tým? Ideš s tým za niekým vôbec?“</p> <p>S „Však za našimi keď tak...“</p> <p>S „Tak ja nemám nejaké také problémy.“</p> <p>M „Nemáš problémy?“</p> <p>S „Jedine nejaké také, že tráviate problémy...“ (smiech) „...to idem väčšinou za lekárom a...“</p> <p>M „No ale dost' bolo srandy.“ (Smiech) „Ej, no, takže ako nemáš pro... nemáš také nejaké problémy, že by si potreboval za niekým chodiť alebo tak...“</p> <p>S „Ee.“ (necíti potrebu zdieľania problémov s kamarátmi – rodina je mu podporou, keď potrebuje)</p> <p>M „A keď máš, tak rodičia sú... podpora.“</p> <p>S „Áno.“</p> <p>M „Hej? A jak... funguje to, že keď ideš za nimi, tak sa ti dostane, hej, tej pomoci, keď potrebuješ...“</p> <p>S „No án... asi áno. Ale však to je fakt málo. Ako keď... že ma niečo trápi, tak... to je fakt, že málokedy. Keď ma trápi, tak to väčšinou na florbale, že neviem trafiť dobre loptu do brány...“</p>
Problémy	<p>M „Hej? A jak... funguje to, že keď ideš za nimi, tak sa ti dostane, hej, tej pomoci, keď potrebuješ...“</p> <p>S „No án... asi áno. Ale však to je fakt málo. Ako keď... že ma niečo trápi, tak... to je fakt, že málokedy. Keď ma trápi, tak to väčšinou na florbale, že neviem trafiť dobre loptu do brány...“ (problémy týkajúce sa vlastného výkonu – smerovanie, vytyčovanie cieľa...)</p> <p>M „Uhum. A s tým ideš za kým? Či to neriešiš nejakou tiež?“</p> <p>S „To ma ako tak... najskôr, ale potom na to zabudnem.“ (riešenie so samým sebou – svojpomocne)</p> <p>M „No jasné. Hm. A to... za kamarátmi nechodíš, keď ťa niečo...?“</p> <p>S „Ee.“ (s kamarátmi nemá také puto a otvorený vzťah aby sa dokázal odhaliť pred nimi)</p>

Tabuľka T.T.

Zájmy	<p>T: „Tďka jakoby hrozne ráda jakoby spím. Nemám jakoby zájmy vôbec.“ (smiech) (PASÍVNY ŽIVOT – unaviteľnosť)</p> <p>T: „Ale spíš spím, ale potom ešte jakoby ráda jím a potom.. (smiech) a potom mám jakoby domáci zvieratko, jakoby morčátko. A to pořád tahám.“ (Základné potreby = zájmy – plus starostlivosť o morča. Pociť dôležitosti pre zvierat?)</p> <p>T: „Uhum. Potom si ešte čtu.“</p> <p>T: „No jakoby že bych chtěla jakoby celý den prospat. Ale nejde to (smiech).“ (Deň ako taký jej neprináša nič. Chcela by ho prespať? Ťažké obdobie?)</p> <p>M: „To máš celý rok takto?“</p> <p>T: „Celý rok.“ (CELOROČNÁ ÚNAVA – NIELEN SEZÓNNA = OSOBNÉ NASTAVENIE, MOŽNO PROBLÉMY)</p> <p>T: „Tďka detektivky. Od Lars Keplera... to Stalker, a potom už nic.“</p> <p>M: „Potom už nič? Akože iba detektivky?“</p> <p>T: „Jenom toto. A potom co mně zaujme, ale to je jakoby hodně toho málo.“ (Máločo ju zaujme z kníh, alebo celkovo?)</p> <p>T: „No povětšinou mě zajímají jenom ty bestselery, protože je to napínavý a zajímavý a tak. Že je to takový zajímavě zamotaný. A dá se to jakoby hodně číst, zatím co ty ne-bestselery jakoby se nedá vůbec číst a jakoby ne to... není to tak zajímavý.“ (PŮTAVOST' DEJA – NEHLADÁ HLBKU)</p> <p>T: „No povětšinou jsou vyvěšeny v metru, jak se jede na eskalátory. Tam jsou ty největší bestselery.“ (BESTSELLERY AKO Záruka zábavy)</p>
-------	--

	<p>T: „To byl... jo jedno bylo jakoby, povětšinou to bylo o posmrtným životě a potom jedno bylo jakoby takový to psychi... psychický, jakoby jedno bylo o anorektičce a potom... no to je asi všechno.“ (DOJÍMAVÝ A „INŠIRATÍVNY“ PRÍBEH – VZOR)</p> <p>T: „To bylo pravý. To bylo o tý neznámější.“ (POPULÁRNA KULTÚRA – TRUE STORY)</p> <p>M: „A pôsobilo to ako na teba?“ T: „Jakoby dobře, ja mám ráda jakoby tydlety strhující .“ (STRHUJÚCE – vcítenie sa, zábava... iné životy) T: „Takový dobrodružný to je.“</p> <p>M: „Uhum, takže sa vám darí teda.“ T: „Uhum, daří“ (smiech) M: „A ty tam plánuješ aj vypomáhať alebo...?“ T: „Uhum, plánuju.“ (ZÁUJEM O VÝPOMOC V RODINNOM PODNIKU)</p> <p>M: „Hej, a už si tam takto pomáhala?“ T: „Jo, dřív jo, když jsem se jakoby kamarádila s tou Janou, tak jsem tam chodila jakoby uklízet a jakoby si hrát s těma dětma.“ (IDE HLAVNE O KONTAKT S LÚDMI)</p> <p>M: „A to ťa bavilo?“ T: „Jo, bavilo, ale teďka už by mě to nebavilo.“ (Bavilo pracovať s deťmi – záujem vyhasol) M: „Prečo?“ T: „Ono jako ty děti jsou hrozně otravný a hrozně brečí.“</p> <p>T: „...no mě to jakoby hodně... máma ... já jsem chtěla bejt zdravotní sestra, jako máma, a potom jsem si jakoby koukala, jako co tam maj za předměty a mně to přišlo jakoby hrozně těžký jakoby nás jakoby škola nic moc neučí, jakoby moc jí to nejde a taky jsem se jakoby bavila, jakoby dát tu první pomoc a tak mi máma řekla, že by byla dobrá ta sociální, sociální právní. A ono tam jsou jakoby takový dobrý předměty, které by mě bavily.“ (VPLYV MATKY A SLABÉ SEBAVEDOMIE VPLYVAJÚCE NA VÝBER ŠKOLY a ZÁROVEŇ ZÁUJEM O PREDMETY – buď forma zmierenia alebo reálny záujem)</p> <p>T: „No viděla jsem jakoby, že je tam taková... ono je to všechno jakoby psychologie a tak. Třeba vím, že tam bylo něco jakoby s psychologíí a tak, a ty práva, ty zákoníky, ty by mně taky bavily.“ (Záujem o človeka, o dušu a príbehy)</p> <p>M: „A to tetovanie čo tam máš, to je...“ T: „Jako nekonečno, 'life love', a mně to máma povolila, tak jsem si vybrala něco...“</p>
Rodina	<p>T: „Kupuju. Máma ... my vždycky jakoby jedeme spolu a máma je koupí.“ (ŽIJE S MATKOU – matka zabezpečuje jej záujmy, podporuje ju v tom)</p> <p>M: „Fakt? Hej? Hm, ty brd'o... A je niekto taký, s kým tieto knihy takto rozoberáš? Alebo že máš nejakých...“ T: „Hm..maminka, všechno (úsmev).“ (MAMA ZDIEĽA ZÁUJEM S DCÉROU)</p> <p>M: „Hej? A čítate spoločné knihy?“ T: „Někdy jo. Ona jich má hrozně moc. Ona přečte skoro každou knihu. Kromně detektivek, to mám dědečka.“ (ZVLÁŠTNE ŽÁNRE MÁ DEDKA – podpora v záujmoch v rodine)</p> <p>T: „No ona spíš na ty romantický a taky na to psychologický, a dědeček je na ty detektivky.“ (SIEŤ VZŤAHOV A ZÁUJMOV V RÁMCI RODINY)</p> <p>M: „A čo tí kamaráti? Keď sa niečo deje, že či u nich môžeš...“ T: „No moc ne. Jim to nechci moc říkat. Si to nechávám spíš pro sebe a potom jakoby mámě to říkám.“ (MATKA AKO BLÍZKA OSOBA KTOREJ SA ZDÔVERUJE)</p> <p>M: „Dobre to tak funguje... A teda taká ta hlavná blízka osoba, taká dominantná, silná...“ T: „No tak to je tá máma.“</p> <p>M: „A vy spolu trávite veľa času?“ T: „No dalo by se teďka už říct, že jakoby že jo.“ (ČAS STRÁVNÝ S MATKOU SA ZINTENZÍVNIL) M: „Teďka?“ T: „Jo, teďka jakoby její manžel jakoby je teďka v nemocnici a takže jsme jakoby spolu hodně. Potom ještě jakoby mám jakoby máma mojí... no dřívější ... jakoby moje, jsem si udělala kamarádku a tý je čtyřicet a potom se s ní seznámila jakoby máma a je to její kamarádka, a s tou ještě trávím hodně času. Takže jsme jakoby tři.“ (NEVLASTNÝ OTEC JE V NEMOCNICI – TO DCÉRU A MATKU ZBLÍŽILO)</p> <p>M: „A stále sa navštevujete, stále udržujete nejaký kontakt?“ T: „Jo, to jo, my jsme jakoby všichni tři jakoby ona už patří do naší rodiny jakoby.“ (CUDZÍ ČLEN PRIJATÝ DO RODINY NA ZÁKLADE ZBLÍŽENIA)</p> <p>M: „Uhum, takže sa vám darí teda.“ T: „Uhum, daří“ (smiech) M: „A ty tam plánuješ aj vypomáhať alebo...?“ T: „Uhum, plánuju.“ (RODINNÝ PODNIK – ŠKÔLKA ALEBO JASLIČKY – NEJASNÁ</p>

	<p>PREDSTAVA)</p> <p>T: „No nevím to jistě, ale máma říká... jakoby, že bych chtěla jakoby pracovat v domově důchodců, a máma říká, že by to jakoby šlo, tak tam bych chtěla být. Ale spíš jakoby objíždět ty rodiny, který jsou na tom špatně a koukat se, jestli jsou ty děti v pořádku nebo ne.“ (MATKA AKO DOMINANTNÁ, ROZHODUJÚCA A URČUJÚCA ĎALŠIE SMEROVANIE)</p> <p>M: „Ako sociálna pracovníčka. A tvoja mama je zdravotná sestra?“ T: „Hodne dobrá zdravotní sestra.“ (OBDIV VOČI MATKE – VZOR)</p> <p>T: „Jakoby ona ještě byla... se učila jakoby za komunistů, a jakoby teďka když výjde sestra jakoby, tak je nevyučená s maturitou. Ale potom jede na tu vysokou a už je jakoby vyučená a jakoby dobrá. Ale jakoby to... Han... máma měla jakoby ve střední škole všechno a je hodně dobrá a má dobrou praxi. A je šikovná.“ (SUPERMATKA)</p> <p>T: „Né, to né...jsem se šla jenom koukat když se jakoby uklízelo, tak jsem šla jakoby s nima uklízet a vždycky jakoby někdo měl čas, tak mně tam doprovodil a já tam čekala na maminku jako, než půjdeme spolu.“ (SPOLU = silné puto s matkou)</p> <p>M: „A súrodencov máš nejakých?“ T: „Myslím, že nevlastní bratry.“ M: „Nevlastní bratry?“ T: „Ale s nima se nevidám.“ (NEVLASTNÍ BRATIA O KTORÝCH TOHO VEĽA NEVIE) M: „A ani si sa nikdy s nimi nestretla?“ T: „Hm, když jsem byla malinká, tak jo, dva jsem měla... Honzika a Fid'u jsem měla.“ M: „Flíďa?“ T: „Fid'a, jako Filip.“ (FAMILIÁRNE POMENOVANIE NEVLASTNÝCH BRATOV – KONTAKT VÝHASOL A MOŽNO SA ANI NIKDY NEVYBUDOVAL VZŤAH)</p> <p>T: „Hm to nevím. Nemáme jakoby kontakty, jakoby ten táta odešel, takže nic se o něm moc neví. Až teď, když si s ním můžeme jakoby dopisovat a tak.“ M: „A aj si s ním dopisuješ?“ T: „Hm, ne.“ (KONTAKT S BIOLOGICKÝM OTCOM SA STRATIL A NEMÁ VÔĽU HO NADVIAZAŤ A UDRŽAŤ)</p> <p>M: „A to tetovanie čo tam máš, to je...“ T: „Jako nekonečno, 'life love', a mně to máma povolila, tak jsem si vybrala něco...“ (S MATKINÝM POVOLENÍM – DBÁ NA SÚHLAS MATKY - priorita)</p>
Idol	<p>T: „No asi už si nevpomenu. Ale je to ta neznámější.“ M: „A kto to je, ona je nejaká modelka alebo...?“ T: „No, byla modelka.“ M: „A teda trpí anorexiou?“ T: „Trpěla. No ona už zemřela. „ T: „Příběh jako, jak se k tomu dostala a proč jakoby hodně jako trpěla tou anorexií.“ (OBLASŤ Záujmu – trpiaca žena)</p> <p>M: „Ako sociálna pracovníčka. A tvoja mama je zdravotná sestra?“ T: „Hodne dobrá zdravotní sestra.“ (MATKA JE IDOLOM)</p> <p>T: „Jakoby ona ještě byla... se učila jakoby za komunistů, a jakoby teďka když výjde sestra jakoby, tak je nevyučená s maturitou. Ale potom jede na tu vysokou a už je jakoby vyučená a jakoby dobrá. Ale jakoby to... Han... máma měla jakoby ve střední škole všechno a je hodně dobrá a má dobrou praxi. A je šikovná.“ (PROFESNÝ IDOL)</p> <p>T: „Uhum. A měla jakoby nějaký i diplomy, když jsem byla malá, tak jsem viděla.“ (MALÁ DCÉRA OHŮRENÁ MATKINIMI OCENENIAMI)</p>
Zviera	<p>T: „No tak toho pořád jakoby trápim jenom. Prostě od jakoby přijdu a už ho jakoby mám pořád v ruce, jakoby ráno se vzbudím a jako mám ho v ruce, jakoby pořád s nim. Někdy sem si ho tahám i jakoby do školy.“ (NAVIAZANOSŤ VZÁJOMNÁ – ZVIERA – TEREZA) – závislost' Terezy</p> <p>T: „Ne. Jenom jakoby se mu jakoby někdy dá najíst a potom jakoby se mu jednou za čtrnáct dní vymění klec. A to je všechno.“ (NANÁROČNÁ STAROSTLIVOSŤ – sama to priznala)</p>
Kamaráti (SKUPINA)	<p>T: „No je v kleci, v tý boudě, při hodině. Jenom o přestávkách jakoby vytahujeme jakoby morčata.“ M: „Ty ich máš viac?“ (smiech) T: „No jakoby kamarádka přinese někdy i morče, jakoby a jedeme si s nima jakoby hrát.“ (smiech) (SPOLOČNÁ ČINNOSŤ S KAMARÁTKOU – chovateľky morčiat)</p> <p>M: „Hanka? Ona sedela vedľa teba vtedy na tej angličtine?“ T: „Hm, ne. To sme se pohádali. To byla Kačka vedle mně... ne ne, Kačka ne, jsem Tomáše myslím měla vedle sebe v ten den.“ (VIACERO KAMARÁTOV – AK SA S JEDNÝM POHÁDA, JE S DRUHÝM)</p> <p>M: „Áno, to sa vám stáva často? A nevieš si to nejak vysvetliť, že prečo sa to takto stáva často?“ T: „No mně se jakoby zdá... nevím, prostě tá holčička, taková, kamarádka taková...“ (PRI</p>

	<p>KONFLIKTOCH – SPOCHYBNENIE KAMARÁTSKÝCH SCHOPNOSTÍ KAMARÁTKY)</p> <p>M: „Z béčka, aha. A v triede to ako máš? Ste tam nejaké skupinky alebo ako?“ T: „Uhum, máme skupinku.“ M: „Áno? A tam je aj tá Hanka?“ T: „Tam je Hanka, Tomáš, Filip, Martin a potom... to je všetchno, potom já.“</p> <p>T: „No nevim. Mně se jakoby líbila jakoby Kačka od první třídy, jako že bych se s ní chtěla kamarádit, ale ona jakoby byla v tý partě a tak mé jakoby nechtějí pustit a jakoby ve třetí třídě jakoby se ta jakoby parta jakoby uvolnila, jakoby všichni už nabrali nový lidi a tak se jakoby našli každý svýho jakoby jednoho nebo dva kamarády a už nebyla tá parta a tak jsem se s ní jakoby mohla seznámit. (SKUPINOVÁ DYNAMIKA – PROCESY – FLUKTUÁCIA VZŤAHOV A POZÍCIÍ – Kačka ako dominantná osoba – gate-keeper, v skupine ale neboli podmienky pre vstup nového člena)</p> <p>T: „No v tý první a druhé třídě to byla jakoby parta takových těch nejhezčích jakoby holek a které jakoby seděli vzádu.“ (REFERENČNÁ SKUPINA – chce patriť do skupiny „hezčých holek“)</p> <p>T: „Ne, ony byly hodně chytrý, tydle.“ (BOLI ZÁROVEŇ ASI Z JEJ POHLADU AJ CHYTRÉ)</p> <p>T: „Já myslím, že to přetrvá.“ (PERSPKTÍVA BUDÚCNOSTI VZŤAHOV)</p> <p>T: „No ze školky ne, ale jo, i když odcházeli, tak jo, jakoby mám stále jakoby kamarádku, jakoby za ní chodím.“ (Nejaké vzťahy aj z MINULOSTI)</p> <p>M: „A čo tí kamaráti? Keď sa niečo deje, že či u nich môžeš...“ T: „No moc ne. Jim to nechci moc říkat. Si to nechávám spíš pro sebe a potom jakoby mámě to říkám.“ (SLABÁ SOCIÁLNA PODPORA – Nedôvera)</p> <p>M: „A prečo to tým kamarátom nejako nechceš...?“ T: „Nevím... takový, potom jakoby se můžem jakoby pohádat a potom to jakoby řeknou druhým.“ (FLUKTUÁCIA VZŤAHOV = RELATIVIZMUS KAMARÁTSTVA – KAŽDÝ SÁM ZA SEBA)</p> <p>M: „Akože to zneužívajú proti tebe.“ T: „No že jakoby jedna kamarádka a tá Kačka, tak jakoby že jo, ty jsem to říkala ale teďka jakoby se nebavíme, takže už ne. Ale jenom jakoby z poloviny. Jakoby ne celou, ne všechno.“ (POISTKA NEHOVOVRIŤ VŠETKO, MAŤ NEJAKÉ TAJOMSTVÁ PRED KAMARÁTMI KVŮLI POCITU BEZPEČIA – PODPORA A DŮVERA)</p> <p>T: „Nelutujem? Nelituju. Ona mi jakoby taky toho hodně řekla, takže si to nechávame pro sebe.“ (VZÁJOMNÁ VÝMENA TAJOMSTIEV= ZÁRUKA ZACHOVANIA)</p> <p>M: „Takže máte takú vzájomnú ako keby dohodu.“ T: „Jo.“ (úsmev) (VZÁJOMNÁ DOHODA)</p> <p>M: „A ty sa k tomu ako staviaš? K tej autorite? Akože pôsobí na teba tak, že ti imponuje, že sa chceš s ňou kamarátiť, alebo...?!“ T: „Hm, to nevybírám podle autority. To podle toho, kdo se mi líbí.“ (VEDOMÝ VÝBER ?)</p>
Konflikt	<p>M: „Tomáša, hej? A ste sa pohádali s tou Hankou? Kvôli čomu?“ T: „Kvůli čemu to bylo... hm... jo, bylo to o tom že my jsme jakoby seděli v chemii a já myslela, že to bude jakoby jenom na chvílku, že nás odsadí učitelka pryč od sebe. Ona chtěla aby sme šli od sebe, a ja ták jako myslela, že to bude na test, protože sme měli psát a tak jako jsem požádala jakoby Hanku 'Hanko, půjdeš jakoby na tu chvíli pryč?' a ono jsem potom zjistila, že to bylo na celou hodinu a ona se na mně jakoby naštvála, jakoby že jsem ji vyhodila z místa.“ (HRDOST JEDNEJ Z NICH – NEDOROZUMENIE – NESTABILNÝ VZŤAH)</p> <p>M: „Jaj. To bolo také nedorozumenie vlastne.“ T: „Uhum. A tohle je pořad.“ (OPAKUJÚCE SA BANÁLNE KONFLITKY)</p> <p>T: „No my jsme měli jakoby firmu a to byla učitelka a já jsem si ji hrozně oblíbila a tak jsem za ní každý den chodila. A potom jakoby jako já jsem si udělala k ní jakoby fixovanej vztah a jakoby potom máma jakoby, že by to nešlo a tak. A potom jakoby ona je tá pani jakoby praštěná.“ (smiech) (KONFLIKT V ZÁUJMOCH MATKY A DCÉRY)</p> <p>T: „Praštěná a tak jakoby šla jí vynadat máma, a tak takhle nějak se pomalinku seznámily.“ (KAMARÁTKA BOLA PRIAMO KONFRONTOVANÁ S MATKOU – KONFLIKT AKO PROSTRIEDOK ZBLÍŽENIA)</p> <p>M: „Aha, takže tvoja mama išla vynadať tej pani, čo ste boli kamarátky spolu?“ T: „No jakoby že ji blbě ovlivňuju.“ (PRÍČINA KONFLIKTU BOLA NEGATÍVNY VÝCHOVNÝ VPLYV a možná žiarlivosť matky)</p>
Dobrý kamarát	<p>M: „A kto je podľa teba ako kamarát dobrý?“ T: „No měla jsem nejlepší kamarádku Kačku, ale tá se taky teďka jakoby pohád.. ne, ne pohádali, ale už si nemáme jakoby co říct. Ona jakoby šla někam jinam. Takže nemám. Teďka jakoby se máme my jakoby jenom s maminkou.“ (NEMÁ NAJLEPŠIU KAMARÁTKU – NESTABILNÉ VZŤAHY)</p>

	<p>M: „To ti stačí takto?“ T: „No jako já mám víc jakoby kamarádů ale vždycky jeden čas si nemám s nikým co říct. Vždycky na každé čas mám jenom jednoho člověka.“ (OTÁZKA ZAMERANIA A POZORNOSTI)</p> <p>M: „A aj si nejak, čo ja viem, vyjadrujete spätnú väzbu alebo nejaké sympatie v rámci tých vzťahov, že niekedy napríklad povieš kamarátke, že si rada, že je tvoja kamarátka alebo ona ti povie, že...“ T: „No jako to jsem říkala Kačce.“ M: „A jak to ona vnímala?“ T: „Jako jo, že je taky ráda, že je se mnou, ale spíš jakoby ona mi to říkala.“ (VYJADRENIE SPÄTNEJ VÄZBY DRUHÉMU ČLOVEKU UISTENIE O VZÁJOMNOSTI POCITOV A VYVÁŽENOSTI VZŤAHU)</p> <p>M: „Aha, a aký je to pocit toto počut?“ T: „Normálně, já to tak jakoby nevnímala nějak, jako 'hm dobře'.“ (smiech) (MOŽNO VZŤAH NEBOL S KAČKOU TAK VYVÁŽENÝ)</p>
Blízka osoba	<p>T: „No nevím. Mně se jakoby líbila jakoby Kačka od první třídy, jako že bych se s ní chtěla kamarádit, ale ona jakoby byla v té partě a tak mé jakoby nechtěli pustit a jakoby ve třetí třídě jakoby se ta jakoby parta jakoby uvolnila, jakoby všichni už nabrali nový lidi a tak se jakoby našli každý svého jakoby jednoho nebo dva kamarády a už nebyla tá parta a tak jsem se s ní jakoby mohla seznámit. (SNAHA O ZBLÍŽENIE S OSOBOU, VOČI KTOREJ ČÍTI NEJAKÉ SYMPATIE)</p> <p>M: „A keď máš teda... si hovorila, že celkom dominantnú úlohu hrá u teba mamina, tak ju vnímaš ako takú oporu? Keď sa ti... keď ťa niečo trápi?“ T: „Uhum.“ (MATKA AKO NAJBĽIŽŠIA OSOBA) M: „Dobre to tak funguje... A teda taká ta hlavná blízka osoba, taká dominantná, silná...“ T: „No tak to je tá máma.“</p> <p>M: „Teďka?“ T: „Jo, teďka jakoby její manžel jakoby je teďka v nemocnici a takže jsme jakoby spolu hodně. Potom ještě jakoby mám jakoby máma mojí... no dřívější ... jakoby moje, jsem si udělala kamarádku a tý je čtyřicet a potom se s ní seznámila jakoby máma a je to její kamarádka, a s tou ještě trávím hodně času. Takže jsme jakoby tři.“ (V JEJ ŽIVOTE FIGURUJE STARŠIA ŽENA, KTORÁ JE KAMARÁTKA AJ JEJ MAMY – TROJICA ŽIEN)</p> <p>T: „No my jsme měli jakoby firmu a to byla učitelka a já jsem si ji hrozně oblíbila a tak jsem za ní každý den chodila. A potom jakoby jako já jsem si udělala k ní jakoby fixovanej vztah a jakoby potom máma jakoby, že by to nešlo a tak. A potom jakoby ona je tá pani jakoby praštěná.“ (smiech) (STARŠIA ŽENA, KTOREJ KONTAKT MALA SPROSTREDKOVANÝ OD MATKY – FIXÁCIA NA STARŠIU KAMARÁTKU – materská figura – PREKÁŽKA VO VZŤAHU MATKY K DECÉRE = PROBLÉM)</p> <p>T: „Praštěná a tak jakoby šla jí vynadat máma, a tak takhle nějak se pomalinku seznámily.“ (UTVORENIE VZŤAHOVÉHO TROJUHOĽNÍKU)</p> <p>T: „Jana. No jakoby praštěná ne jakoby doopravdy praštěná, že by na to jakoby měla papíry“ (smiech) „ale jakoby normálně praštěná. Taková jakoby dětská, a ono jí je čtyřiet, nebo padesát dokonce.“ (BLÍZKOSŤ DUŠEVNÁ – NASTAVENIE JANY NA KONTAKT S TEREZOU)</p> <p>M: „Hm, a čo to pre teba znamená sa takto... mat' takýto blízky vzťah s nejakou osobou, ktorá je staršia od teba?“ T: „Hm, bylo mi to jedno. Byla jsem jakoby menší. Jsem to neřešila prostě.“ (MLADÉ DIEVČA, KTORE SA RIADI POCITMI A SYMPATIAMI – AUTOMATICKY SA NA JANU UPLA)</p> <p>M: „A ako si ju brala? Ako rovnocennú kamarátku alebo...?“ T: „No spíš jakoby jako druhou maminku.“ (SEKUNDÁRNA MATKA – možná príčina konfliktu)</p> <p>M: „Aha. Druhá maminka... A to ako dlho sa už takto kamarátite?“ T: „No my už se moc nekomarádíme. Já jsem se od ní odpoutala a jakoby mám svoji jakoby... ale kamarádili jsme se rok takhle.“ (PO ČASE SA ODPÚTALA OD ZÁVISLOSTI NA NEJ – vedomie nevyváženosti vzťahu)</p> <p>M: „A stále sa navštevujete, stále udržujete nejaký kontakt?“ T: „Jo, to jo, my jsme jakoby všichni tři jakoby ona už patří do naší rodiny jakoby.“ (ZBLÍŽENIE ZINTENZÍVNELO – z nejakej časti už tento vzťah „prevzala“ od dcéry matka)</p> <p>M: „Tak keď si prešla ako keby z toho prostredia že ste vy dve a potom si prešla do toho kolektívu svojich...“ T: „No jako pořád mi to bolo hodně líto, že už se se mnou nekomarádila, jako že se s ní už nemůžu kamarádit, protože už jsme si potom jakoby neměli co jakoby říkat, tak mi to bylo jakoby líto. Ale jo, asi jsem potom jakoby brečela, ale potom jakoby navázala jsem jakoby vztah s jakoby Kačou a uplna jsem se na tu Kačku. Takže už jsem nebyla napoutaná na tu Janu.“ (TENDENCIA SA VŽDY NA NIEKOHU UPNŮŤ)</p> <p>M: „A čo znamená upnúť sa na niekoho?“ T: „No jakoby jenom se mu jakoby svěřovat jako a být s ním hodně času a tak a jakoby takovou</p>

	<p>zábavu.“ (UPNUTIE AKO ŠIRŠIA KATEGÓRIAô, VŠEOBECNÉ POMENOVANIE PRE BLÍZKY VZŤAH S ČLOVEKOM)</p> <p>T: „Jenom jeden člověk to je.“ (OBMEDZENÁ KAPACITA)</p>
Budúcnosť	<p>T: „...no mě to jakoby hodně... máma ... já jsem chtěla bejt zdravotní sestra, jako máma, a potom jsem si jakoby koukala, jako co tam maj za předměty a mně to přišlo jakoby hrozně těžký jakoby nás jakoby škola nic moc neučí, jakoby moc jí to nejde a taky jsem se jakoby bavila, jakoby dát tu první pomoc a tak mi máma řekla, že by byla dobrá ta sociální, sociální právní. A ono tam jsou jakoby takový dobrý předměty, které by mě bavily.“ (ZVAŽOVANIE ĎALŠIEHO VZDELÁVANIA – vplyv matky)</p> <p>T: „No nevím to jistě, ale máma říká... jakoby, že bych chtěla jakoby pracovat v domově důchodců, a máma říká, že by to jakoby šlo, tak tam bych chtěla být. Ale spíš jakoby objíždět ty rodiny, který jsou na tom špatně a koukat se, jestli jsou ty děti v pořádku nebo ne.“ (OSOBNÝ ZAUJEM VS. ZAUJEM MATKY)</p> <p>T: „Love. Nevím, prostě mně se to líbilo na internetu a tak jako, že by to bylo dobrý, potom jsem si to chtěla změnit, ale on už přijel ten tatér a měl tam tenhle obrázek a tak jsem si to nechala vytetovat.“ (NESTABILNÉ PREFERENCIE A TETOVANIE AKO SYMBOLIKA BUDÚCNOSTI A STABILITY)</p> <p>T: „Ne prostě jenom že zemřete a pak jdete zase do nového života a takhle je to donekonečna.“ M: „Aha. A ten nový život je... to čo znamená? To je niečo úplne iné, než to, čo sa deje teraz, alebo...?“ T: „Ne, prostě zemřete a potom zase jdete do jiného těla nebo prostě jako narodíte se znovu. Takhle to je donekonečna.“ M: „Aha. Takže minulý životy a budoucí životy, hej?“ T: „Uhum.“ (MÝTICKÁ PREDSTAVA O POSMRTNOM ŽIVOTE A BUDÚCICH ŽIVOTOCH)</p> <p>M: „Ako sociálna pracovníčka. A tvoja mama je zdravotná sestra?“ T: „Hodně dobrá zdravotní sestra.“ (MATKA A VŠETKY POZNÁMKY TÝKAJÚCE SA MATKY A JEJ VPLYVU NA TEREZU POUKAZUJÚ NA KATEGÓRIU AUTORITY)</p> <p>T: „Jakoby ona ještě byla... se učila jakoby za komunistů, a jakoby teďka když výjde sestra jakoby, tak je nevyučená s maturitou. Ale potom jede na tu vysokou a už je jakoby vyučená a jakoby dobrá. Ale jakoby to... Han... máma měla jakoby ve střední škole všechno a je hodně dobrá a má dobrou praxi. A je šikovná.“</p> <p>M: „Akože kto je pre teba autorita? Voči komu máš nejaký rešpekt?“ T: „No asi k tomu, kto má jakoby hodně kamarádů a jako je oblíbenej. A musí být stejného věku anebo vyššího věku.“ (OBLÚBENOSŤ AKO KRITÉRIUM A VEĽKOSŤ SOCIÁLNEJ SIETE)</p> <p>M: „Aha. A niekto mladší to nemôže byť?“ T: „Ne.“ M: „Hm, to celkom chápem.“ T: „A ještě většinou musí hezky vypadat.“ (ASPEKT VÝZORU A VEKU ABY K NEMU MOHLA VZHLIADAŤ)</p> <p>M: „A ty sa k tomu ako staviaš? K tej autorite? Akože pôsobí na teba tak, že ti imponuje, že sa chceš s ňou kamarátiť, alebo...?!“ T: „Hm, to nevybírám podle autority. To podle toho, kdo se mi líbí.“ (NECHCE SA S AUTORITOU AUTOMATICKY BAVIŤ)</p>
Symboly	<p>T: „Love. Nevím, prostě mně se to líbilo na internetu a tak jako, že by to bylo dobrý, potom jsem si to chtěla změnit, ale on už přijel ten tatér a měl tam tenhle obrázek a tak jsem si to nechala vytetovat.“ (NESTABILNÉ PREFERENCIE A TETOVANIE AKO SYMBOLIKA BUDÚCNOSTI A STABILITY)</p> <p>T: „Love. Nevím, prostě mně se to líbilo na internetu a tak jako, že by to bylo dobrý, potom jsem si to chtěla změnit, ale on už přijel ten tatér a měl tam tenhle obrázek a tak jsem si to nechala vytetovat.“</p>

Tabuľka T.J.

Záľuby	<p>Venuje sa výtvarnému umeniu T „Hej, už od decka som chodila na výtvarnú a teraz vlastne na umeleckú strednú.“ (ZÁEUBA NABRALA SERIÓZNE SMEROVANIE) - T „Reklamná tvorba.“ (študijný odbor)</p> <p>T „Hm tam vlastne máš všetky odbory, teda mali by tam byť z, čo... čo sú... ehm... fotografia, pracovanie s počítačom, sklbené do jedného, že by malo byť najľahšie sa z toho zamestnať, alebo to nejak využiť v praxi.“ (ZÁEUBA VYUŽITÁ V PRAXI, SP6SOB OBŽIVY)</p> <p>T „Skôr abstraktné, a... ale tak niekedy mám zas chuť nakresliť si portrét alebo tak. Ako kedy.“ (Výtvarné umenie ako komunikačný prostriedok emócií – v zásade abstraktné výtvyry)</p> <p>T „Ale tak ja počúvam v podstate všetko. Čo letí a... tiež samozrejme aj také tie šity...“ (Smiech) T „Je to chytľavé, tak si to zaspievam.“ M „No fakt, tomu sa neubráníš niekedy.“ T „No, keď to máš všade okolo seba tak to...“ (AJ NESPOKOJNOSŤ SO ZÁVISLOSŤOU OD POP KULTÚRY)</p> <p>T „Tak to poznám strašne dlho. Už od decka. Tato mi to vždy púšťal.“ (NIRVANA AKO SRDCOVKA – VPLYV NA SVETONÁZOR? NA ŽIVOTNÝ ŠTÝL?)</p> <p>T „Hej. Nemám asi žiadnu pesničku ktorá sa mi nepáči.“ (NIRVANA bezvýhradné prijatie)</p> <p>T „Som si povedala, že chcem hrať na gitaru a tak som išla na gitaru.“ (VOLNOSŤ VÝBERU)</p> <p>T „Noo... ja by som chcela spievať. Aj keď to neviem. Ale to som vždy chcela.“ (Smiech) (Túžba od detstva)</p>
Budúcnosť	<p>T „TO vôbec neviem, čo ďalej.“ (ANI SA NEZAMÝŠĽA)</p> <p>T „No aj to, ale už som chcela spoznať nových ľudí a trochu sa posunúť, aj cestovať, je to v Trenčíne vlastne, lebo v Dubnici... tu by som poznala strašne veľa ľudí a tak. Niečo úplne nové.“ (VÝBER NOVEJ ŠKOLY – NOVÉ PROSTREDIE, OTVORENOSŤ – POCIT ZAZEMIA)</p> <p>M „A bojíš sa toho, čo tam... čo príde?“ T „Tak jasné, že sa bojím...“ M „A jak moc?“ T „Myslela som, že to bude viac. Ale som v pohode.“ (NEISTOTA Z TOHO ČO BUDE)</p> <p>M „A teda nevieš, čo by si chcela robiť v budúcnosti?“ T „Vôbec.“ M „Živiť sa umením, robiť výstavy...“ T „Vôbec neviem.“ (OTVORENOSŤ)</p>
Aktivity	<p>M „Hej? A čo to znamená, že keď sa ti chce?“ T „No...“ (Smiech) „...keď mám čas.“ (MAĽOVANIE vo voľnom čase =keď sa jej chce)</p> <p>T „Neviem, chodím von. Teraz je leto, tak dovolenka.“</p>
Komunikácia	<p>T „Hmmm, to že sa môžeš prostredníctvom niečoho vyjadriť, alebo dostať zo seba von pocit, no, na papier alebo...“ (EXPRESIA POCITOV CEZ UMENIE)</p> <p>M „Hej? Á, že... to vnímaš ako nejaký alternatívny nástroj, že čo ja viem, že slovami to nejde tak dobre, že to ide ľahšie výtvarne?“ T „Presne tak.“ (ALTERNATÍVA K REČI A JEJ NEDOSTATKOM)</p> <p>T „Skôr abstraktné, a... ale tak niekedy mám zas chuť nakresliť si portrét alebo tak. Ako kedy.“ (Výtvarné umenie ako komunikačný prostriedok emócií – v zásade abstraktné výtvyry)</p> <p>T „Niektoré vyhodím.“ (Smiech) „Ale nie, no... no, ukazujem.“ T „Rodičom.“ (ZDIELANIE SVOJICH POCITOV S RODIČMI)</p> <p>T „Väčšinou v takých blbostiach alebo nedorozumeniach a...“ (PROBLÉMY V RÁMCI VZŤAHOV)</p>
Umenie	<p>T „Hmmm, to že sa môžeš prostredníctvom niečoho vyjadriť, alebo dostať zo seba von pocit, no, na papier alebo...“ (KOMUNIKAČNÝ PROSTRIEDOK)</p> <p>T „No, hádam.“ (Smiech) (DARÍ SA JEJ KOMUNIKOVAŤ POCITY)</p> <p>T „Ale tak ja počúvam v podstate všetko. Čo letí a... tiež samozrejme aj také tie šity...“ (Smiech) T „Je to chytľavé, tak si to zaspievam.“ M „No fakt, tomu sa neubráníš niekedy.“ T „No, keď to máš všade okolo seba tak to...“ („TLAK“ PROSTREDIA)</p>
Pocity	<p>T „Hm, uvoľňujúci.“ (Pri VYJADRENÍ POCITOV UMENÍM)</p> <p>T „Pamätám si moje zlé obdobie One Direction... neviem, či ich poznáš...“ (SPOMIENKY NA</p>

	<p>MINULOSŤ – POHĽAD NA SEBA, NA SVOJ VÝVOJ – MAPOVANIE POSUNU)</p>
Rodina	<p>T „Niektoré vyhodím.“ (Smiech) „Ale nie, no... no, ukazujem.“ T „Rodičom.“ (DÔVERA)</p> <p>M „A odvážiš sa ukázať aj také, ktoré sú, čo ja viem, také závažnejšie?“ T „Hmmm... no.“ (OTVORENOSŤ)</p> <p>T „Hm, 'to je moc strašidelné. To sa nám nepáči.“ (ODOZVA RODIČOV NA „TEMNÉ OBRAZY“)</p> <p>T „Hej ona ma v tom podporuje dosť.“ (SÉGRA AKO SÚPÚTNIK NA CESTE UMENIA)</p> <p>T „Hm omnoho lepší než keď sme boli malé decká, lebo to sme boli... stále sme sa hádali a tak. Ale teraz máme fakt dobrý vzťah. To som veľmi rada.“ (PREHLBENIE VZŤAHU – SESTRA AKO BLÍZKA OSOBA – PODPORA SOCIÁLNA, UMELECKÁ, EMOCIONÁLNA)</p> <p>T „Začali sme si viac rozumieť vo viacerých veciach.“ (ASPEKT POROZUMENIA V BLÍZKOM VZŤAHU – zo strany sestry) T „Hmmm, vieš čo, nebolo to tak dávno. Možno tak rok?“ (NEDÁVNÁ UDALOSŤ KTORÁ SESTRY ZBLÍŽILA – podpora v kríze)</p> <p>T „Bola nejaká ťažká situácia a podržali sme sa jedna druhú a potom sme si nejak k sebe našli cestu.“</p> <p>T „No s mamou máme asi lepší vzťah a... hm, dá sa.“ (AKCENTÁCIA VZŤAHU S MATKOU, OTEC AKO ZABEZPEČITEĽ MATERIÁLNEJ STRÁNKY ŽIVOTA) - MATKA JE PODPOROU ak treba, ale nie je primárnou figúrou</p> <p>T „Tak to poznám strašne dlho. Už od decka. Tato mi to vždy púšťal.“ (VPLYV OTCA Z DETSTVA - SPOLOČNÝ ZÁUJEM)</p>
Blízka osoba	<p>T „Asi najbližšiu.“ (SESTRA JE NAJBĹIŽŠIA OSOBA V ŽIVOTE – PRIRODZENÉ PUTO – POROZUMENIE, PODPORA, BLÍZKOSŤ)</p>
Konflikty	<p>T „V poslednej dobe vôbec.“ (IBA Z ČIAS DETSTVA A SÜRODENECKEJ RIVALITY)</p> <p>T „To hej, to keby mi niekto povedal pred tromi rokmi, tak tomu neverím.“ (NEPREDSTAVITEĽNÉ SA STALO SKUTOČNOSŤOU)</p> <p>T „A tak, to asi každý.“ (MEDZI KAMARÁTKAMI – NADHLAD – KONFLIKT AKO SÚČASŤ SPOZNÁVANIA DRUHÉHO A KOMUNIKÁCIA)</p> <p>T „Väčšinou v takých blbostiach alebo nedorozumeniach a...“ (KOMUNIKÁCIA)</p> <p>T „Tak aspoň pre mňa, keď si dlhšie s nejakým človekom, tak vždy na ňom začneš nachádzať chyby a tak, ale potom si uvedomíš, že vlastne sú to také maličkosti a že ten človek ti za to stojí.“ (NEVYHNUTNOSŤ KONFLIKTOV – PROCES PRIJÍMANIA CELISTVOSTI DRUHÉHO ČLOVEKA)</p>
Dobří kamaráti	<p>T „Hej, mám fajn kamarátov, mala som na nich šťastie. No vlastne dve také najlepšie kamarátky, ktorým fakt môžem povedať čokoľvek a viem, že to zostane u nich a tak.“ (ASPEKT DÔVERY A OTVORENOSTI – úzky kruh)</p> <p>T „Hm, tak ten človek sa ti odvdáči, alebo ti povie, že mu na tebe záleží.“ (SPÄTNÁ VÄZBA OD KAMARÁTA – UISTENIE A UPEVŇOVANIE VZŤAHU)</p> <p>T „Jedna je odo mňa staršia o tri roky...“ (STARŠIA KAMARÁTKA)</p> <p>M „Uhum. Takže myslíš, že ti tie vzťahy vydržia aj takto, keď budeš...?“ T „Myslím, že to sú také kamarátstva, že asi hej.“ (PRESVEDČENIE O STABILITE VZŤAHOV)</p> <p>T „...to som mala asi šesť keď sme sa spoznali. No takže štyri... deväť rokov. A s tou druhou od prvého ročníka, takže to je deväť rokov.“ (DLHODOBÉ VZŤAHY OD DETSTVA)</p> <p>M „To sa ti stáva... A jak ste sa spoznali? Možno teda s tou kamarátkou, čo je staršia od teba.“ T „S ňou som sa spoznala... ona vlastne býva o ulicu ďalej a ja som sa bavila s jej bratom, ktorý vlastne chodil do vedľajšej triedy.“ (BRAT KAMARÁTKY AKO SPROSTREDKOVATEĽ VZŤAHU MEDZI TEREZOU A JEJ KAMARÁTKOU)</p> <p>T „Takže ja som bola najlepšia kamarátka s ním a potom s ňou.“</p> <p>T „S ním to bolo také, že vždy sme sa porozprávali, občas zašli von, ale už to nebolo také ako predtým.“</p> <p>T „My sme sa potom jednu dobu hrávali že všetci traja, ale to proste nefunguje. Nemôžu byť podľa mňa traja najlepší kamaráti. Vždy sa tí dvaja nejak... vždy sú dvaja k sebe bližšie ako ten tretí k nim, k obidvom. Takže sa to nejak začalo, že on si našiel iné kamarátky a kamarátov a ja zas Lenku som sp... neviem, nejak sme sa potom rozdelili. Aj mi to potom bolo ľúto, ale...“ (AUTOMATICKÁ TENDENCIA PÁROVANIA – BLÍZKE KAMARÁTSTVO VYŽADUJE NEJAKÝ VKLAD A JE OBMEDZENÁ KAPACITA ?) Niet MIESTA PRE TRETIEHO – BÝVALÝ DOBRÝ KAMARÁT</p>

	<p>T „Jako hovorím, niekedy sme zašli von ale...“ (BÝVALÝ DOBRÝ KAMARÁT) – ČAS VYMAZAL LÚTOSŤ Z OSLABENIA KONTAKTU – NAHRADENIE INOU KAMARÁTKOU</p> <p>T „Uhum, mám ešte jednu kamarátku, tá vlastne chodí na umeleckú, tá je odo mňa o dva roky.“</p> <p>M „A ty aj nejak cítiš ten vekový rozdiel v tom vzťahu?“</p> <p>T „Vôbec, práveže ja som si vždy rozumela so staršími ľuďmi.“ (VEKOVÝ ROZDIEL)</p> <p>T (Rehotajúc sa) „My sme vždy boli brané ako... ja a ona a, a vždy sme si pripadali tak, že sme úplne od vecí.“ (TEREZA A KAMARÁTKA ROVESNÍČKA – VZŤAH K OSTATNÝM)</p> <p>T „Vždy sme boli brané... neviem, boli sme... vždy sme boli spolu. Všetci nás mali zaškatuľkovaných, že patríme k sebe, ale nevadilo nám to, pretože nám bolo spolu dobre.“ (ROVESNÍČKA)</p>
Kamaráti	T „Potom ešte mám nejaké kamarátky a kamarátov, ale to je také, vieš...“ (Menej osobné vzťahy)
Definícia dobrého kamaráta	T „Hm... dobrý kamarát, tak keď ťa podporuje vo veciach, keď ty podporuješ jeho, no tak ale to si ty dobrý kamarát...“ (Smiech) „... dokáže ťa pochopiť, hm... rozumiete si... asi tak.“ (Dôvera, podpora, porozumenie)
Sebapercepcia	M „A myslíš, že si aj ty taká? Vieš byť taká?“ T „Dúfam.“
Autorita	<p>T „Autorita, niekto, kto... eh... ku komu máš rešpekt, ale nebojíš sa ho.“ (PRIRODZENÁ VLASTNOSŤ, ASPEKT OSOBNOSTI – SILOU NEVYNÚTIŤ)</p> <p>T „Musí mať niečo v sebe. Musí byť niečo, čo ťa na ňom zaujme a to ťa prijme sa k nemu správať tak ako... to z neho vyžaruje, že si ho vážiš toho človeka.“ (ÚCTA K CHARAKTERU ČLOVEKA – SNAHA O HLBŠIE PRENIKNU Tie)</p> <p>T „Ja si myslím, že určite musí mať človek, čo má v sebe autoritu takú nie, že sa ho ľudia boja kvôli tomu, že by im nejak fyzicky ublížil, alebo tak, tak musí mať v sebe nejaký, jednoducho sa s tým už narodil.“</p> <p>M „Niečo ako charisma?“</p> <p>T „No. Niečo také.“ (ISTÝ DRUH SYMPATIE PRE TO AKÝ TEN ČLOVEK JE, ČO ROBIŤ)</p> <p>T „Hmm, ja si myslím, že môže byť aj mladší, aj starší, že na veku nezáleží.“ (VEKOVO NEVYHRANENÉ)</p> <p>T „Hej. Jedno dievčatko, ono... my ju máme na škole, je postihnutá a vlastne ona vyrába také veci a predáva to a vlastne peniaze z čoho, z toho získa, tak dáva na charitu. A to napríklad k tomu človeku máš rešpekt.“ (OBDIVUHODNÉ SPRÁVANIE)</p> <p>T „Uznávam napríklad dvoch mojich učiteľov, jedného eh... z výtvarnej, ktorý ma mal a už nemá, bohužiaľ, a potom na gitare, čo mám učiteľa.“ (UČITEĽ AKO SPRIEVODCA – PREDÁVA SVOJE SKÚSENOSTI A VEDOMOSTI ĎALEJ – UZNÁVA JEHO KVALITY, PRIRODZENÉ VZBUDZUJE REŠPEKT – SVETLÍK) T „On je najlepší.“</p> <p>T „Vie neskutočne predat' svoje skúsenosti na druhých ľudí. Že povie, čo sa mu nepáči na rovinu, nie že by ti hovoril, že 'Ježiš, toto je tak krásne, toto je úplne super, nemá to chybu.' Povie ti chyby, ale, ale podá to tak, že sa ty máš z toho poučiť, nie že ťa chce dať dole, no.“ (ĽUDSKÝ PRÍSTUP – ISTÁ FORMA POROZUMENIA ŽIAKOM, BLÍZKOSŤ A ZÁROVEN VZDIALENOSŤ)</p> <p>T „No... vtipný a...“</p> <p>T „Fú, strašne dlho, neviem. Možno aj päť rokov.“ (DLHODOBÝ VZŤAH – INTENZÍVNY)</p> <p>no znášala som to dosť blbo. Bolo mi to ľúto, pretože vlastne ten posledný rok čo som tam bola, tak on odišiel.“ (BLÍZKY ČLOEK – VYTVORENÉ PUTO)</p> <p>T „No. Tak to bolo také blbé, lebo sme dostali zrovna takú babu, s ktorou som si fakt nesadla.“ (SVETLÍK NENAHRADITEĽNÝ)</p> <p>T „Áno, tiež.“ (SESTRA U ROVNAKÉHO UČITEĽA – SPOLOČNÝ VZOR?)</p> <p>M „A myslíš, že by sa... že ťa nejak akože dobre pripravil na tú školu?“</p> <p>T „Určite áno.“ (NENAHRADITEĽNÁ SKÚSENOSŤ A OBOHATENIE)</p>
Prijatie na školu	T „Strašne veľa. Ako mali sme medzitým nejakú dve a pol hodiny prestávku, ale robili sme dve práce, na každé bolo ja neviem už koľko to bolo hodín, strašne veľa času a to bolo naozaj náročné.“ (SKÚŠKA OHŇOM PRE SEBAROZVOJ)
Forma prejavu	M „Takže máš rada, keď máš voľnú ruku, hej?“ T „Hej hej.“ (FANTÁZIA BEZ URČENÍ – SLOBODA TVORBY AKO SEBAREALIZÁCIE)
Ostatní ľudia	<p>T „No aj to, ale už som chcela spoznať nových ľudí a trochu sa posunúť, aj cestovať, je to v Trenčíne vlastne, lebo v Dubnici... tu by som poznala strašne veľa ľudí a tak. Niečo úplne nové.“ (VYHLADÁVANIE NOVÝCH PODNETOV)</p> <p>T „Hej, ide tam spolužiačka, a, a vlastne polku mojej triedy už poznám, z výtvarnej a tak.“</p>

	<p>(RELATIVNĚ NOVÝ KOLEKTÍV – PŘÍČINA JEJ BEZSTAROSTNOSTI Z NOVÉHO PROSTŘEDÍ?)</p> <p>M „Jasne. Tak to je fajn. A tá spolužiačka čo tam ide, tak to je nejaká kamoška dobrá alebo ani nie?“ (SPOLOČNÝ ZÁUJEM _ UMENIE _ ALE ODLIŠNÉ SVETY)</p> <p>T „Ehm, v pohode spolu nejak vychádzame, ale nikdy sme že 'ideme von', to sa nedá povedať.“</p> <p>T (Rehotajúc sa) „My sme vždy boli brané ako... ja a ona a, a vždy sme si pripadali tak, že sme úplne od vecí.“ (OSTROV KAMARÁTSTVA)</p> <p>T „V pohode, my sme to o sebe vedeli.“ (Smiech) (OSTROV KAMARÁTSTVA)</p> <p>T „Vždy sme boli brané... neviem, boli sme... vždy sme boli spolu. Všetci nás mali zaškatuľkovaných, že patríme k sebe, ale nevadilo nám to, pretože nám bolo spolu dobre.“ (OSTROV KAMARÁTSTVA)</p> <p>M „Uhum. Takže ste sa akože vyslovene cítili nejakú odlišnosť aj takú, že nechcete byť ako keby v rámci tej triedy nejakako ako v tej jednej triednej hmote...“</p> <p>T „Hej.“</p> <p>M „Nechceli ste byť.“</p> <p>T „Nie.“ (OSTROV KAMARÁTSTVA)</p> <p>T „Neviem, my sme nechceli odsudzovať, alebo tak, alebo byť nejaké namyslené, to hádam sme nikdy neboli, ale... aj keď sme sa snažili baviť s ostatnými ľuďmi, vždy sme skončili my dve.“ (KOMUNIKAČNÉ ODLIŠNOSTI – NEPOROZUMENIE OD INÝCH VS. POROZUMENIE V RÁMCI OSTROVA)</p>
Starší ľudia	<p>M „A ty aj nejak cítiš ten vekový rozdiel v tom vzťahu?“</p> <p>T „Vôbec, práveže ja som si vždy rozumela so staršími ľuďmi.“ (VEKOVÝ ROZDIEL)</p> <p>T „Neviem, vôbec. Asi možno že ségra, že vždy som tak bola s ňou a ona je staršia, takže...“ (SESTRA AKO SPRIEVODCA)</p> <p>M „Uhum. Takže ten súrodenec že ťa tak posunie. Že ti približuje ten svet tých starších ľudí a tebe to potom príde...“</p> <p>T „Asi hej. Určite podľa mňa to má prvý súrodenec ťažšie ako druhý.“ (SESTRA SA SAMA PREBÍJA A POTOM ZO SVOJEJ POZÍCIE POMÁHA MLADŠEJ SESTRE – ZÁKLAD ICH DOBRÉHO VZŤAHU)</p>
Hodnoty (spájadlo)	<p>T „Dobre. Eh, tak...asi nás spája to, že si rozumieme...“ (HODNOTA POROZUMENIA)</p> <p>T „Vždy sme boli brané... neviem, boli sme... vždy sme boli spolu. Všetci nás mali zaškatuľkovaných, že patríme k sebe, ale nevadilo nám to, pretože nám bolo spolu dobre.“ (POCIT POHODLIA V KAMARÁTSTVE _ BEZPEČNOSŤ)</p>
Idoly	<p>T „Kurt...“ (Smiech) „Ale nie, však oni majú super hudbu. Grandž celkovo... super.“ (GRANDŽ AKO ŽIVOTNÝ POSTOJ)</p> <p>T „Hej. Nemám asi žiadnu pesničku ktorá sa mi nepáči.“ (BeZVýhradné prijatie)</p>
Názory	<p>T „Asi fakt nepoznám človeka, čo by sa počul a povie že: 'Hej, páči sa mi môj hlas.'“ (Smiech) (VŠETCI POCHYBUJÚ)</p> <p>T „Chcela...Hm. To asi každý.“ (Smiech)(KAŽDÝ KTO HRÁ CHCE MAŤ KAPELU?) POHĽAD NA SEBA V POROVNANÍ S OSTATNÝMI – BEŽNÉ TÚŽBY – necíti sa nijak výnimočná)</p>

Tabuľka T.S.

Ciele	<p>, abych se dostal na tu školu tak jsem začal chodit sem, abych se naučil stínovat a tak.“ (predstava cieľov a spôsoby ich dosiahnutia, MOTIVÁCIA)</p> <p>T „Ale už se takhle připravuju právě dopředu.“</p>
Záľuby	<p>T „Stínovat... prostě malovat, třeba i lidi abych uměl.“</p>
Rodina	<p>T „Nahoře, nahoře. To je, on tam chodil můj táta, tak...“ („rodinná“ škola)</p> <p>T „... tak chce taky abych tam chodil, tak. Já tam taky, že jo chci chodit, protože on zná něký ty, on tam má kamarádku která tam učí, takže ona by mně připravovala na ty přijímačky, takže já jsem takhle jakože rád, že to mám...“ (otec a jeho konexie – POMOC a PODPORA)</p> <p>T „Doma někdy kreslim s tátou něký třeba předměty právě...“ (Spoločná činnosť s OTCOM) T „Otec je... já jsem se domluvil s tátou, že doma budeme kreslit, ale že tady mně hlavně naučej to stínování, takže se mi to líbí a tak abych to jakoby zvládal.“ (+ zákazka pre MATĚJČEKA UČITEĽA)</p> <p>T „No on ho viděl... no nezná ho. Viděl ho poprvý když tady mi to byl zařizovat.“ (OTEC DLÁŽDIACI SYNOVI CESTU BUDÚCNOSTI)</p>

	<p>T „Mám sestru starší.“ T „A pak mám právě bratrance a sestřenici a ti jsou, ti jsou mladší oba dva.“</p> <p>T „Ne, ne ne, on to... není malíř, on pracuje někde u nějakých star... stará se o nějaký železnice takže to ne, ale že, jako to... třeba na chatě máme vystavený pár jeho kusů, ale ty jsou docela pěkný.“ (OTEC AKO VZOR – nie veľmi výrazný) POLYGRAFIA T „To taky moc nevím co to je...“ (Smiech) „Ale jakoby tam na tý polygrafii se soustředují na něco co... něco jakoby zachování nějakých obrazů jakože to nějak... kopíruješ ty obrazy.“ (SYN SA CELKOM DOBRE NEROZUMIE TOMU, ČO OTEC ROBI T „Asi jo, ale tak on tam má i nějaký obraz který kreslil když už nebyl na tý škole, takže... nebo na tý škole když třeba měli zrovna nějaký jiný předmět takže... a kreslí jako docela pěkně, když kreslí se mnou, to má lepší než já.“ (Smiech) (OTEC O KROK NAPRED PRED SYNOM – nie je vzor, skôr parták)</p> <p>T „No to on právě mně jakoby inspiroval k tomu že... že bych šel na tu školu.“ (NASLEDUJE OTCOVE KROKY, OTEC POMÁHA OBJAVIŤ SVET UMENIA)</p> <p>T „Noo když kreslíme tak... o vikendu právě třeba, to trávíme než... právě nám trvá než vybereme nějaký předmět takže... pak to nakreslit, to...“ (OTEC - SPOLOČNÁ ČINNOSŤ A TRÁVENIE SPOLOČNÉHO ČASU)</p> <p>naposledy jsme kreslili strom, což trvalo hodně dlouho protože táta vybíral nějaký strom, kterej jakoby, kterej by byl jakoby, jakoby eh... těžší abych to skusil udělat jakoby, abych zvládl jakoby těžší techniku na to... ale když jsem mu to ukazoval, tak říkal, že docela dobrý.“ (OTEC AKO TRÉNER kladie synovi výzvy na zlepšenie techniky) T „Jo jo, to já mu vždycky ukazuju a on mi vždycky řekne třeba: Zlepší tohle a tohle.“ (Spátná väzba)</p> <p>T „No takže, moje máma s tím úplně souhlasí, s tím, že bych na tu školu měl taky jít, takže... nemá s tím problém. Není proti.“ (PODPORA V SNAŽENÍ AJ ZO STRANY MATKY)</p> <p>M „A vy ste ako rodina tak ako... súdržná?“ T „Jo, jo jsme.“</p> <p>T „No s otcem chodím malovat, s mámou to úplně nevím, s mámou mám hodně aktivit, ale nevím úplně kterou máme nejčastejc.“ (SPOLOČNÉ AKTIVITY S CELOU RODINOU)</p> <p>T „Eh... vztah s mámou ne ne ne, vztah s mámou mám úplně, úplně fajn, takže... podle mně eh... si víc jakoby povídám víc s mámou než s tátou, protože táta má hodně toho právě, ten celej, ten má hodně toho všude teď. Ten se ještě musí starat o... o nějaký věci takže...“ (ZANEPRÁZDZENOSŤ OTCA A BLÍZKOSŤ MATKY – matka na rozhovory, otec na aktivity ak má čas - vikendy)</p> <p>T „Jo jo, to jo. Někdy i tátovi, když zrovna tam třeba není máma a... ale spíš mámě právě.“ (ZDÔVEROVANIE SA MATKE – OTEC AKO NÁHRADNÍK)</p> <p>M „uhum. A ako ty vnímaš svoju oporu najväčšiu, že keď máš nejaký problém, za kým s tým ideš?“ T „Asi za mámou.“ (smiech) (NAJVÄČŠIA EMOCIONÁLNA PODPORA) -- T „Ta to asi snese líp než táta.“ (STABILNEJŠIA, ISTOTA)</p> <p>T „Joo celkov... no asi nejdřív pak za mámou a pak to teda říct těm nějakým tím... tomu svému kamarádovi právě.“ (PRIORITA MATKA – istota v dlabých chvíľach)</p> <p>T „No ona mi třeba řekne: Z toho si nic nedělej, to se třeba stává i mně, i mně že... tak takhle.“ (MATKA DŌMINANTNÁ V TONDOVOM EMOCIONÁLNOM SVETE)</p> <p>T „No.“ (Smiech) „Ale radši to říkám nejdřív mámě než kamarádům takže...“ (MATKA)</p> <p>T „A tak třeba moje sestra ta je... není... to... já nevím právě, ona třeba nějaký ty věci nezná, takže moje máma právě to zná, líp než třeba sestra, takže... je to... proto mám radši mámu.“ (SESTRA NIE JE EMOCIONÁLNA PODPORA, TAK AKO MATKA. NEMÁ PRE JEHO PROBLÉMY TAKÉ POCHOPENIE)</p>
Dospelá osoba	<p>T „Jo on je fajn. On mi vždycky to tam vysvětlí jak to mám dělat. Fajn je.“ (učitel Matějček)</p> <p>T „No to já... to říkal ten pan Matějček tátovi, že, že se tady fakt prej... to jsem i slyšel jednou, že tedy říkal, že z toho výtvarného oboru co jedou na vysokou... z osmi lidí šest a tam ze čtyřiceti odejdou prej dva, takže...“ (SPRÁVNE MIESTO PRE PRÍPRAVU)</p> <p>T „No no. Ale táta právě to neumí tak úplně jakoby naučit takže chodím radši sem abych se to...“ (KDE OTEC NESTAČÍ, TAM NASTUPUJE MATĚJČEK)</p>
Sebahodnotenie	<p>ale když mám třeba tady mám takový dva obrazy třeba, který se mi taky povedli, tak si je ponesu domů.“ (VÝSLEDOK Vlastnej PRÁCE)</p>
Pocity	<p>to zas tohle se já trochu stydím, když mám někde něco vystaveného a musím to... pak to třeba viděj ostatní lidi, to já úplně nemusím.“ (HANBA, pocit nepříjemnej otvorenosti pri výstave malieb) Jestli to vůbec poznaj, co to je a tak.“ (OBAVA Z NEPOROZUMENIA) „... to znám pár lidí, že jsou taková trošku mimo, že... jednou můj obraz trošku uhodli jinak.“ (NEPOROZUMENIE zo strany spolužiaka) T „To byl můj spolužák.“ (Smiech)</p>
Kamarát	<p>T „No...nevím jako. On taky kreslí, ale nevím jako jestli se tomu zrovna hodně rozumí.“ (KONFRONTÁCIA S NEPOROZUMENÍM – spochybnenie jeho vhladu do umenia)</p>
Kamaráti	<p>T „Jo to já si to vyfotím, a potom je ukazuju... klukům a oni řeknou, že to je dobrý a já jsem rád, když mi to</p>

	<p>pochválej.“ (SPÄTNÁ VÄZBA – DÔVERNÝ KRUH)</p> <p>T „No tak já to dělám... no jako ne, to nepotřebuju, ale tak já to tak mám, že jim to ukazuju takže... Vždycky jsou překvapeni, vždycky co jim tam přinesu.“</p> <p>T „Jo jo. Mám to tam právě. Čtyři nebo pět se vždycky na to koukej a chválej.“ (PARTIA KAMARÁTOV – blízky kruh)</p> <p>T „No to nejsme, já tam mám ještě víc kamarádů, ale tihle ti jsou že, že jim ukazuju to, že je to fajn, že jim to ukázu. Že těm ostatním by jsem se trochu bál právě.“ (Nie sú malá partia – tí VYVOLENÍ KTORÍ VIDIA JEHO OBRAZY – spojené s dobrým pocitom u Tondy)</p> <p>T „No protože já je znám hodně dlouho a nák jim věřím. Já třeba... tam ty tři znám už od školky, asi od třetí třídy ve školce, takže...“ (DLHODOBÝ VZŤAH s KAMARÁTMI) - T „Jo jo, ty mě zkritizuju.“ (OTVORENÁ KOMUNIKÁCIA)</p> <p>T „Jo, mám tam hodně kamarádů, tak skoro se všema se kamarádím.“ (ústretovosť, priateľskosť)</p> <p>T „Jo jo, stíetáváme, chodíme někdy spolu ven jako mimo školu, to jo.“ (KOLEKTÍV a kamaráti zo školy aj mimo školu)</p> <p>T „Jo jo, to jsou spolužáci. Právě skoro všichni jsou tam spolužáci.“ (aj tí, ktorým ukazuje obrazy)</p> <p>Dievčatá v kolektíve</p>
Výtvarka	M „Jaj. Ty si začal kreslit až tuto na zuške?“ T „Jo.“ (MLADÝ ZÁUJEM)
Nové prostredie	T „No ale tak mně to ani nevaď.“ (SÁM NA NOVEJ ŠKOLE) T „Tak nevim, já si vždycky pak zvyknu na ten nověj kolektiv, takže...“ (ADAPTABILNÝ)
Kolektív	<p>T „Že skoro všechny tam znám.“ (konzistentný kolektiv v triede) T „Už od tý školky takže...“</p> <p>T „No mně... já mám dalších pět spolužáků, kteří chtěj taky na nákou grafickou, ale nevim, kam chtěj jít, ale jeden vím kam chce jít. Ten chce jít na Žiž... na Žižkov, tam na tu školu grafickou, zapomněl jsem jak se jmenuje, a tam na Žižkově je taky náka, protože to tam má, on to má zase blíž tam, takže bude chodit tam. A ty ostatní nevim kam chtějí jít na školu.“ (SKUPINA UMELCOV NA SEBE NEZÁVISLÝCH – nie sú v jeho úzkom kruhu)</p> <p>T „Uhum, protože to já jsem totiž dyslektik a já bych neudělal zkoušky na gympl, a právě i ti co zkou... co zkoušeli dělat náky ty zkoušky, tak oni je taky neudělali, takže zůstali se mnou.“ (spoločný „OSUD“ členov kolektívu)</p> <p>T „Takže teď je takhle znám... tak...“ (intenzita dlhodobého kontaktu)</p> <p>T „Jo, to jo. A to i když se, to jo, když máme udělat něco jako třída, tak to uděláme jako to...“ (ORGANIZÁCIA TRIEDY NA DOBREJ UROVNI)</p> <p>T „Uff, třeba naše škola pořádá, teď nevim jestli to, myslim že to pořádá každej rok, myslim na prosinec jakoby že si vytáhneme náky téma, třeba třicetiletou válku jsme měli tenhle rok a to ta třída musí by jakoby zahrát před těma učitelama a před druhéjma třídama, takže to když ma, když děláme tohle, tak to fungujeme jako celek, to jako jsme dobrý docela.“ (TÝM – společné aktivity)</p> <p>T „No na něco jakože nacvičujem divadlo. Jsme právě vyhráli první místo.“ (SPOLOČNÝ ÚSPECH)</p>
Mimoškolské prostredie	T „Jo mám hodně. Od rodičů maj... rodiče maj kamarády a ti maj taky děti, takže tam mám taky hodně kamarádů.“ (kamaráti rodičov – široký okruh známých a kamarátov – bohatá sociálna sieť)
Definícia kamaráta	<p>T „Ježíš... no jako někdo komu můžeš jakoby říct, teda když ho znáš dlouho, můžeš mu říct jakoby, co chceš, nebo něco jakoby věrného, nebo... nevim, nák takhle si to představuju, jakože, nebo že furt... že za tebou stojí třeba když se něco stane, že třeba že tě v tom nenechá a tak. Takže nák si takhle představuju kamaráta.“ (PRIORITA PODPORY a POROZUMENIA)</p> <p>T „Ježíš...“ (Smiech) „No třeba že s tebou si třeba, že třeba když ty seš někde sám, tak on tam za tebou přijde a skamará... a povídá si s tebou a tak. Že to nák... já to beru takhle nák.“ (SPOLOČNOST)</p>
Blízki kamaráti	<p>T „No, hmm... jo, mám.“ (VEĽA DOBRÝCH KAMARÁTOV) - T „Jo to mám, že že tam mám dva kamarády kterýma, s nima se kamarádím víc právě že...“ (DVAJA V NAJBĹIŽŠOM KRUHU)</p> <p>T „No v... protože ten jeden, toho znám fakt hodně dlouho a on mně taky, takže nák si prostě spolu sedneme, vždycky si popovídáme takže...“ (DLHODOBÝ STABILNÝ VZŤAH)</p> <p>T „No takže my si tam furt povídáme o nákyh věcech než ti ostatní, protože ti ostatní nikdy hm... eh, to... eh, jakoby fr... jakoby frajeří a právě to nám za to nestojí, takže...“ (DIŠTANC OD OSTATNÝCH – OSTROV) (Iné ZáUJMY NEŽ OSTATNÍ)</p> <p>T „No... no že si právě říkáme náky ty věci, který by jsme si nikdy, právě nikomu jinýmu neřekli.“ (SPOJENIE DÔVERNOSTOU) - T „A právě nikomu to neřekneme, protože si věříme navzájem.“</p> <p>T „No. Z tý mý skupiny právě jsou kamarádi, který maj skoro samý jedničky na vysvědčení.“ (KRITÉRIUM CHYTROSTI – akcent na akademický výkon)</p>

	<p>T „Joo celkov... no asi nejdřív pak za mámou a pak to teda říct těm ňákým tím... tomu svému kamarádovi právě.“ (DRUHOTNÝ ZDROJ PODPORY)</p> <p>T „Kamarádi, ti říkaj: Hele to mně se taky třeba takhle, takže to jako...“ (POROZUMENIE DE FACTO AKO U MATKY, ALE AŽ PO NEJ)</p> <p>M „Hej? A vieš si predstaviť, že ti hm... vydržia tie vzťahy ktoré máš, teraz tie kamarátske, aj v budúcnosti?“ T „Jo, to si myslím, že mi to vydrží, to jo.“ (PERSPEKTÍVA VZŤAHOV)</p> <p>T „Jo jo to mám. To se podporujeme jako kamarádi, ale nikdo tam z nás nemá ňákou funkci z tý skupiny.“ (ROVNOCEMNOSŤ VZŤAHOV)</p>
Ostatní	<p>T „No že, že choděj za holkama a tak... a takový...“ (Ostatní pod vplyvom hormónov)</p> <p>T „Vždycky, vždycky tam seděj, povídaj si s těma holkama, dělaj že jsou to... velkí takže to... vtipný to někdy pozorovat.“ (smiech) (DEMONŠTRUJE SVOJ NADHLAD A ODSŤUP)</p> <p>T „Ježiš... no oni maj třeba takový ty značkový věci, že maj iPhony a tak tohle... a my právě to nemáme, takže... Ani to ňák nechceme, no.“ (Smiech) (JASNÉ ODLÍŠENIE PRIORÍT A HODNŮT)</p> <p>T „No to právě... možná jsme trochu chytrější...“ (Smiech) (INTELEKTUÁLNE ELITÁRSTVO JEHO KRUGU KAMARÁTOV)</p> <p>T „No to oni nejsou flákači, ale nemaj tak dobrý známky třeba. Tak mají ňáký ty trojky a tak.“ (O TRIEDU NIŽŠIE)</p> <p>T „No ono to není úplně ta chytrost, ale spíš ta snaživost, protože tam je jeden kluk, který je tedy docela chytrý, ale on se nesnaží, nesnaží, a teď právě dostal asi dvě čtyřky takže úplně... zbytečně protože on... on není blbej, ale on se prostě na to kašle právě.“ (JEDEN ADEPT DO ICH SKUPINY, ALE NEPREJAVUJE SNAHU SA K NIM DOSTAŤ) - T „No my mu to furt říkáme, že není to...“ (POZVANIE OD SKUPINY CHYTRÝCH)</p> <p>T „Já nevím, třeba tím, že sa tak nepředvádíme, že třeba jsme někdy v ňákých věcech jako lepší než třeba oni, že, no jim jde zase... jim jde třeba zase ňákej sport, což nám třeba někdy nejde, tak jako...“ (KAŽDÝ DOMINUJE V INEJ OSBLASTI – JEHO OKRUH JE AKADEMICKY ÚSPEŠNÝ) - T „Ne ne, nejsme na sporty.“</p>
Konflikty	<p>T „No... to nemáme ale měli jsme než tam z naší třídy odešel jeden takovej kluk a... tak teď máme jednoho takového frajeříčka a právě ten si na něj hodně dovoloval a měl s ním hodně velký problémy takže...“ (KONFLIKT Z VONKA SKUPINY – NIE V RÁMCI NEJ)</p> <p>T „Ne ne na mýho. Jakoby dovoloval si, si na našeho kamaráda, to byl jakoby všech kamarád a on, on právě si na něj hodně jako dovoloval, nadával na něj a všechno a on kvůli tomu právě odešel.“ (SOCIÁLNA PODPORA TOHO? KOMU BOLO UBLÍŽENÉ) – T „No my jsme se tak právě zastávali toho kluka právě že, že by to neměl dělat a že by toho měl nechat, ale došlo to až tak, to vůbec nevím, jak k tomu došlo, že odešel z naší školy.“</p> <p>T „No on byl trochu víc, že ho někdy i mlátil právě...“ (AGRESIVITA PÁCHANÁ NA KAMARÁTOVI)</p>
Súrodeneč	<p>T „Mám sestru starší.“ T „Jo jo. S tou sestrou to máme dobrý vztahy.“</p> <p>T „No někdy spolu chodíme na ňáký výstavy takže...“ (SPOLOČNÁ AKTIVITA) T „No dizajn no. To my i chodíme na ten, když je ta, když je ten Design blog jestli víš.“</p>
Zájmy	<p>T „No to není... no pro... docela protože tam mají vždycky docela třeba vtipný věci nebo jako jsou tam i hezký třeba, že tam jsou, že to je třeba (nezrozumitelné slovo)... že tam jsou třeba jelení ty... hm... jakoby odz... ne odznaky... tššš, jak se to jmenuje?“ (HUMORNOSŤ PREDMETOV A ŠIKOVNOSŤ, KREATIVITA? KTORÁ MU IMPONUJE)</p> <p>T „Jo jo. Mně tam pak, mně tam právě, mně na tom třeba minulej rok fascinovaly třeba takový jakoby rádia nebo budíky jakoby bych vůbec neřekl, že můžou mít takovej tvar.“ T „Měli takový barvy různý. Mně tam vždycky fascinuje co oni tam předváděj.“ (FASCINÁCIA)</p> <p>T „No mně zaujímá najvíc to kombinování barev, jak jakoby do sebe dokáže... že do sebe zamíchají tolik barev a pak vytvořej úplně z toho něco jinýho než to... to mně dostává vždycky. Ty barvy, no.“ (FASCINÁICA – CIEL, ktorý chce dosiahnuť)</p> <p>T „To jo no. To já vždycky právě obdivuju jak oni to tam namíchají do toho...“ (Nejasné, nekonkrétné VZORY)</p>
Budúcnosť	<p>T (Smiech) „No, nooo... no kdybych... možná bych si to dokázal představit, ale spíš si myslím, že bych to asi nedokázal takhle ňák jakoby předvádět ňáký svý dílo, například před lidma.“ (OSTÝCH AKO BARIÉRA)</p> <p>T „No, to může no, ale jako asi- asi bych to jakoby ... dal, kdyby to někde předváděli, to jo, ale ze začátku by to byl takovej stres, že...“ (PREKONATEĽNOSŤ BARIÉRY)</p> <p>T „No... to bych úplně nechtěl robít, protože tohle mi vůbec nejde jakože že kdybych měl něco jakoby vytvořit, tak to... to teď nevím jako jestli bych to takhle dával.“ (NAPODOBOVATEĽ REALITY – výtvarný realista)</p> <p>T „No asi jakoby malovat právě, to by mne asi bavilo jako malování různých věcí právě. Přírody a tak.“</p>

	(ZáLUBA) T „No tak když oni nebudou proti, tak... nebude jim to vadit. Tak oni budou mít taky nový kamarády, takže to já se s tím taky budu muset trochu smířit...“ (PREDSTAVA BUDÚCNOSTI VO VZŤAHU KU KAMARÁTOM – REALISTICKÝ POHĽAD A OČAKÁVANIA – PREDOVŠETKÝM POCIT ISTOTY A ZÁZEMIA VO VZŤAHOCH)
Vzor	T „Všeobecně, to já nemám nějakého oblíbeného malíře právě.“ (Vzory z inej oblasti?) (DOBRÝ MALIAR AKO NEKONKRÉTNÝ ALE UNIVERZÁLNY VZOR)
Autorita	já nevím jak si představuju autoritu.“ (NEJASNÉ PREDSTAVY) T „Tak autoritu.... no si představuju tak že jakoby to... že.. nevím jestli to tak úplně přesně, ale jakoby že ti dá vzor, nebo....“ (DÁ TI VZOR – K NÁPODOBE? K SMEROVANIU ?) T „No... to nevím jestli mám někoho takového.... zatím ještě nemám, to jako...“ (ABSENCIA AUTORITY VO SVOJOM OKOLÍ) T „No... hm... tak stavím... no stavím se k nim nák fěr já nevím, abych měl z nich to, respekt...“ (Autoritativna osobnosť – vyhýbanie sa problémom a konfliktom s ňou) M „Že aby si im vyhovel akože.“ (VYCHOVANIE A „POSLUŠNOSŤ“) T „Eh... pár učitelů, ale tak ty nák moc neřeším.“ (NEPRICHÁDZA S NIMI DO KONTAKTU/ KONFLIKTU) T „No třeba jedna ta... teď, zrovna teď jsem si spomněl na jednu právě pani učitelku, s který si fakt bereme respekt. Ty když už vejde do třídy tak všichni úplně zmlknem.“ (PRIRODZENÁ AUTORITA) T „No že prostě jakoby uf... že tu... já nevím jako, že prostě tu třídu umí nák sklidnit, že prostě když už vejde do ty třídy, tak všichni už prostě zmlknou, že ona prostě se jakoby, třeba když někdo neposlouchá, tak ona jakoby je na něj drsná, takže jako... jde z ní... ale i když jako učí, tak to jako učí docela fajn.“ (RAZANCIA ALE KOMPETENTNOSŤ) T „Jo jo, to... mám ji rád, to jo. To ona je fajn.“ (NEMÁ S ňOU KONFLIKT – POSLÚCHA A TEDA NEMÁ PROBLÉMY)
Blízka osoba	T „No ona mi třeba řekne: Z toho si nic nedělej, to se třeba stává i mně, i mně že... tak takhle.“ (MATKA AKO SILNÁ PODPORUJÚCA OSOBA S POROZUMENÍM, KTORÉ JE KLÚČOVÉ)
Umelecké nadanie	T „No já, to- to – tole nák to... neodlišuju právě.“ (NEROZLIŠUJE SVOJE NADANIE OD ZáUJMOV SVOJICH KAMARÁTOV – každý má niečo)

Tabuľka V.J.

Rodičia	Matka počúva jazz, / „No v posledni době moc jako ne, ale třeba mámě potom se...“ (keď má zlú náladu) / jako já většinou říkám věci spíš věci mámě, prostě zase ségra říká víc asi tátovi, takže je to takový to...“ (ZDVOVEROVANIE SA) / V „Jako fakt s téma nejzávažnějšíma věcmá jako potom jedu za rodičema, že jo.“ /
Autorita autoritu si spíš představuji jako někoho, komu se jako nesvěřuju a tak, že spíš jako někoho, kto je prostě jako fakt, mám vůči němu respekt. / V „Spíš jako...no prostě jako vidím jako rodiče, já nevím... že pro mně jako rodiče já nevím...“ (Rodina nie je autoritativna) / V (smiech) „Nevim jako... někdo kdo učí, komu bych fakt jako, autorita, jako fakt, že jako prostě byl nade mnou, že... nevím jestli je tam někdo úplně takovej fakt jako... (učitelia nepôsobia autoritativne) / V „No jako vlastně jako no... vlastně autorita jako někdo kdo je jako třeba učitel, jako právě... a měl bych vůči němu mít respekt a je prostě takovej, možná suchej vůči mně, nevím. To je možná trochu autorita.“ - UČITEĽ (SUCHÝ citovo – VLASTNOSŤ AUTORITY) / V „Ale jako snažim se s nima jakože třeba s naši třídní učitelkou taky jako trochu jako kamarát nebo já nevím, prostě jako se snažim jako mít dobrej vztah jako s téma učitelama. Ale když samozřejmě když mně někdo štve, tak prostě jako že, že se jim snažim nák jako prostě říct třeba, že se... si myslím, že se jim nebojim jako prostě říct něco když mi vadí úplně a tak...“ (kamarát s učitelmi) / M „Takže nie sú pre teba ako keby takí nedotknuteľní hej, že sú proste... A autorita je niekto, kto je nedotknuteľný pre teba?“ V „Jo asi jo. Ale jak v podstatě autorita by moh bejt i nákej učitel prostě, takovej nákej třeba vzor nákej nebo něco prostě takového.“ M „Myslíš, že by to mohol byť niekto, kto je rovnako starý ako ty?“ = V „No tak mohl by, ale asi není. To v mým případě si myslím.“ V „Tak možná jako jo, ale ten člověk má spíš jako velký ego, jakože prostě takovej, a že uvnitř je prostě takovej, že je jinej určitě než jak prostě že vystupuje, protože vlastně to byl takovej víc vlastně... já nevím, jak to říct, že možná jsem pro něj byl autorita já, a takhle jako prostě a teďkom je spíš... tak on najednou začal bejt takovej jistě a začal se, prostě má takový velký ego a tak. Ale jako právě s ním jdu dneska do toho kina. Ale jako je fajn ale občas to možná přehání, ale...“
Súrodenci	V „Mám sestru... mladší.“ (o 3 roky) / V „Já myslí, že jako jo. Že že asi líp než ostatní, si myslím že...“ (nadštandardný VZTAH SO SESTROU) /
Rovesníci	Pozval na koncert Ľudí zo školy, „Vlastně mimo školu nák moc lidí neznám, kromě vlastně něho“ (Okrem chalana z Judas Priest), / ... prostě nedokážu to třeba říct jako jen tak jakože, většinou buď to řeknu nák nedneseně, jako že to je tak jako s

	<p>úsměvem nebo řeknu třeba že nevím jak to, jak to vezmou a tak“ (pri TIAŽKOSTI) /</p> <p>A nebo třeba že je to vůbec ani náh nezajímá nebo, že třeba si neuvědomněj, že zrovna třeba tohle je pro mně vážný, nevím.“ /</p> <p>„občas si říkám jako, že si ze mě lidi dělaj srandu a potom mi dojde, že já si vlastně z nich taky někdy dělám srandu, takže potom to... ale jakože...“ /</p> <p>v poslední době tak je to asi lepší, ale jako, občas mi přijde jako, že někdy někoho pomlouvaj třeba dost jako to... a to já úplně nemám moc rád takový, když se někdo pomlouvá, i když asi taky někdy že jo o někom něco řeknu a to asi to... ale nevím (TRIEDNY ŽIVOT) /</p> <p>Já si myslím, že asi úplně nee, ale...“ („neohovárajú ma“) - „jako někdy asi někdo o mně něco řekne ale...“ (VŠETKO JE MOŽNE – nikto nie je dokonalý),</p> <p>No právě většinou jsou spíš jako ze třídy a nebo z toho vyššího ročníku. Tak jako...“ (ZDROJ KAMARATOV)</p> <p>V „Tak možná jako jo, ale ten člověk má spíš jako velký ego, jakože prostě takovej, a že uvnitř je prostě takovej, že je jiný určitě než jak prostě že vystupuje, protože vlastně to byl takovej víc vlastně... já nevím, jak to říct, že možná jsem pro něj byl autorita já, a takhle jako prostě a teďkom je spíš... tak on najednou začal bejt takovej jistě a začal se, prostě má takový velký ego a tak. Ale jako právě s ním jdu dneska do toho kina. Ale jako je fajn ale občas to možná přehání, ale...“ (rovník pôsobiaci autoritatívne)</p> <p>V „Nevím jestli úplně sebevědomý ale...spíš tak jako prostě, jako že si myslí, že určuje co je dobrý a tak jako.“</p> <p>M „Kolik je vás v třídě takýchto, že čítate...filozofické spisy?“ V „To asi nikdo.“ (SÁM VO SVOJEJ ZÁLUBE)</p>
Kamarát	<p>Bubeník z kapely (u něho zkoušají); kapela těžká na dohodu (hľadanie spoločného času),</p> <p>„kamarád mi říkal, jestli nechci založit kapelu...“; „zbytek kapely jsou devátáci sami“; „s tím bubeníkem celkem jsem sehnanej...“; „jsem se skámošil s kámošem a ještě jeho kámošema“ /</p> <p>kdo tě nezradí, že jo, jako kdo se tě snaží podržet prostě a jako nemá, nedělá si z tebe úplně jako jen tak srandu (DEFINÍCIA) /</p> <p>kto ťa nezradí...“ (DEFINÍCIA) /</p> <p>Tak o tu snahu určitě...“ (SNAHA POROZUMIEŤ – DEFINÍCIA) /</p> <p>V „No jako tady v tom jako že myslím, že ve čtrnácti letech asi úplně jako tam...“ (ABSENCIA „PRAVÝCH KAMARATOV“) /</p> <p>A tak jako mám kamarády, třeba jeden kamarád mi říká, že mu můžu klidně něco říct, jako a tak.“ - No jako my jsme se dost bavili jako a tak, a teďkom zase jsme se náh přestali bavit protože... to byl právě ten zpěvák jakoby...a náh nevím, je teďka takovej trošku... odtržitej trošku takže nevím.“ (NESTABILITA VZŤAHU) /</p> <p>V „Nevím, tak náh třeba když se zeptám někýho jako lepšího kamaráda, tak mi říká že o mně třeba nikdo nic jako neříká většinou a na mně to taky působí jako že většinou o mně nikdo nic neříká a když jo tak si to většinou všimnu asi.“ (INFORMATOR – spojenec, sprostredkovateľ) /</p> <p>V „Asi jo no. I když jako taky od kamarádů, ale jakože nevím... někdy prostě nevím, komu mám věřit že jo, jako tak to je...“ (EMOCIONALNA PODPORA) /</p> <p>M „Aha. A ty to nejak, ty to akože, aj to má na teba nejaký vplyv na to... či to má na teba nejaký vplyv to jeho ...“ V „No, jo, no...asi možná jo, ale snažím se aby ne.“ (VPLYVNÝ ROVESNIK – pokus o nezávislosť zo strany Víta) – V „Jakože se mu snažím říct, že prostě ne všechno co on říká, že je dobrý, že je dobrý.“ (SNAHA O UMIERNENIE KAMARATA)</p> <p>V „Ono hlavně třeba i ve společnosti jako prostě, když on řekne že je něco prostě takový jako dobrý, tak prostě něco je tak, tak když někdo se s ním začne hádat, tak on vždycky vlastně se snaží mít poslední slovo a je to občas až úsměvný jako prostě...“ (smiech) „jako...“ /</p> <p>V „Jo my jsme áčko a, že jo, béčko, tak tam je jeden takovej kluk, ale ten, toho moc nemusim, ten je takovej, akože já jsem se s ním kamarádlil dost, ale on je takovej, že možná spíš, že je možná celkem rozdílný v tom co říká a co doopravdy jako je pravda.“ (BÝVALÝ KAMARÁT)</p>
Hodnoty	<p>vzťah k hudbe spojil neznámých ľudí (príhoda s tričkom BS),</p> <p>M „Všetko je relativne asi, že?“ V „To jo.“ (Smiech) (NAJCASTEJŠÍ MOTIV – životné motto)</p>
Společné činnosti	<p>Máme kapelu (o rok starší) / „jeden kamarád hrával... říkal, že vždycky to hraje takhle...“ / kapela hraje vlastní věci, taky zpívám a hraju na kytaru, my se tak jako střídáme (sólo – doprovod); / jsme tam čekali od tří odpoledne (Judas Priest), s tou kapelou tak prostě dost skládám / „Jakože kamarád vymyslel prostě písničku a já jsem měl... s ním zkoušel náh... na zkoušce jsme do toho zkoušeli vymějšlet jako... text jsem zkoušel a potom to prostě vůbec nešlo prostě náh jako jsem úplně“</p>

	V „Moc ne. S tím zpěvákem, s tím, jak jsem... tak právě ten taky jako, né že by čet tady ty věci úplně, ale jako taky se o tom zajímá a tak jsem si s ním o tom tak jako jednou povídal.“ (Rozoberanie filozofických tém ako spoločná záľuba, a HODNOTA) - V „Nevim, jako když jsem mu třeba říkal něco z Nietzscheho jako co si myslím, tak on se mnou jako nesouhlasil úplně, tak ale o tom to je, že jo.“
Blízka osoba, sociálna podpora	V „Nevim, asi rodiče.“ (blízke OSOBY) /
Starší kamarát	„Zbytek kapely jsou devátáci samí“, „Jeden kámoš, to jsem na zastávce vlastně autobusový... že prostě viděl tričko Black Sabbath, tak jsem mu říkal jakože dobrý a tak nějak jsem se s ním dal do řeči a bylo to fajn, ale jemu je nevim... nák dvacet“ „A ti jeho kámoši... to prostě ty jsem neznal. Ty znal nák on, a byly úplně v pohodě.“
Konflikty	Zatiaľ v kapele nie je žiadna rivalita; / V „To úplně ne asi. Nevim.“ (V TRIEDE) / V „Nevim, že prostě že všechno třeba zkri... jako na všechno... kritizuje, třeba že jsme měli ten koncert, a všichni říkali: To bylo dobrý. a on to jako: Jo, šlo to, ale měli jste špatnýho zvukaře a tak. Tak jako nemuselo se mu to líbit, to je jasný, že jo, ale jakože byl takovej...“ (Názorová KONFRONTÁCIA)
Záľuby	Hrám na kytaru;/ začínal jsem na basketaru; sám jsem se učil (videá, tabulátory); / hra v kapele./ „jako já chodím na basketbal ještě“, „Asi ta hudba a taky mě celkem baví knížky některý a tak...“ (naj), / V „A jakože... taky občas píšu náke... náký básničky a tak.“ / M „A vraciaš sa k tým veciam, akože čítaš ich potom ešte?“ V „Jo, občas jo. Jako mně zajímá, co jsem psal, tak jako...“ (PISANIE A CITANIE VLASTNYCH BASNI) Schopenhauer: V „Jo jo. Prostě takový že, to mi přijde jako že nevim jak se k tomu to, ale on to právě jako rozpitvával jako prostě psycho... psy... filozoficky jako, a právě říkal o tom člověku dost mluvil, že třeba že jsou hlavní příčiny neštěstí a jakože o tom mluvil tady v tom smyslu, ale to jsem přečet já nevim, nedostal jsem se ani do půlky. A jsem zkoušel i Nietzscheho jako, a...“ (SÚŤAŽNÉ ČITANIE FILOZOFOV – intelektuálna frajerina alebo „nápodoba“ idolov)
Iné	Někdy mám takový pocit, jako že jsem mladší... že jsem tam takovej, že třeba že mám někdy jinej názor; oni se znaj dýl a ja teprve tak...; názory JAK DÉLAT NĚCO; tak já celkem píšu ty písničky dost, tak... (rešpekt, silné postavenie); snažím se, aby to měli taky... takže nemám hlavní slovo; „že ta hudba mi rozumí a něco takovýho.“ hudba vyjadruje jeho pocity; „ale tam nák... prostě jak jsem víc do tý hudby, tak... jsou tám víc jakoby ti vážní,“ – pocit ODLÍŠNOSTI – „mám dlouhý vlasy a je tak takový... akože nevim jestli mně jako úplně neberou, ale...“ „jsem byl právě nemocnej s téma kloubama takže to to...“ silne ovplyvňujúca skúsenosť (artritída)- prechod z basy na gitaru, „můžu taky něco vytvořit a jako líbí se mi prostě že jako rúzný věci jako že se na ně můžu podívat a vypadá to dobře.“ (ESTETIKA) (výtvarka SLOVO) / No že jako ono navíc jak je víc lidí, tak prostě tam se neudělá prostě většinou taková, že už z toho většinou vznikne náká sranda nebo něco takovýho i když chceš něco vážnýho / akože moc lidí by mi asi úplně nerozumělo a tak, takže (NEPOROZUMENIE od okolia) / „potom člověk že jo když má někdy špatnou náladu nebo něco takovýho tak prostě se to tady v tom věku asi moc nedá úplně říct jako lidem.“ / V „Většinou o pocitech a tak.“ (PISE BASNE O POCITOCHE) V „No a přitom, a přitom vlastně ne... prostě u čehokoliv kdyby vlastně znali pohnoutku toho činu, prostě ten základ, proč to třeba někdo udělal, nebo proč třeba to takhle je, tak žeby vlastně vůbec se k tomu takhle, prostě by tomu takhle nenadávali, nebo něco. Ale zase kdyby to tak bylo, tak vlastně... to by bylo všechno hrozně složitý, že jo, jako a...“ (NAZOR NA SAMOVRAZDU)
Ašpirácie	Já bych spíš chtěl prostě tvořit tu hudbu a tak,
Názory	Zvlášť prostě když prostě v našem věku když prostě... třeba když je člověk sám tak potom udělá něco vážnějšího, než by to udělal s někým prostě to se nedá. Třeba jako otevřít sám sebe a prostě udělat jako něco fakt vážnýho a nebo prostě...“ / „v tvomom věku že sa otvorit' pred inými ľuďmi je akože také... ťažké?“ / V „Noo, tak jako... tak to je asi normální, že jo...“ (POROZUMENIE od rovesníkov) / „Ale tak...tak je dobrý vědět co si myslej ostatní, že jo.“ (POTREBA DRUHYCH – názory) / že je zajímavý, jak to si z toho pamatuju nejmíc, že prostě tam bylo ehm... nebudu to asi přesně citovat, ale ta myšlenka z toho byla, že prostě že lidi moc vlastně vikřikujou jen tak prostě věci v podstatě, prostě: To je blbost! a takovýhle věci a přitom vlastně neznají vůbec pohnoutky toho činu a on právě říkal, že kdyby jsme právě znali pohnoutky toho činu, tak potom by vlastně tady ty věci vůbec neřikali.“ (POHLAD NA LUDI) V „Jo jakože s některýma věcma že jsem se celkem jako stotožňoval jako, že to...a že... no třeba si pamatuju, jako že říkal, že s... čím vyšší inteligence, tím vlastně větší je... pohnutky k bolesti jsou vlastně jakoby... a nebo bolesti jako prostě smutku vlastně nebo něco takovýho, že vlastně potom je ten člověk vlastně pravdivý, protože potom nák toho má moc třeba nebo něco takovýho, že...“ (ZDIELANÝ POHLAD NA UTRPENIE inšpirovaný Schopenhauerom) když se nudíš tak prostě seš takovej to...“ – (o smútku)
Sebapercepcia	Otvorenosť - V „Nevim, jak kdy.“ / V „Někdy to je i celkem jako, někdy to není úplně dobrý, ale některý věci zase třeba mně překvapěj, že to není úplně špatný a tak.“ (PRI CITANI VLASTNYCH BASNI)
Hodnotenie od ostatných	jo třeba od lidí se dozvídám jako prostě, jak vůbec nepůsobím na ty lidi, prostě působím úplně jinak než třeba si myslím, že působím sám jakože to...“ (nesúlad predstáv) / jedna holka, nák jsem se bavili prostě že jeden kluk prej je namyšlenej a já jsem říkal, že mně ani nepříde a říkal jsem, potom jsem ze srandy řekl, jako že jak potom musím působit já, protože si říkám, že třeba taky někdy můžu působit jako to, i když třeba nechci ani, nebo tak. Protože ještě vůči němu, že on mi ani nepřišel namyšlenej a říkala: No u tebe je to něco jinýho, u tebe je to čirá arogance“ (smiech) „tak to bylo takový to, ale...“ (smiech) – KONFRONTÁCIA so spätnou väzbou /

Idoly	<p>V „Protože jsme byli na chalupě a tam jsem našel knížku Kerouaca a ňák jsem si říkal, mělo to takovej zvláštní obal, jmenovalo se to tuším 'Mag', prostě takový divný jméno a tak jsem se ňák, protože to byla krátká knížka, tak jsem si to přečetl a potom, že jo, Doors, jak jsou Doors, ten Jim Morrison taky četl Kerouaca jako a to, a potom ňák jsem si zjistil, že to je vlastně beat generation a ňák jse mi to prostě začalo hrozně líbit a potom jsem zkoušel číst i... čtu ňáký ty věci jako co prostě, co četl, jako z čeho čerpali a tak.“ (DOORS, KEROUAC)</p> <p>že je zajímavý, jak to si z toho pamatuju nejvíc, že prostě tam bylo ehm... nebudu to asi přesně citovat, ale ta myšlenka z toho byla, že prostě že lidi moc vlastně vikřikujou jen tak prostě věci v podstatě, prostě: To je blbost! a takovýhle věci a přitom vlastně neznají vůbec pohnoutky toho činu a on právě říkal, že kdyby jsme právě znali pohnoutky toho činu, tak potom by vlastně tady ty věci vůbec neřikali.“ (GOETHE)</p> <p>Morrison: V „Třeba, a ňák jako právě potom ten, že jo, Morrison, ten z Doors, tak tne právě taky čet jako Nietzscheho a tak a nebo ňák jsem prostě... no, že jsem prostě se někde dočet a tak mně to zajímalo a právě protože...“</p>
-------	---